

РИЧАРД КАСЪЛ АДСКА ЖЕГА

Част 3 от „Ники Хийт“

Превод от английски: Илиана Велчева, 2013

chitanka.info

ЕДНО

Странен град е Ню Йорк — никога не знаеш какво те очаква зад следващата врата. Това си мислеше (за кой ли път) следовател Ники Хийт, докато паркираше своя Форд „Краун Виктория“ и наблюдаваше как фаровете на линейката и полицейската патрулка се плъзгат по витрините на 74-та улица при Амстердам авеню. Знаеше например че простичката врата на магазина за вино води към изкуствена пещера в меки бежови и теракотени тонове, където бутилките се съхраняват в стенни ниши от речни камъни, внос от Франция. На отсрещната страна на улицата вратата на някогашна банка от времето на Рузвелт разкриваше стълбище, виешо се надолу към огромен брой клетки за тренировки с бухалка, които през уикенда се пълнеха с тийнейджъри, устремени към Голямата бейзболна лига и деца, които празнуваха рождените си дни. Малко след четири часа тази сутрин обаче най-невзрачната от всички врати, с матирано стъкло и без табела, само с уличен номер, изписан със златни и черни лепенки, купени от железарията, щеше да я отведе до един от по-неочакваните интериори на тихата улица.

Униформеният полицаи, изпратен да пази пред вратата, тъпчеше на едно място, за да се стопли. Силуетът му се очертаваше на фона на силната индустриална светлина, която струеше от местопрестъплението, превръщайки млечнобялото стъкло в ослепителния портал от „Близки срещи с третия вид“^[1]. Ники можеше да различи дъха му от 40 метра.

Излезе от колата и въпреки че студът се впи ноздрите ѝ и очите ѝ се насълзиха, не закопча палтото си. Вместо това, по стар навик го разтвори, за да се увери, че има лесен достъп до пистолета „Зиг Зауер“, скрит под него. После, колкото и да ѝ беше студено, Хийт спря и се приготви да изпълни следващия си ритуал — да почете мъртвите, с които щеше да се сблъска. Този дребен, незабележим личен момент се бе превърнал в малка церемония, която Ники изпълняваше винаги, когато пристигнеше на местопрестъпление. Целта ѝ бе проста — да

потвърди, че независимо дали е жертва или извършител, трупът принадлежи на човешко същество, което заслужава да бъде уважавано и третирано индивидуално, а не като статистическа цифра.

Тя бавно си пое дъх и въздухът ѝ се стори същият като в онази нощ преди десет години, в Деня на благодарността, когато се прибра от колежа за ваканцията и намери майка си на кухненския под, брутално убита с нож. Ники затвори очи, за да изживее своя момент.

— Нещо не е наред ли, детектив Хийт?

Моментът отлетя. Тя се обърна — до нея спря такси, а пътникът на задната седалка говореше на нея. Ники позна и него, и шофьора, и се усмихна.

— Не, Ранди, добре съм. — Хийт се приближи до таксито и се ръкува с детектив Рандъл Фелър. — При вас всичко спокойно ли е?

— Надявам се, че не — отвърна колегата ѝ със смях, който винаги ѝ напомняше за Джон Кенди^[2]. — Нали си спомняш Дъч — каза той и кимна към детектив Ван Мийтър на предната седалка. Двамата работеха под прикритие в Таксиджийския отряд на Нюйоркската полиция — специална група за борба с престъпността, която беше част от Отдела за специални операции. Обикаляха улиците на Ню Йорк в обикновени жълти таксита и бяха по-скоро от старата школа — печени типове, на които не им минават номера. Правеха каквото си поискат, ходеха където пожелаят и се занимаваха с престъпления, които се извършваха в момента, но заради по-конкретните нареждания напоследък се бяха насочили към районите, където грабежите, взломовете и уличните нападения бяха особено много.

Ченгето на волана смъкна прозореца си и кимна за поздрав, а тя се зачуди защо Ван Мийтър си прави труда.

— Полека, Дъч, да не ѝ надуеш главата с приказки — каза детектив Фелър и отново се засмя като Кенди. — Късметлийка си, Ники Хийт, да ти се обалят посред нощ!

Дъч каза:

— Какви лоши маниери само — да те убият в такъв час.

Хийт си помисли, че детектив Ван Мийтър надали спира за размисъл преди срещата си с труп.

— Слушайте — каза тя. — Не, че имам нещо против да стоя навън при минус четири градуса, но жертвата ме чака.

— Къде ти е другарчето? — попита Фелър с очевиден интерес.
— Писателят, как му беше името?

Фелър пак ѝ се усукваше, както всеки път, когато се срещнеха. Проверяваше дали Руук все още е в картинката. Радарът му бе засякъл Ники преди месеци, когато тя успя да се измъкне от лапите на наемен убиец в таванския апартамент на Руук. След битката ѝ с Тексасеца, Фелър и Дъч бяха сред първите, които ѝ се притекоха на помощ и оттогава Ранди никога не пропускаше възможност да се престори, че не знае името на приятеля ѝ, за да я подразни. Хийт не се впрягаше, беше свикнала мъжете да проявяват интерес към нея, дори ѝ харесваше, стига да не минаваха границата, но Фелър... в жанра „романтична комедия“ той се вписваше повече в комичната, отколкото в романтичната страна. Закачливият брат, а не любовната тръпка. Имаше чувство за хумор и беше добра компания, но тя би предпочела да пият бира в бара, отколкото френско бяло вино на свещи. Преди две седмици го беше видяла да излиза от мъжката тоалетна в „Плъг Ъглис“ с тоалетна хартия около врата и да разпитва всички дали и те искат лигавник за омарите.

— Как му беше името ли? — повтори Ники. — Няма го, по задачи е. — А после, за да стане съвсем ясно, добави: — Но се връща в края на тази седмица.

Следователят обаче долови и друг смисъл в тона ѝ.

— Това хубаво ли е, или лошо?

— Хубаво е — малко рязко отвърна Ники и му хвърли ослепителна усмивка, за да запази добрия тон. — Много хубаво. — После, за да убеди себе си, добави: — Страхотно.

* * *

От другата страна на вратата Ники не откри градски храм на енологията с артистично подредени зелени бутилки, нито пък чу звън от алуминиева бухалка, последван от тупването на топка във ватираната мрежа. Вместо това докато слизаше към мазето, я посрещна задушлива смес от тамян и острите изпарения от разтворител за почистване. Зад нея Ван Мийтър тихо изстена и когато

Хийт зави по площадката, за да слезе до последния етаж, чу как двамата с Фелър си слагат ръкавици.

— Ако тук долу хвана венерическа болест, ще ги съдя, докато разорят кметството — промърмори Дъч на партньора си.

В сутерена се натъкнаха на нещо, което би могло да се нарече „приемна“ само ако човек е в извънредно щедро настроение. Боядисаните в алено тухлени стени зад ламинирания плот и столовете, купени от интернет каталог, напомняха на малък частен фитнес салон, от по-непретенциозните. На отсрещната стена имаше четири врати, до една отворени. Водеха към сумрачни стаи, осветени само от сноповете ярка светлина от лампите на разследващия екип, разположени във фойето. От по-отдалечения вход, където детектив Роули наблюдаваше какво става, спуснал ръце в латексови ръкавици покрай тялото си, идваше още светлина. Роулз видя Ники с периферното си зрение и тръгна към нея.

— Добре дошли в „Роби на удоволствието“, детектив Хийт — каза той.

Полицейският нюх накара Ники добре да огледа другите три стаи, преди да отиде на местопрестъплението. Знаеше, че те вероятно са били проучени от Роули и полицаите, които се бяха отзовали първи, но бързо надникна във всяка от тях. Единственото, което различи в сумрака, бяха очертанията на уреди и мебели за садо-мазо, както и факта, че всяко помещение е тематично — имаше викториански будоар, клетка за игра на животни и стая за ограничаване на сетивните усещания. В близките часове и трите щяха да бъдат подробно претърсени от екипа за събиране на улики, но засега Хийт беше доволна от огледа. Свали ръкавиците си и се отправи към далечния вход, където Фелър и Ван Мийтър чакаха почтително зад Роули. Този случай беше неин и професионалният етикет изискваше тя да мине пред тях.

Трупът беше гол и вързан за китките и глезените на Х-образна вертикална дървена рамка, известна като Кръстът на свети Андрей. Самата структура бе занитена към пода и тавана в центъра на стаята, а тялото на мъртвеца — наклонено напред, със свити колене и бутове, увиснали над линолеума. Без помощта на мускулите тежестта на тялото му, която Ники оцени на близо 110 килограма, опъваше

връзките на китките високо над главата му и издърпваше ръцете във формата на буквата У.

Детектив Фелър тихичко си тананикаше припева на „УМСА“^[3], докато Ники не го сгълча. Засрамен, той скръсти ръце и погледна към партньора си, който сви рамене.

— С какво разполагаме, Роулз? — попита Ники, а Роули погледна към страницата с бележки.

— Не много, поне засега. Погледни, няма дрехи, няма лични документи — нищо няма. Тялото било открито от персонала, който почиства след работно време. Не говорят английски, така че в момента Очоа им взима показания. В началото обаче казаха, че клубът затваря в един, понякога два — тогава идвали да чистят. Вършели си обичайната работа, мислейки, че са сами, но когато влезли тук, в... ъм...

— Стаята за мъчения — каза Ники. — Помещенията са тематични, тази е за мъчения и унижения. — Тя хвана особения му поглед и каза: — Преди работех в отдел „Пороци“.

— Аз също — каза Роули.

— Аз работех повече. — Хийт вдигна вежда и видя как той се изчерви. — Значи когато са го открили, тук е нямало никого, така ли? Видели ли са някой да излиза?

— Не.

— Във фойето има камера за наблюдение — каза Ван Мийтър.

— Да я видим — кимна Роули, а после се обърна към Ники. — В кабинета на управителката има заключено шкафче. Чистачите казват, че там държала записвачката.

— Събудете управителката — каза Хийт. — Кажете ѝ да донесе ключа, но не ѝ казвайте за тялото. Само, че е имало опит за взлом. Не искам да навърти телефонни обаждания по пътя насам, но държа да видя реакцията ѝ, когато научи.

Щом Роули се дръпна встрани, за да се обади, Хийт попита техника и полицейския фотограф дали са търсили дрехи, портфейл или други лични документи в помещенията. Знаеше отговора предварително — това бяха професионалисти все пак, но държеше да свърши всичко както трябва. Ако приемаш нещата на доверие и спреш да проверяваш, понякога очевидното, дори прекалено очевидното се пропуска и спъва разследването. Те потвърдиха, че при първоначалния

оглед не са открити дрехи, документи за самоличност и други лични вещи.

Детектив Фелър каза:

— Дали с Дъч да не обиколим съседните улици, може някой да е видял нещо.

Ван Мийтър кимна.

— В този час няма много хора, но може да обиколим закусвалните, боклукчиите, камионите за доставки, такива неща.

— Разбира се — каза детектив Хийт. — Оценявам помощта ви.

Фелър отново я погледна с предани кучешки очи.

— За теб винаги, Ники, моля ти се. — Той извади мобилния си телефон и коленичи, за да хване лицето на мъртвеца. — Няма да е зле да покажем снимката наоколо, да видим дали някой ще го познае.

— Добра идея — каза тя.

На излизане детектив Фелър спря.

— Слушай, извинявай, ако прекалих с оная песен. Просто исках да сваля напрежението.

Колкото и да мразеше проявата на неуважение към жертва, тя го погледна и видя колко е притеснен. Като дългогодишен детектив от Нюйоркската полиция осъзнаваше, че това е тромав полицейски хумор, без зъл умисъл.

— Даже не си го спомням — каза Хийт. Той се усмихна, кимна ѝ и си тръгна.

* * *

Лорън Пари коленичи на пода до жертвата и докато попълваше една по една клетките във формуляра, докладва на Ники:

— Така, значи, имаме неидентифицирана жертва, петдесетина годишен мъж, 100–115 килограма. — Патоанатомът посочи към ноздрите му. — Очевидно пушач, със сигурност е пиел.

„С неидентифицираните винаги е трудно“, помисли си Ники. Без име човек се препъва още на входната врата. Колко ценно време от разследването щеше да отиде, само за да установят кой е.

— Предварителна оценка за времето на смъртта... — Лорън Пари разчете показанията на термометъра и продължи: — ... между 8

и 9 часа вечерта.

— Толкова отдавна? Сигурна ли си?

Приятелката ѝ вдигна очи от клипборда си и погледна Хийт, която каза:

— Добре, значи си сигурна.

— Предварително е, Ник. Ще направя обичайните тестове, когато го закараме на 13-та улица, но засега това е добра отправна точка за теб.

— Причина за смъртта?

— Е, ти просто искаш всичко на тепсия, нали така? — каза патоанатомът и по безстрастното ѝ лице пробяга искрица хумор. После тя се замисли и се обърна към трупа. — Причината за смъртта може би е задушаване.

— От яката ли?

— Така мисля засега. — Лорън стана и ѝ показа как твърдата яка се е впила във врата на мъжа. Беше толкова стегната, че плътта преливаше над ръбовете ѝ. — Определено е в състояние да възпрепятства дихателната тръба. А и спуканите капиляри в очите също говорят за задушаване.

— Хайде да повторим. Какво ти идва първо наум? — попита Ники.

— Стига, Ники, знаеш какво ти казвам всеки път — първите предположения са предварителни.

Лорън Пари погледна отново към тялото и се замисли.

— Какво?

— Да маркираме „задавяне“ като първоначално предположение, докато си направя аутопсията.

Ники знаеше, че не бива да я притиска за догадки, така както Лорън знаеше, че не трябва да настоява за спекулации.

— Добре — каза тя, макар да бе сигурна, че приятелката ѝ от Съдебна медицина всъщност има нещо наум.

Лорън отвори едно пластмасово отделение в куфарчето си, за да вземе тампони и продължи да взима проби, докато Ники се захвана с онова, което винаги правеше в случай на смърт. Скръсти ръце зад гърба си и започна бавно да обикаля стаята, като от време на време клякаше или се навеждаше, оглеждайки трупа от всички страни. Това не беше просто ритуал, а жизненоважна процедура, чрез която

прочистваше главата си от всички заключения и предположения. Целта беше да отвори съзнанието си за наблюдения, да ги пусне да влизат свободно и най-вече просто да гледа и да събира впечатления.

Прецени, че жертвата не е била физически активен човек. Около кръста му имаше дебели паласки, което подсказваше че през повечето време е седял или пък че професията му не е изисквала движение или сила, както например при спорта, строителството или ръчния труд. Подобно на повечето хора, и при него горната част на ръцете бе по-бледа от долната, но контрастът не беше силен — нямаше фермерски тен. Това ѝ подсказа, че той не само е прекарвал много време на закрито, но и че през повечето време е носел дълги ръкави, че не се е грижел за градина, нито е играел голф в някой клуб. В противен случай дори сега, толкова време след края на лятото, щеше да има остатъчен тен.

Тя се приближи да огледа ръцете му, като внимаваше да не диша върху тях. Бяха чисти и меки, което затвърди убеждението ѝ, че починалият не е излизал често навън. Ноктите бяха чисти, но без маникюр. Това обикновено се среща при богатите мъже на средна възраст или младите градски професионалисти, които обаче бяха в по-добра физическа форма. Косата му беше оредяла на темето, както подходеше на възрастта, определена от Лорън. Същото се отнасяше за белите нишки в сивата коса с цвят на метални стружки. Веждите бяха доста рунтави, което понякога указваше ерген или вдовец, а прошарената му козя брадичка навеждаше на мисълта за академичните или артистичните среди. Ники огледа отново върховете на пръстите му и забеляза някакво синкаво оцветяване, като че ли беше в самата кожа, а не просто петно от маслени бои или мастило.

Натъртвания, следи от бичуване и ожулвания имаше по цялото тяло — отпред, отзад и отстрани, по торса, краката и ръцете. В съзвучие с решението си да подходи без предубеждения, следователката реши да не отдава тези следи на садомазохистични нощни занимания. Това беше възможно и дори вероятно предвид мястото, но не и сигурно. Нямаше видими порязвания, пробождания, дупки от куршуми или кървене.

Като цяло стаята беше безупречна, поне за подземие за мъчения. От Екипа по събиране на улики щяха да вземат отпечатыци и да обработят стаята, което вероятно щеше да доведе до някакви открития,

но наоколо не се виждаше боклук, угарки или следи като случайно изтървана кибритена кутия от някой хотел, на която е записан номерът на стаята на убиеца, както често ставаше в старите филми.

Стараяйки се да не прибърза с изводите, Ники не си позволи да заключи, че изобщо има убиец в класическия смисъл на думата. Убийство? Възможно беше, но нищо повече. Трябваше да допусне, че има вероятност да става дума за случайна смърт при изтезания, за които жертвата е дала съгласието си, след което доминантният участник е избягал в пристъп на паника.

Хийт тъкмо скицираше собствена диаграма на стаята — винаги го правеше, в добавка към официалната, — когато влезе детектив Очоа, привършил разпита на чистачите. Той поздрави набързо Ники със сериозен тон, но изражението му се смекчи, когато зърна патоанатома.

— Детектив Очоа — каза Лорън Пари с прекалена официалност.

— Докторе — отвърна той, имитирайки резервираността ѝ. Ники забеляза, че тя вади нещо от джобчето на костюма си и го пъха в ръката му. Очоа не го погледна, просто каза „Да, благодаря“, пресече стаята, обърна им гръб и затегна каишката на часовника си. Ники и сама можеше да се сети къде е бил, когато го е събудило среднощното повикване.

Докато наблюдаваше как се преструват, че не са близки, Ники потръпна. После вдигна молива и си спомни как неотдавна двамата с Руук също се бяха разбрали да не афишират връзката си, като отново не бяха заблудили никого. Това се случи по време на летните жеги, когато той придружаваше отряда на Хийт, но най-вече нея, заради статията, която пишеше за „Фърст Прес“. Това, че снимката ѝ се озова на корицата на известно списание, имаше и добри, и лоши страни за Ники, която не обичаше публичността. Заедно с досадата и неприятните усложнения, предизвикани от краткотрайната ѝ слава, тя изживя и някои неочаквано пикантни моменти с Джеймисън Руук. Сега двамата имаха нещо като връзка. „Е“, помисли си тя, което често ѝ се случваше, „не толкова връзка, колкото... какво?“.

След като романсът им стана още по-разгорещен, времето, което прекарваха заедно, доведе до нещо друго — нещата се задълбочиха и на Ники ѝ се стори, че връзката им върви нанякъде. Накрая обаче се стовари в бездната и в момента висеше във въздуха.

Руук го нямаше от четири седмици — цял месец разследваше международния трафик на оръжие, подготвяйки експозе за „Фърст Прес“. Цял месец от него нямаше и следа, докато обикаляше из планински селища в Източна Европа, африкански пристанища, мексикански летища и бог знае още къде. Цял месец, през който Ники имаше възможност да се чуди какви всъщност са отношенията им.

Руук не се обаждаше и това не облекчаваше положението. Беше й казал, че ще бъде под прикритие и че мълчанието е в реда на нещата, но чак пък толкова. Това, че е прекарал толкова време в изолация, без да й звънне нито веднъж, я тормозеше и тя се чудеше дали е жив, или гние в подземие то на някой мафиот. Дали наистина нямаше как да комуникира с нея, или просто не си беше направил труда? В началото Ники се опита да отхвърли тази мисъл, но след дни и нощи, прекарани в опити да не мисли за това, сега тя се бореше с идеята, че може би чарът на Джеймисън Руук, пътешественикът — калпазанин, започва да изтънява. Тя, разбира се, уважаваше кариерата му, той беше разследващ журналист с две награди „Пулицър“ и (поне интелектуално) Ники беше наясно какво изисква работата му, но лекотата, с която се беше изпарил от живота й, я караше да се чуди не само дали са двойка, а и какво изобщо мисли за него.

Хийт погледна часовника си и се зачуди колко е часът там, където се намира Джеймисън Руук. После погледна датата. Той беше казал, че ще се върне след четири дни. За Ники въпросът беше какво ще се случи с отношенията им дотогава?

* * *

Хийт се замисли за ресурсите и прецени, че ще бъде по-продуктивно да изчака да се появи управителката на секс клуба, за да отключи килера със записите. Така нейните двама следователи щяха да останат свободни, да вземат няколко униформени полицаи със себе си и да обиколят квартала пеша. Таксиджиите бяха предложили да се заемат със закусвалните, нощните работници и куриерите, така че тя възложи на Роули и Очоа (колективно известни като „Роуч“^[4]) да се съсредоточат върху търсенето на документи или портфейл.

— Направете обичайната проверка — кофи и контейнери за боклук по улиците и в метрото, сутерени, козирки пред жилищните сгради, въобще навсякъде, където може да са ги захвърлили. В този квартал няма много сгради с портиери, но ако попаднете на такива, питайте. О, и проверете в „Къщата на феникса“ малко по-нагоре. Може би там са били будни и са чули нещо.

Телефоните на Роуч иззвъняха един след друг. Хийт вдигна своя и каза:

— Току-що ви пратих снимка на жертвата. Ако имате възможност, покажете я тук-там, нищо не се знае.

— Да — каза Очоа. — Кой не обича да му наврат в лицето снимка на удушен човек преди закуска.

Те тръгнаха по стълбите към улицата, а тя им извика:

— Оглеждайте се за охранителни камери, насочени към улицата. Банки, бижутерски магазини, знаете какво имам предвид. Може да се отбием и да проверим записите, когато отворят по-късно сутринта.

* * *

Детектив Хийт трябваше да се отърси от лошото си настроение, след като говори с управителката на „Роби на удоволствието“. Съмняваше се, че я е събудил Роули — напротив, когато пристигна в кабинета си, Роксан Полц изглеждаше така, сякаш е будувала цяла нощ. Носеше тежък грим и тесен латексов костюм, който скърцаше, щом тя се раздвижеше на стола си, а сините стъкла на бабешките ѝ очила бяха в тон с върховете на стърчащите кичури съсипана от прекомерно изрусяване коса с дъх на канабис — тази миризма не можеше да се сбърка. Когато Ники ѝ каза, че истинската причина да я извикат, е мъртвият мъж в стаята ѝ за изтезания, тя пребледня и се сгърчи, а когато Хийт ѝ показа снимката на мобилния си телефон, едва не повърна. Отпусна се в стола и отпи глътка вода от чашата, която ѝ сипа Ники, но след като се опомни, каза, че никога не е виждала жертвата.

Когато Ники помоли да види записа от охранителната камера, атмосферата се нажежи и Роксан Полц внезапно заговори за конституционните си права. С маниера на човек, който многократно е

бил тормозен заради своя секс бизнес, тя спомена повечето ключови думи — основание, незаконно претърсване, конфиденциалността на клиентите и свободата на изразяването. Позвъни на адвоката си, макар че още нямаше шест сутринта, и Ники трябваше да изтърпи вторачения ѝ поглед на вбесен ракун, докато тя като папагал повтаряше, че без съдебна заповед никой нямал право нито да претърсва шкафове, нито да преглежда записи.

— Просто ви моля за малко съдействие — каза Ники. Роксан седеше на мястото си и кимаше ли, кимаше, а латексовият ѝ костюм скърцаше при всяко движение на главата. Накрая тя затвори телефона и каза:

— Той каза да си го начукате.

Ники Хийт леко се усмихна.

— Ако съдим по оборудването, с което разполагате, това вероятно е единственото място, където всъщност бих могла да го направя.

Тя знаеше, че ще получи заповед за претърсване и секунди след като се обади в Централното управление, за да задвижи процеса, телефонът ѝ иззвъня. Беше Роули.

— Ела отвън, май открихме нещо.

Тя излезе на тротоара, очаквайки слънчева светлина, но все още беше тъмно. Там долу Ники беше изгубила представа и за време, и за място и предположи, че вероятно точно това е целта.

Роули, Очоа, Ван Мийтър и Фелър стояха от другата страна на улицата под зелената козирка на ъгловия плод-зеленчук. Докато пресичаше 74-а улица, Ники трябваше да спре, за да не я прегази куриер на велосипед с дебели гуми. Той профуча край нея с нечия закуска в телената кошница зад гърба му и докато наблюдаваше следата от замръзналия му дъх, тя си даде сметка, че нейната работа не е най-тежката в града.

— Какво става? — попита Ники и пристъпи към тях.

— Открихме дрехи и една обувка, напъхана между двете сгради — каза Очоа, насочвайки фенерчето си към пролуката между плод-зеленчука и козметичния салон до него. Роули вдигна чифт тъмни панталони и мокасина с ресни и ги пхна в кафява торба за улики.

— Ако търсиш скривалище, тези места са направо класика — каза Очоа. — Научих го в отдел „Наркотици“.

— Дай фенера, комисар Рекс, мисля, че има още.

Роули взе фенерчето от партньора си и коленичи пред отвора. След няколко секунди извади другата обувка и каза:

— Я виж ти!

— Какво? — попита Очоа. — Не бъди задник, какво има?

— Чакай малко. Ако не се беше нашишкал, можеше ти да го направиш вместо мен. — Роули изви рамо, за да посегне по-навътре в тясната пролука. — Ето, още една яка.

Ники очакваше кожа, покрита с остри шипове и стоманени халки, но когато Роули най-сетне стана и ѝ я подаде, се оказа, че не става дума за нищо подобно. Това беше яка на свещеник.

* * *

През 2005 кметството на Ню Йорк инвестира 11 милиона долара, за да финансира изграждането на ЦБПРВ^[5], компютърен операционен център, сред чиито многобройни възможности е стряскащо бързата доставка на жалби и данни до полицаите по улиците. По тази причина Хийт успя да получи информация за самоличността на жертвата за по-малко от три минути, въпреки че населението на града е 8 милиона и половина. ЦБПРВ обработи данните и изплю жалба за изчезването на отец Джералд Граф, подадена предишната нощ от икономката му.

Ники възложи на Роуч да продължат огледа си, а самата тя подкара на север, за да разпита жената, подаде жалбата. Фелър и Ван Мийтър не бяха на смяна, но Дъч предложи да помогне на Роули и Очоа, а Фелър изникна на прозореца ѝ и каза, че ако не възразява да ѝ прави компания, ще се радва да се вози при нея. Тя се поколеба — опасяваше се, че това е неговият начин след това да я покани на вечеря, но когато колега ветеран предлагаше помощ и то без да е на смяна, тя не можеше да откаже. Ако се опиташе да ѝ предложи да излязат заедно, щеше просто да му откаже.

„Богородица на невинните“ беше на северната граница на участъка, в центъра на 85-та, между „Уест Енд“ авеню и „Ривърсайд“. Толкова рано сутринта щеше да стигне дотам за пет минути, ако не и по-малко. Щом излезе на „Бродуей“ обаче, пред театър „Бийкън“ ги хвана червена светлина.

— Радвам се, че най-сетне останах насаме с теб — каза Фелър, докато чакаха.

— Разбира се — каза Ники и бързо се опита да смени темата. — Благодаря ти за помощта, Ранди. Винаги има полза от още един чифт очи и уши.

— Така имам възможност да те питам нещо, без всички да разберат.

Тя погледна към светофара и се зачуди дали да не включи сирената.

— Така ли?

— Знаеш ли как си се представила на изпита за лейтенант? — попита той. Ники не очакваше този въпрос и се обърна да го погледне.

— Зелено — каза той и тя даде газ.

— Не знам, мисля, че се представих прилично. Трудно ми е да кажа със сигурност — каза тя. — Още чакам да обявят резултатите.

Когато наскоро обявиха изпита за лейтенант, Хийт се яви не заради желанието да я повишат, а защото не знаеше кога ще има втора възможност. Икономическата криза и орязаният бюджет се отразяваха на Ню Йорк не по-слабо, отколкото на всеки друг голям град и една от мерките, взети предишната година, беше да не повишават заплатите, отлагайки изпитите за по-висок чин.

Детектив Фелър се прокашля.

— Ами ако ти кажа, че чух, че си се справила блестящо?

Тя косо го изгледа и се съсредоточи върху шофьора на камиона за хляб, който беше спрял, за да паркира в нейното платно, без да даде мигач. Докато тя чакаше нарушителят да ѝ отвори път, Фелър продължи.

— Разбрах, че това е факт.

— Как?

— От някои източници в Централното управление. — Той посегна към таблото. — Може ли да намаля отоплението? Започвам да се пържа.

— Давай.

— Старая се да имам връзки. — Фелър завъртя копчето едно деление вляво, после — още едно и отново се отпусна на седалката. — Не смятам цял живот да се возя в онова такси, нали разбираш?

— Да, да — отвърна Ники и заобиколи камиона за хляб. — Благодарна съм ти за, хм, информацията.

— Когато вземеш устния изпит и скочиш през всички останали обръчи, като тайното ръкуване, например, ще ми направиш ли една услуга? Когато се издигнеш, не забравяй приятелите си.

„Ето ти на“, помисли си Ники. Почувства известен срам — открай време мислеше, че Фелър иска да ходят, а може би той просто търсеше полезно познанство. Отново си го представи в бара, с лигавника от тоалетна хартия около врата и се зачуди дали това, че се прави на шут, е само за забавление, или той просто е изпечен подмазвач. Колкото повече говореше, толкова по-ярък ставаше този спомен.

— Когато получиш златна нашивка, в управлението най-сетне ще получите добри новини. Знаеш какво имам предвид.

— Не съм сигурна, че знам — каза тя. На 79-та отново ги хвана червена светлина и за жалост този път чакането се проточи.

— Не била сигурна, ама че смешно — каза той. — Говоря за капитан Монтроуз.

Ники отлично знаеше за какво говори той. Нейният началник и ментор, капитан Монтроуз, беше под постоянен (и усиливащ се) натиск от „Полис Плаза“ 1, където не бяха доволни от представянето му в 20-то управление. Дали заради слабата икономика, нарасналата безработица или връщането към безредиците от мрачното време преди Джулиани, според статистиката престъпността нарастваше във всичките пет квартала и то по време на предизборната кампания. Гравитацията е над всичко, така че в отговор лайната се сипеха от върха към командирите на управленията. Хийт обаче виждаше, че нейният началник получава допълнителна порция. Викаха го отделно за допълнителни срещи и мъмрения и той прекарваше толкова време в Централното управление, колкото в кабинета си. Заради напрежението стана по-мрачен и нетипично резервиран — не, не просто резервиран, а потаен и Ники се чудеше дали го притеснява нещо повече от статистиката. Личното му унижение обаче вече беше материал за клюки и това я тревожеше. Щом Фелър знаеше, знаеха и други. Лоялността ѝ я принуди да върне топката и да защити шефа си.

— Слушай, Ранди, кой не го притискат в днешно време? Чувам, че срещите на „Полис Плаза“ 1 са кошмар за всички началници, не

само за моя.

— Така е — кимна той. — Трябва да сложат канал наред пода, за да се оттича кръвта. Зелено.

— Стига, току-що се смени — отвърна Ники и натисна газта.

— Извинявай. И Дъч мрази така. Казвам ти, трябва да се махна от това такси. — Той свали прозореца и се изплю, после отново го затвори и каза: — Не става дума само за статистиката. Имам познат във „Вътрешни разследвания“, взели са твоя човек на мушка.

— Глупости.

— Не са глупости.

— За какво?

Той пресилено повдигна рамене.

— Говорим за „Вътрешни разследвания“, ти как мислиш?

— Не, не го вярвам.

— Не вярвай тогава. Може би е чист, но вратът му е на дръвника и острят брадвата, казвам ти.

— Няма „може би“. Монтроуз е чист.

Тя зави наляво по 85-та. Една пресечка по-надолу Ники видя кръст върху покрива на църква, а в далечината, на другия бряг на Хъдсън, апартаментите и скалите порозовяваха под лъчите на изгряващото слънце. Докато пресичаха Уест Енд авеню, Хийт изключи фаровете.

— Кой знае — каза Фелър. — Повишат ли те, може да успееш да поемеш управлението, ако го свалят.

— Няма да го свалят. Монтроуз е под натиск, но е абсолютно честен.

— Щом казваш.

— Казвам — той е неуязвим.

Докато излизаше от колата, ѝ се прииска да беше дошла сама. Не, искаше ѝ се Фелър да я беше поканил да пийнат, да играят боулинг или да правят секс. Би предпочела кое да е от трите. Посегна към звънеца, но преди да го натисне, през изпъстрения със стъклописи прозореца надникна малката главица на дребна жена, приближаваща седемдесетте. Ники прегледа записките си от ЦБПРВ.

— Добро утро, вие ли сте Лидия Борели?

— Да, а вие сте от полицията, личи си.

След като ѝ показаха значките си и се представиха, Ники каза:

— Вие ли съобщихте за отец Граф?

— О, ужасно се тревожа. Влезте, моля.

Устните на икономката трепереха, тя нервно чупеше ръце. Когато посегна да затвори вратата, не улучи дръжката и трябваше да опита отново.

— Открихте ли го? Добре ли е?

— Г-жо Борели, имате ли скорошна снимка, която да погледна?

— На отца ли? Ами, сигурна съм, че... сетих се.

Тя ги поведе през всекидневната към кабинета на пастора по дебели килими, които заглушаваха стъпките им. По рафтовете на лавицата над бюрото имаше няколко снимки в стъклени рамки, поставени между книгите и дрънкулките. Икономката взе една от тях и избърса праха по ръбовете, преди да им я подаде.

— Тази е от миналото лято.

Хийт и Фелър застанаха един до друг, за да я огледат. Снимката беше направена на някакъв марш. На нея се виждаха свещеникът и трима активисти от латиноамерикански произход, застанали под голяма табела, хванати за ръце — явно водеха протеста. Лицето на отец Граф, застинало в песен, определено беше същото като онова на трупа в „Роби на удоволствието“.

Икономката прие новината спокойно, като се прекръсти и наведе глава, за да се помоли мълчаливо. Щом приключи, по слепоочията ѝ пулсираха вени, а от очите ѝ се лееха сълзи. На края на масата до дивана имаше кутия с кърпички, Ники ѝ я подаде и тя си взе една.

— Как е станало? — попита тя, взирайки се в нея. Изглеждаше много уязвима и Хийт реши да не ѝ разказва подробностите за изтезанията в подземие.

— Все още разследваме.

Г-жа Борели вдигна глава.

— Мъчил ли се е?

Детектив Фелър присви очи и се обърна, за да скрие лицето си, като изведнъж реши да върне снимката на рафта.

— Ще знаем повече след аутопсията — отвърна Ники с надеждата, че шикалкави достатъчно умело, за да ѝ повярват. — Разбираме, че ви е трудно, но скоро — не веднага — ще се наложи да ви зададем няколко въпроса, имаме нужда от помощта ви.

— Разбира се, разбира се.

— В момента ще ни бъде от голяма полза да огледаме жилището, г-жо Борели. Да претърсим книжата му, спалнята, нали разбирате.

— Гардеробът му — допълни Фелър.

Ники пристъпи напред.

— Искаме да намерим всяка следа, която би ни помогнала да разберем кой го е извършил.

Икономката я погледна объркано.

— Пак ли?

— Казах, че искаме...

— Чух ви, питам пак ли трябва да претърсите?

Хийт се наведе напред.

— Казвате, че някой вече е идвал тук, така ли?

— Да. Снощи, един друг полицаи. Каза, че идва заради жалбата ми за изчезването на отец Джери.

— О, разбира се, понякога се разминаваме — каза Ники. Възможно беше да става дума за това, но безпокойството й растеше. Тя хвана погледа на Фелър — и той беше наострил уши. — Може ли да попитам кой беше полицаят?

— Забравих му името. Каза ми го, но бях твърде разстроена. Старост — нерадост — изкиска се тя, а после сподави хлипането си. — Имаше значка като вашите, така че го оставих да обикаля. Докато претърсваше, гледах телевизия.

— Е, сигурна съм, че е написал доклад — каза Ники и прелисти бележника си. — Може да спестим време, ако ми го опишете.

— Разбира се. Висок, чернокож. Или в днешно време трябва да казвам „афроамериканец“? Много симпатичен, с мило лице. Плешив. И имаше нещо като родилен белег ето тук — добави тя и потупа бузата си с пръст.

Хийт спря да пише и сложи капачката на химикалката си. Не й трябваше повече. Икономката току-що беше описала капитан Монтроуз.

[1] Американски научнофантастичен филм от 1977 г., сценарист и режисьор Стивън Спилбърг. ↑

[2] Американски комедиен актьор — Бел.прев. ↑

[3] Песен на американската група The Village People, постепенно превърнала се в неофициален гей химн. — Бел.прев. ↑

[4] Roach (англ.) хлебарка. — Бел.ред. [↑](#)

[5] Център за борба с престъпността в реално време — Бел.прев.

[↑](#)

ДВЕ

Детектив Хийт не беше сигурна какво предпочита — да влезе в участъка и да намери капитан Монтроуз в офиса, за да го попита за посещението му в дома на пастора предишната вечер, или да открие, че столът му е празен и да си спести срещата за известно време. И тази сутрин, както много други, именно тя бе тази, която запали лампата в общия офис. Този на шефа ѝ изглеждаше заключен и тъмен зад стъклената стена, която му позволяваше да обхване с поглед цялото помещение. Когато видя, че вътре няма никой, чувствата ѝ подсказаха какво предпочита — беше разочарована. Ники не обичаше да протака и, особено когато темата беше неприятна, инстинктите ѝ подсказваха да изкара всичко на бял свят възможно най-рано и после да се оправя с резултата.

Каза си, че всичко това е много шум за нищо и че е нужно само да изясни нещата. На пръв поглед в посещението на капитана в „Богородица на невинните“ нямаше нищо нередно. Жалбата за изчезването на жител на техния район беше достатъчна причина да разговаря с жената, която я беше подала. Това беше стандартна процедура. Онова, което не беше стандартно, бе началникът на управлението да се отзове на повикване, с което обикновено се занимават следователите и дори униформените полицаи с повече опит. И това, че беше претърсил покоите на свещеника... Не беше нечувано, но въпреки това изглеждаше необичайно.

Час преди това Хийт и детектив Фелър се бяха разходили из сградата, надянали гумени ръкавици, без да открият следи от борба, счупени предмети, петна от кръв, заплашителни писма или каквото и да е друго, което да им се стори странно. Екипът по събиране на улики щеше да подходи по-изчерпателно и докато ги чакаха, тя изпита облекчение, че Фелър е достатъчно дискретен, за да не каже нищо, въпреки че мислите бяха изписани на лицето му. Монтроуз, който беше на мушката и на шефовете си, и на отдел „Вътрешни разследвания“ във връзка с неизвестни обвинения, се беше отклонил от процедурата,

оглеждайки дома на жертва, починала след изтезания съвсем сам, в нощта на смъртта ѝ. Когато остави Фелър на входа на метрото на 86-та улица, той ѝ каза само:

— Успех... лейтенант Хийт.

Тъй като и без това тази сутрин се беше появила първа в общия офис, Ники предпочиташе да се види с Монтроуз рано, докато е сам. Отиде в кухненското помещение и го набра, докато сипваше мляко върху овесените си ядки.

— Капитане, Хийт се обажда. 7:29 е — каза тя, оставяйки му гласова поща. — Обадете ми се, когато можете.

Кратко и ясно — той щеше да разбере, че се е обадила само защото е важно.

Понесе картонената чаша със закуската към бюрото си и докато се хранеше в мълчание, Ники усети тежестта на цял месец, прекаран без Руук. Отново погледна часовника си — стрелките се бяха поместили, но проклетата дата не помръдваше.

Зачуди се какво ли прави той в момента. Представи си го седнал върху сандък с муниции, в сянката на някоя колиба на малко летище в джунглата. В Колумбия или в Мексико, ако се съдеше по разписанието, което ѝ нахвърля, преди да я целуне пред вратата на апартамента ѝ. След като заключи, тя хукна към прозореца и зачака там, наблюдавайки как от ауспуха на колата, която го чакаше, излизат изпарения — искаше да го зърне още веднъж, преди да изчезне. При спомена как Руук спря точно преди да се вмъкне през задната врата и ѝ прати въздушна целувка, в гърдите ѝ се надигна топлина. Избледнявайки, този образ се беше превърнал в чувство, а видението — във въображаема картина, в която Руук се движи по тежък терен, поти се, хапят го комари и записва в тефтера си имената на съмнителни търговци на оръжие. Несъмнено беше некъпан, брадясал, с потно лице. Тя го желаше.

Телефонът ѝ избръмча — есемес от капитан Монтроуз. „На ПП 1 съм. Ще звънна, щом ме пуснат.“ Както обикновено беше заседнал в Централното управление, на ритуалното отчетно съвещание на командирите. Това накара Ники да се замисли за недостатъците на предстоящото повишение. Изкачиш ли едно стъпало повече, главата ти излиза над парапета и се превръщаш в голяма, тлъста мишена.

Половин час по-късно, няколко минути след осем, общият офис се напълни, а детектив Ники Хийт съобщи малкото известни й подробности за случая на отряда и на няколкото нови попълнения, които бе заела от „Кражби“ и „Патрули“. Застана пред голямата бяла дъска и закачи две снимки на отец Граф в центъра й с два магнита. Първата беше посмъртна и чувствително по-добра от онази, която засне с телефона си — бяха я направили колегите от Екипа по събиране на улики. До нея закачи снимката от протестния марш, уголемена и изрязана така, че да се вижда само лицето му.

— Това е жертвата, отец Джералд Граф, пастор в „Богородица на невинните“.

Тя преразказа обстоятелствата около смъртта му и използва черния маркер, за да загради часа на изчезването, приблизителния час на смъртта и този на откриването на тялото върху предварително начертаната графика с последователността на събитията.

— В момента размножаваме снимките и ще ви ги раздадем. Както обикновено, на сървърта има копия, които можете да свалите на телефоните и лаптопите си.

Очоа се обърна към детектив Раймър (Хийт го беше взела назаем от „Кражби“), който седеше върху един шкаф най-отзад.

— Ей, Опи, за да не се чудиш — това е пишещата машина със святкащите бутончета.

Дан Раймър, бивш член на конната полиция в Южна и Северна Каролина, останал в Ню Йорк след уволнението си от армията, бе свикнал да го дразнят, дори у дома му викаха „Опи“. Той отвърна, усилвайки южняшкия си акцент:

— Лаптоп, а? Мама му стара! Интересно дали ще мога да си препека на него сандвича с опосум?

— Ало, ледената кралица — каза детектив Шарън Хайнзбърг. Ники се засмя, но тогава тя добави: — Да не тренираш за лейтенант?

Заяждането не изненада Хийт, за разлика от мисълта, че повишението й вече не е само слух, а нещо, което витае във въздуха. Подсказа й я детектив Хайнзбърг, разбира се — средно талантлив следовател, чийто основен талант беше да дразни Хийт. Сигурно едно

време някой ѝ беше казал, че искреността ѝ ободрява. Ники си каза, че който и да е бил, с това определено не ѝ е направил услуга.

— Какво знаем за причината за смъртта? — попита Роули, като отново насочи разговора към случая, мятайки се върху гранатата, хвърлена от Хайнзбърг.

— Предварителните предположения не казват нищо конкретно. — Хийт срещна погледа на Роулз, който ѝ кимна. Жестът беше едва забележим, но издаваше силно другарско чувство. — Всъщност дори не можем официално да го обявим за убийство преди аутопсията. Естеството на смъртта оставя много възможности за случайност. От една страна имаме жертва с потенциал за здравни проблеми, от друга — намеренията на практикуващия...

— Или на убиеца — каза Очоа.

— Или на убиеца — съгласи се тя. — Отец Граф е бил обявен за изчезнал, което увеличава вероятността да има нещо гнило. — Очите ѝ неволно се насочиха към празния кабинет на капитан Монтроуз, после се върнаха към отряда. — В този момент обаче трябва да подходим без предубеждения.

— Падрето чалнат ли е бил? — отново се обади Хайнзбърг, деликатна, както винаги. — Искам да кажа, какво, по дяволите, ще търси един свещеник в подземие за извратенци?

Можеше да се изрази и по-фино, но въпросът беше уместен.

— Точно затова за момента ще се съсредоточим върху ъгъла БДСМ^[1] — отвърна Хийт. — Трябва да разпитаме икономката и останалите в енорията за свещеника. Връзки, роднини, врагове, пропаднали екзорсизми и, защо да не го кажа — момченца от хора, никога нищо не се знае. Не изключваме нищо, но най-силно изпъкват сексуалните изтезания. Щом получим заповед за обиск, което би трябвало да стане скоро, детектив Роули ще прегледа записа на охраната. Да видим кога е отишъл там и с кого.

— Както и в какво състояние — отбеляза Роули.

— Особено това. Искам снимки на всички, които са дошли или са си тръгнали преди и след това, до момента на откриването на трупа. — Маркерът проскърца, докато тя изписваше „Видео от охраната“ на дъската с прегледни печатни букви. Хийт го подчерта и каза: — Докато Роули работи върху това, нека установим дали жертвата дълго е практикувала този начин на живот. Очоа, Раймър, Хайнзбърг —

проверете клубовете и известните доминантни играчи. И господарите, и господарките.

— Да, сър — козирува Хайнзбърг, но никой не се разсмя. Останалите вече бяха скочили на крака и поемаха по задачи.

Минута по-късно Ники затвори телефона и извика:

— Очоа, променяме плана!

Отиде до бюрото му, където той разглеждаше разпечатка с клубовете по небезизвестната Алея на подземията в Манхатън заедно с Хайнзбърг и Раймър.

— Обадиха се от дома на пастора, икономката твърди, че ѝ се струва, че разни неща са били местени или липсват. В стаята за разпити ме чака управителката на „Роби на удоволствието“ заедно с адвокатата си, така че защо не се отбиее там да видите какво става?

Хайнзбърг хвана погледа на Хийт.

— Ако помоля учтиво, има ли шанс да пропусна бърлогата на извратенците и да се заема с жилището на пастора?

Хайнзбърг явно се опитваше да се извини за заядливата си забележка по-рано и Ники претегли ползата от това да отвърне подобаващо и да успокои напрежението.

— Имаш ли възражения, Оуч?

— Да видим... — Очоа вдигна ръце, изобразявайки везна. — Църква или секс подземие, църква или секс подземие... — Той отпусна ръце. — Запали ми свещ, докато си там, Шарън.

— Благодаря ти — каза Хайнзбърг. — Извинявай, че се заядох, задето звучиш кисело. Не си давах сметка, че си имаш... — Тя заговорнически наклони глава към Хийт и довърши: — ... други проблеми.

Когато Ники я погледна объркано, следователката вдигна сутрешното издание на „Леджър“, отворено на клюкарската колонка.

— Да не би да не си го видяла?

Хийт погледна и буквално премигна няколко пъти. Точно под снимката на Андерсън Купър на някакво благотворително събитие имаше поместена голяма фотография на Руук и една удивително красива жена, с която излизаха от ресторант „Льо Сирк“. Отдолу пишеше „Доволен клиент? Ергенът и журналист суперзвезда

Джеймисън Руук и неговият литературен агент Джийн Калоу се усмихват щастливо след интимен разговор в «Льо Сирк» снощи.“

Чувствителна както винаги, Хайнзбърг каза:

— Нали каза, че Руук пише статия за търговците на оръжие? — Ники чу думите, но не успяваше да откъсне очи от снимката. — От 1906-та не сме имали такава студена зима, а тя е без ръкави. Когато ти е казал, че ще разследва оръжейни търговци, едва ли си помислила точно за нея.

В „Разпити“ имаха нужда от Хийт. Тя тръгна натам на автопилот, като все още се възстановяваше от крошето в брадичката. Не можеше да разбере това и не искаше да го приеме. Руук не само се беше върнал, но обикаляше из града, докато тя го чакаше като някаква си капитанска съпруга, която търси мачти на хоризонта и се бои да не остане вдовица. Не беше нито брадясал, нито потен, а чист и обръснат, със сако „Хюго Бос“, прихванал под лакътя сексапилната си агентка, която явно не излизаше от фитнес салона.

Детектив Роули я настигна на вратата на стаята за наблюдение, докато се готвеше да влезе и Хийт избута Руук от главата си, въпреки че все се чувстваше несигурна след шока.

— Новините за записа от охранителната камера не са добри — каза Роули, понесъл голяма картонена кутия, на която пишеше „Произход на доказателствата“.

— Това е касетата, така ли?

— Касети — да, но не и касетата. Когато отключих шкафа, тази във видеото беше свършила, а надписът беше от преди две седмици.

— Прелестно — каза Хийт. — Нищо ли няма от снощи?

— От няколко седмици няма никакви записи. Ще проверя, но ако видим нещо, ще извадим страхотен късмет.

Ники се замисли за миг.

— Въпреки това прегледай наличното и извади снимки. Нищо не се знае, може да видим Граф и да го свържем с някого.

Роули тръгна по коридора с кутията с касети, а Ники продължи към „Разпити“.

— Вече зададохте този въпрос на клиентката ми — каза старецът. За да подчертае казаното, Сими Полц почука по бележника пред себе си с изкривения си от артрит показалец. Изглеждаше около стогодишен, само кожа и кости, изпит и сбръчкан. Носеше връзка „Уемлън“ от седемдесетте години на миналия век, завързана на голям възел, но Ники спокойно можеше да вкара ръката си в пролуката между яката и надипления му врат чак до китката. Той обаче изглеждаше много умен и определено беше изпечен адвокат. Хийт се досети, че ако един собственик на малък бизнес иска да спести пари, си струва да наеме дядо си или брат му.

— Искан да ѝ дам възможност да обмисли отговора си, така че паметта ѝ да си свърши работата — отвърна следователката и се насочи към Роксан, която все още носеше латексовия костюм, с който я беше видяла в офиса ѝ в 6 сутринта, и излъчваше същото презрение. — Сигурна ли сте, че не сте работили с отец Граф?

— Къде, в църквата ли? Не ме разсмивайте. — Тя се облегна назад и доволно кимна на стареца. — Не ми е бил клиент.

— Някой друг има ли достъп до шкафа с касетите от охранителната камера?

— Ха! — изсмя се адвокатът. — Заповедта ви за обиск явно е свършила страхотна работа.

Зад омазаните стъкла на очилата, които покриваха половината му лице, очите му се сториха огромни на Ники.

— Г-н Полц, кой има ключ?

Роксан погледна към адвоката си, който ѝ позволи да продължи, и отговори:

— Аз държа единствения.

— Няма ли и други касети, Роксан?

— За кого я мислите? — обади се адвокатът. — Да не работи в Министерството по вътрешна безопасност?

— Истината е — продължи Роксан, — че лещата на средата на тавана и без друго помага с дисциплината. Доколкото знаят клиентите, камерата работи, така че се държат добре. На същия принцип като се

обадите някъде, ви заявяват, че обаждането се записва. Друг начин да ви кажат „Внимавай какви ги говориш, задник такъв“.

Хийт обърна нова страница.

— Искам имената на всички, които са били там късно снощи, от 6 часа нататък. Господари, господарки, клиенти.

— Сигурен съм, че искате — каза адвокатът, — но „Роби на удоволствието“ е дискретен бизнес, защитен от правото на поверителност и клиентската тайна.

— Простете, г-н Полц, но клиентската тайна се отнася за адвокатите и лекарите, не за хора, които се маскират и си играят на чичо доктор. — Хийт отново се обърна към управителката. — Роксан, в клуба ви е умрял човек. Ще ни съдействате ли, или да затворим „Роби на удоволствието“, докато оценим условията за безопасност и хигиената там?

Ники блъфираше само донякъде. И да получиеше разрешение да затвори клуба, щеше да е за кратко, но един бърз оглед на състоянието му — стара боя, евтини мебели, несръчни кърпежи и пренебрегнати камери за наблюдение — й подсказа, че печалбите на Роксан са много малки и дори една седмица без клиенти ще й навреди. Оказа се права.

— Добре, ще ви кажа името й — каза тя, след като адвокатът отново й кимна. — Истината е, че сега имам само една домина. Другите ме напуснаха преди два месеца, преместиха се в по-скъпи клубове. — Роксан Полц сви рамене и латексовият костюм изскърца. — Казвам ви, бизнесът със садо-мазо е голямо страдание.

Ники инстинктивно зачака остроумната вметка на Руук. Откакто беше заминал, го правеше постоянно. Какво ли би изплюл? Доколкото го познаваше, нещо като „Страхотно мото би излязло от това!“. Тя си представи запалена кибритена клечка, която превръща снимката му от „Льо Сирк“ в пепел.

След като Роксан й даде името и номера на домината, Хийт я попита за клиентите.

— Това го знае тя — отвърна управителката. — Плаща ми, за да използва помещенията ми, все едно е фризьорка. Сама записва часове на клиентите си.

— Роксан, можете ли да ми кажете къде бяхте снощи между 6 и 11 часа? — попита Ники, разширявайки часовия прозорец, защото все още не беше получила официалната версия от Лорън Пари.

— Да, мога. Вечерях, а после отидох на кино със съпруга ми.
След като си записа името на ресторанта и на филма, Хийт попита:

— Съпругът ви ще го потвърди ли?

Сими Полц кимна.

— Естествено, че ще потвърдя.

Ники хвърли поглед от дъртака към Роксан и си отбеляза нещо друго, този път на ум. Отбеляза си да не си прави изводи предварително. Не и в Ню Йорк сити. Нима не беше научила този болезнен урок от Руук?

* * *

Обади се на детектив Очоа, за да открие домината, докато Роксан и мъжът ѝ все още са в „Разпити“ и не могат да я предупредят. Хийт им даде да огледат няколко снимки на осъдени за тежко сексуално насилие — знаеше, че това ще ги занимава и то така, че да не ѝ се пречкат. Очоа се намираше само на няколко пресечки от адреса на Андреа Боум в Челси и след петнадесет минути се обади да доложи, че според съквартирантката ѝ г-ца Боум била на почивка още от уикенда.

— Каза ли къде? — попита Ники.

— В Амстердам — отвърна Очоа. — Градът, не улицата.

— Представи си само. Една домина в Амстердам.

— Да — съгласи се той. — Звучи ми като служебно пътуване, мен ако питаш.

— Обади се в митницата, провери паспорта ѝ и се увери, че е заминала — каза Хийт. — Макар че ми се струва, че алибито ѝ е солидно. От снимката на свещеника излезе ли нещо?

— Нищо. Обаче обиколката на клубовете не беше пълна загуба на време. Разпитвам най-вече пасивни типове и самочувствието ми ужасно се вдигна.

Хийт нямаше търпение да разбере какво е станало в жилището на пастора, но Лорън Пари ѝ прати есемес, че е приключила с

аутопсията на отец Граф, така че тя изчака да стигне до колата, преди да се обади на Хайнзбърг.

— Какво става, Ники? — попита тя.

— Карам към Съдебна медицина и се чудя какво откри през последния час и половина.

Хийт не прикри досадата в гласа си особено добре — дразнеше я, че се налага да я гони, за да разбере какво става. Едно от особените качества на Шарън Хайнзбърг беше, че пропуска доста неща, така че дори коментарът на Хийт да беше хаплив, тя едва ли го беше усетила.

— Какво ще кажеш на онова копеле, писателят? — попита Хайнзбърг. — Ако някой мъж се занася с мен, не го пускам на бис, нали разбираш?

На Хийт ѝ се прииска да ѝ кресне така, че от ухото ѝ да потече кръв. Вместо това преброи до три и спокойно каза:

— Шарън? Икономката?

— А, да. Г-жа... — чу се шушкане на хартия.

— Борели — подсказа ѝ Ники. — Какво ти каза г-жа Борели за изчезналите предмети?

— Всъщност доста неща. Голяма работа е, възприема работата си като мисия. Познава всеки сантиметър от къщата, сякаш е музей. — Хайнзбърг прелисти още няколко страници. — Засега най-главното е, че липсва един медал от кутията с бижута.

— Какъв медал?

— Някакъв свещен. — Тя покри слушалката с ръка, разнесе се приглушен говор. След малко каза: — Медальон със свети Кристофър.

— Тя само това ли каза, че липсва? — попита Хийт.

— Засега. Все още не сме приключили прегледа, заедно го правим — добави Хайнзбърг и се постара да звучи заета. — Г-жа Б. обаче каза още, че разни неща не са наред. Дребни неща. Чекмеджетата с ризите и чорапите не са подредени така, както ги подрежда тя, книгите са леко разместени, един от шкафите с чаши и чинии е затворен, но не докрай.

Ники започваше да схваща и явно ставаше дума за нещо голямо. Сякаш някой беше търсил нещо в дома на пастора, но методично, а не като хала, както обикновено се случваше. Струваше ѝ се, че много е

внимавал. Че може би е бил професионалист. Мислите й се върнаха към Монтроуз. Той би ли претърсил по този начин?

— Шарън, записвай всичко, нищо, че и в „Събиране на улики“ си записват. Искam списък с всичко, което е преместено или счупено. Колкото и да е дребно, разбра ли? — Хийт погледна часовника на таблото. — Не мисля, че ще успея да дойда, така че седни с г-жа Борели, ако има сили за това. Разбери всичко подозрително за отец Граф — необичайни навици, караници, посетители, знаеш какво да я питаш.

Последва пауза.

— Разбира се, естествено — разсеяно отговори Хайнзбърг и Хийт съжали, че не е пратила детектив Очоа, както планираше. Сега обаче си научи урока. Реши, че ще се отбие лично, за да може сама да разпита икономката.

* * *

Трафикът беше ужасен из целия град. Всеки път, когато времето се развалеше, резултатът бе повече хора и повече коли, особено в мразовита сутрин с минусови температури и силен вятър. Паркирането също не беше лесно. Табелата „Съжаляваме, пълно е“ се мъдреше пред всички гаражи в близост до Съдебна медицина и докато се движеше по Първо авеню, детектив Хийт видя, че дори запазените места пред входовете са заети от други полицейски коли. На 34-та улица се върна при тайното си оръжие — заграденият гараж на болница „Белвю“, натикан под „Франклин Д. Рузвелт“. Щеше да се наложи да върви пеша наред арктическият студ, но нямаше друг избор, освен да продължи да обикаля. Пазачът се беше сврял в кабинката си и когато я видя, не излезе.

Само подаде пръсти през прозорчето и й махна да влезе.

Преди да излезе от колата, Хийт се втренчи в телефона си. Отново прегледа имейлите. Не, нямаше съобщение от Руук, което да е пропуснала. „Още веднъж“, каза си тя, „Само още веднъж“. Натисна иконата „Прати / провери“ и тя се завъртя. Когато спря, резултатът беше само, че Ники още се намираше в емоционална неизвестност.

Когато се изкачи по стълбите във фойето на Съдебна медицина, вече не усещаше бузите си, а носът ѝ течеше като чешма. На рецепцията Даниел я поздрави с обичайната си слънчева усмивка и отвори автоматичната врата. Щом влезе в малката стая, която Нюйоркската полиция поддържаше за гостуващи ченгета, три от четирите кабинки бяха заети от следователи, които говореха по телефона. Отоплението, беше усилено до края и Хийт свали палтото си. Видя анорака, закачен на облегалката на един стол и когато тръгна към празната закачалка, телефонът ѝ започна да вибрира.

Номерът не ѝ беше познат, за разлика от префикса. Обаждаха се от „Полис Плаза“ 1. В есемеса си Монтроуз ѝ беше написал, че е в Централното управление. Ники не искаше да навлиза в подробности, докато е в такава близост до други ченгета, но реши, че може поне да установи контакт и да уговори следващото обаждане.

— Тук Хийт — каза тя.

— Всеизвестната Ники Хийт?

Не познаваше гласа, но собственикът му явно широко се усмихваше, а маниерът му ѝ се стори твърде бомбастичен за поздрав от непознат. Затова възприе неутралния тон, с който пропъждаше телемаркетърите.

— Аз съм детектив Хийт.

— Не за дълго, както разбирам — каза мъжът. — Аз съм Зак Хамнър, старши административен сътрудник в юридическия отдел. Обаждам се, за да ви поздравя лично за резултатите от изпита ви за лейтенант.

— О.

Прииска ѝ се да излезе в коридора, но от уважение към скърбящите семейства и заради собственото си чувство за благоприличие, Ники категорично отказваше да използва мобилния си телефон в общите части на тази сграда. Затова седна на свободния стол и се приведе в кабинката, пределно наясно, че това не ѝ осигурява особено уединение.

— Благодаря ви. Съжалявам, сварихте ме малко неподготвена.

— Няма проблем. Не само оценките ви са отлични — виждам, че работата ви до момента е безупречна. Добрите ченгета като вас трябва да се издигат, имаме нужда от това.

Тя сви длан около микрофона.

— Още веднъж, г-н Хамнър...

— Зак.

— Зак, оценявам милите думи.

— Както казах, няма проблем. Вижте, обаждам се, защото искам да се уверя, че ще се отбиете да се видим, когато дойдете да разпишете вашето копие от резултатите.

— Ъ-ъ, разбира се — каза тя и внезапно й хрумна нещо. — В „Личен състав“. Вие обаче не сте там, нали?

— О, разбира се, че не. Работя на горния етаж, при заместник-комисаря по юридическите въпроси. Повярвайте ми, и без друго всичко минава през моите ръце — самодоволно каза той. — Кога да ви очаквам?

— Ами, в момента съм в Съдебна медицина, работя по нов случай.

— Ясно — каза той, — свещеникът.

Начинът, по който го каза, остави Ники със силното впечатление, че Зак Хамнър обича да демонстрира, че знае всичко. Че е наясно с всички отговори. Типичният Важен Мъж. Какво ли искаше от нея?

Мислено прегледа графика си — аутопсия... Монтроуз, поне така се надяваше... среща с отряда... къщата на пастора...

— Утре добре ли е?

— Надявах се да е днес. — Той направи пауза и когато тя не отговори, продължи. — Утре съм много зает. Да се видим рано. За закуска.

Даде й името на една закусвалня на „Лафайет“, каза, че ще я чака там в седем и след като отново я поздрави, затвори.

* * *

— Някакви новини от пътешественика? — попита патоанатом Лорън Пари и вдигна очи от компютъра в кабинета до помещението за аутопсии. Носеше задължителния защитен костюм, който както обикновено бе украсен с кървави пръски и телесни течности. Долови реакцията на Ники и взе предпазната маска от стола до нея.

— Ще седнеш ли?

— Не, добре съм — отвърна Хийт, която тъкмо бе облякла чистата престилка, която даваха на посетителите, подпря се на стената на тясното преддверие и погледна през стъклото, взирайки се в масите, наредени пред нея. На най-близката, номер 8, беше покритото с чаршаф тяло на отец Джералд Граф.

— Лъжкия — каза най-добрата ѝ приятелка. — Ако изглеждаш така, когато си добре, никога не ми се показвай, когато си зле.

Ники отново насочи поглед към Лорън.

— Добре, нека добавя — ще се оправя. Предполагам.

— Плашиш ме, Ники.

— Добре де, добре...

Хийт разказа на Лорън за изненадата, която преживя сутринта — триумфалното завръщане на Руук в Готъм, за да отпразнува успешното изпълнение на задачата си, при което не само не се беше сетил за нея, а — добавяйки и обида към болката — дори не се беше обадил, за да ѝ каже, че се е прибрал.

— Ох — свъси чело Лорън. — Това пък какво е, как смяташ? Нали не мислиш, че той...

Тя млъкна и тръсна глава.

— Какво? — попита Ники. — Че е забил някоя друга? Можеш да го изречеш. Да не мислиш, че не съм се чудила? — Ники пропъди няколко мрачни мисли. — Ако имаш достатъчно време, успяваш да си представиш какво ли не, Лор. А след месец отваряш вестника и хоп — те са се сбъднали. — Тя се отблъсна от стената и изправи гръб. — Достатъчно. Той се е върнал — ще изясним това. — Макар и неизказани, съмненията ѝ бяха лесно доловими. — За теб и Очоа обаче много се радвам.

Изненадана, Лорън остави работата си, но после се усмихна. Разбира се, че не би могла да скрие романа си от Ники.

— Да, нещата с Мигел вървят добре.

Докато вървяха към вратата, Ники каза:

— Нали знаеш, че може и да се науча да те мразя?

Другите двама патоанатоми имаха клиенти на първата и третата маса и докато влизаше в помещението за аутопсии, Ники безмълвно повтори мантрата, която бе научила от Лорън при първото си посещение преди години. „Дишай през устата, мозъкът ти ще се подлъже.“ Както винаги, Хийт си каза „Почти... но не съвсем“.

— Искам да ти покажа няколко бързи открития и една-две аномалии — каза патоанатом Пари, когато се приближиха до тялото на Граф.

— Не е нужно да дразниш любопитството ми, Лорън. Ще остана за целия доклад.

— Ей, това е моето представление! Колко често получавам възможност да го изнеса? — Ники знаеше, че Лорън не се шегува — тя живееше за работата си. — Часът на смъртта е такъв, какъвто си мислех, от 8 до 10 часа. Според мен е по-близо до 10.

— Тоест, около 9:30?

— Там някъде. — Тя обърна страницата и отдолу се показаха шаблони на легнало и изправено човешко тяло, върху които си беше водила бележки. — Следи и индикатори. Вече огледах очните ябълки, врата, тук и тук. — Докато обясняваше на Хийт, тя ги посочваше с химикалката си. — Има множество драскотини и контузии, болезнени, но не и фатални. Няма счупени кости. Всичко се връзва със садо-мазо.

Ники започваше да мисли, че все пак става дума за сеанс, който е излязъл от контрол, но нямаше смисъл да избързва. Освен това предстоеше нещо интересно.

— Направих три дребни открития, които си струваха труда — каза патоанатомът и преведе Хийт през помещението до един от шкафовете. Плъзна стъклената врата в страни и извади една от сините кофички с улики, които стояха на рафта. Ники си спомни как при първото си посещение Руук видя една от тях и каза, че никога повече няма да си купи кофа с пържено пиле.

Лорън извади малко пластмасово шишенце, върху чийто баркод пишеше „ГРАФ“ и го подаде на Ники.

— Виждаш ли това?

Следователката го вдигна срещу светлината и видя, че на дъното има някакво малко парченце.

— Открих го под нокътя му — продължи Пари. — Под микроскопа прилича на кожа, но не съвпада с тази от яката или от ремъците за ръцете. — Тя се върна при кофичката. — Ще го дам в лабораторията.

След това тя заведе Ники в сушилнята, където слагаха дрехите на жертвите, за да запазят наличната ДНК до тестовете. Вътре висяха окървавените дрехи на най-различни жертви, разделени с листове

кафява хартия, а до вратата бяха черните одежди на Граф и бялата му римска яка.

— Открих нещо странно — на яката има миниатюрно кърваво петънце. Кое е странно, защото въпреки многото ожулвания, над раменете и по ръцете му няма никакви рани.

— Да — каза Ники, премисляйки възможностите. — Кръвта може да е от нападателя или убиеца.

— Или от господаря, или господарката, кой знае?

Лорън беше права. Петното може да беше от убийство, но можеше да бъде и от партньор, който е бил ранен при предишен сеанс, скрил е дрехите и е побягнал.

— И яката ще пратя на 26-та улица за ДНК тест — каза Лорън, след което повика един от разсилните, който ѝ помогна да обърне тялото на една страна, разкривайки гърба му. Той беше нашенарен с гъста плетеница от отоци и следи от камшик — гледка, при която Ники си пое дълбоко дъх през носа и моментално съжали. Въпреки това се удържа и се наведе напред, когато патоанатомът ѝ посочи синината с геометрична форма на кръста на жертвата.

— Една от контузиите не е като останалите — каза Лорън. Тя имаше око за такива подробности, което многократно бе помагало на Хийт. Последния път забеляза следите, оставени от пръстена на руски бабайт, убил известен строителен предприемач.

Синината на кръста на отец Граф беше дълга 5 сантиметра, квадратна, с равномерно раздалечени хоризонтални линии.

— Прилича на следа, оставена от малка стълба — каза Хийт.

— Направих няколко снимки, които ще ти пратя с доклада си — каза Пари и кимна на разсилния, който внимателно обърна Граф по гръб и си тръгна.

— Интересни аномалии — отбеляза Хийт.

— Не съм приключила още — спря я Лорън и отново взе клипборда. — А сега — причината за смъртта. Според мен е асфиксия, причинена от удушаване.

— Тази сутрин обаче се поколеба — напомни ѝ Ники.

— Да. Както ти казах, знаците са налице. Най-очевидни са обстоятелствата, кожената яка, кръвоизливите в очите и така нататък. Разколебах се, защото забелязах други неща, които сочат към инфаркт.

— Синият цвят на носа и върховете на пръстите му ли?

— Извинявай, ти ли си патоанатомът тук, или аз?

— Подтекстът обаче ми е ясен — инфаркт би означавал, че няма предумишлено убийство.

— Да, и познай какво — наистина е получил инфаркт. Оказа се, че не е бил фатален, удушили са го, преди да се влоши, но е паднало лудешко надбягване, докато едното го убие.

Хийт погледна покрития с чаршаф труп.

— Каза, че си подушила цигари и алкохол.

— И органите му го потвърдиха, но — тя й хвърли многозначителен поглед и вдигна чаршафа, — погледни изгарянията по кожата му. От електричество са, вероятно от ТЕНС^[2] — каза Лорън. Говореше за вид електрически стимулатор, използван при сексуални изтезания.

— Виждала съм ТЕНС — каза Ники, — когато работех в „Пороци“.

— Значи знаеш, че упътването винаги предупреждава да не се прилага в близост до гърдите. — Тя дръпна чаршафа, излагайки на показ торса на Граф, където изгарянията бяха най-сериозни, особено около сърцето му. — Струва ми се, че някой е искал сериозно да го нарани.

— Въпросът — каза Ники, — е защо?

* * *

Докато слизаха до първия етаж, Хийт каза:

— Имам въпрос към теб. Виждала ли си нещо подобно преди?

— Изгаряния от ТЕНС, дълбоки като тези ли? Не. — Щом стигнаха до офиса на Нюйоркската полиция, Лорън каза: — Обаче знаеш ли кой е имал такива? Хлапето на онзи актьор. Постоянно се забърквало в неприятности, а през 2004 или 2005 го убиха.

— Джийн Хъдълстън младши?

— Същият.

— Той обаче беше застрелян. При продажба на наркотици, нали?

— Да. Станало е, преди да постъпя тук, но се говореше, че целият бил в изгаряния от ТЕНС. Голям дивак бил и решили, че си е паднал по това.

Офисът на полицията беше празен. Ники си взе палтото, но преди да си тръгне, седна пред един от компютрите. Влезе в сървъра и поиска дигитално копие на файловете, свързани с Джийн Хъдълстън младши.

* * *

Докато вървеше през вестибюла към фоайето, жената, която стоеше до синьото кадифено въже, което отделяше портретите и почетните табели на стената, пристъпи пред нея.

— Извинете, детектив Хийт?

— Аз съм.

Тя спря, но бързо огледа вдигнатата ръка на непознатата. Някой беше открил ловния сезон за ченгета дори в управленията и предпазливостта на Хийт взе връх. Жената обаче държеше само визитка, на която пишеше „Там Шфайда, репортер, Ню Йорк Леджър“.

— Чудех се дали имате време да ви задам няколко въпроса.

Хийт върна любезната ѝ усмивка, но каза:

— Вижте, съжалявам, г-це... — тя отново погледна визитката. Помнеше името ѝ, но не беше сигурна как се произнася.

— Шфайда — помогна ѝ тя. — Баща ми е чех. Не се чувствайте виновна, всеки се препъва в него. Наричайте ме Там.

Тя топло се ухили на Ники, разкривайки ред съвършени блестящи зъби. Приличаше на супер модел — руса коса с изсветлени кичури и чудесна прическа, големи зелени очи, интелигентни, но с палава искрица в тях. Беше висока и стройна, и достатъчно млада, за да мине без грим — сигурно още нямаше тридесет. Видът ѝ повече прилягаше на ТВ репортер, отколкото на вестникарски.

— Добре, Там ме устройва — отвърна Хийт. — Само че съм тук за малко, после веднага тръгвам. Много съжалявам.

Тя тръгна към вътрешните врати, но Там я последва, изваждайки тефтера си. „Ампад“, със спирала, същият като на Хийт.

— Една минута ще ми стигне, няма да ви задържам. Като случайна ли ще определите смъртта на отец Граф?

— Ще ви отговоря съвсем кратко, г-це Шфайда — отвърна тя с безупречно произношение. — Твърде рано е, за да коментирам това.

Репортерката вдигна очи от бележника си.

— Такова сензационно убийство — пастор умира след изтезания в подземие за мъчения, — а вие искате да напиша само това? Просто „без коментар“?

— Какво ще напишете си е ваша работа. Разследването едва започва. Обещавам, че щом има нещо, което можем да споделим, ще го направим.

Като всеки професионалист, който го бива в разпитите, Хийт успя да получи информация, въпреки че разпитваха нея. Онова, което ѝ подсказа интересът на Там Шфайда към случая Граф беше, че Ники не е единствената, която смята, че това не е просто поредното убийство.

— Разбирам — каза Там и веднага добави: — А сега какво ще ми кажете за капитан Монтроуз?

Хийт я огледа с ясното съзнание, че следващото „без коментар“ трябва да се поднесе внимателно. Там Шфайда щеше да напише материала, а не тя и Ники не искаше да вдъхнови пасквил срещу общите приказки на необщителните ченгета. Накрая репортерката каза:

— Ако ви е неудобно, може и неофициално. Просто чувам разни неща, които не са особено приятни и ако насочите проучванията ми, може да му направите услуга... ако слуховете не са верни.

Детектив Хийт подбра думите си внимателно.

— Нали не смятате, че бих се занимавала със слухове? Мисля, че най-продуктивно би било да вляза и да си свърша работата по случая Граф, за да ви дам конкретна информация. Съгласна ли сте, Там?

Тя кимна и прибра тефтера си.

— Трябва да призная, че Джейми ви е описал много точно. — Когато Ники свъси вежди, тя обясни: — Имам предвид в статията си за вас. Запознали сте се, видял е как се държите и си е свършил работата. Ето затова Джейми получава важните статии и Пулицър.

— Да, добър е.

„Джейми“, помисли си Ники. „Нарече го Джейми.“

— Видяхте ли снимката му в сутрешното ни издание с онази фурия Джийн Калоу? Калпазанинът не страда от липса на внимание, а?

Ники затвори очи за миг и си пожела Там Шфайда да изчезне — пуф! После ги отвори, но тя си беше там.

— Закъснявам, Там.

— О, вървете. И поздравете Джейми. Ако си говорите, имам предвид.

Хийт имаше чувството, че с Там Шфайда имат нещо общо и то не е репортерският тефтер. По-скоро беше един репортер.

* * *

Когато Хийт се върна в общия офис, капитан Монтроуз седеше изгърбен в стола си на затворена врата, обърнал гръб на отряда, и се взираше през прозореца към 82-ра улица. Може би и беше видял да влиза в паркинга, но нито я поздрави, нито я погледна. Ники бързо огледа бележките на бюрото си, не откри нищо, което да не може да почака и докато влизаше в кабинета му, сърцето й лудо заби. Почука на стъклото и щом я чу, той я покани да влезе, без да се обръща. Хийт затвори вратата и се втрени в тила му. След пет безкрайни секунди той изправи гръб и обърна стола си към нея. Сякаш с усилие се изтръгваше от някакъв транс и се опитваше да се съсредоточи върху работата.

— Чувам, че денят ти е бил доста напрегнат — каза той.

— Пълна лудница, шефе.

Той й посочи втория стол и тя седна.

— Искаш ли да се разменим? Цяла сутрин се правих на идиот в Пъзел Палата — каза той, използвайки не особено любезния жаргонен израз на ченгетата за „Полис Плаза“. После поклати глава. — Извинявай. Обещах да не се оплаквам, но все отнякъде трябва да избие.

Погледът на Ники се плъзна към перваза на прозореца, където имаше снимка на капитана и Полета. Тогава си даде сметка, че той не се вира навън, а в снимката. Бе изминала почти година, откакто пиян шофьор я уби, докато пресичаше. Той понасяше болката стоически, но тя бе изписана на лицето му. Внезапно й се прииска да не беше уговаряла тази среща, но вече беше късно.

— За какво ми се обади?

— За свещеника, отец Граф — отвърна тя и се вгледа в него, но той остана пасивен. — Първо проучваме ъгъла БДСМ.

— Съвсем логично е — каза той. Все още само я слушаше.

— Има индикации, че жилището му е било претърсено, а някои предмети липсват. — Тя го погледна по-настойтелно, но той не каза нищо. — Пратих Хайнзбърг.

— Хайнзбърг?

Най-сетне някаква реакция.

— Знам, знам, дълга история. Ще отида и аз, за да запълня празнините.

— Ники, в това ти си най-добрата. По-добра си от мен, което, ами, никак не е малко. Говори се, че скоро ще получиш златна нашивка и не мога да назова някой, който да я заслужава повече. Дадох ти препоръка, но както вървят нещата, това може и да не ти свърши кой знае каква работа.

— Благодаря, капитане, това значи много за мен.

— Е, за какво искаше да говорим?

Хийт се опита да омаловажи нещата и да звучи небрежно.

— Всъщност просто си сверяхах часовника. Когато днес отидох, за да проверя самоличността на жертвата, икономката каза, че снощи сте били там.

— Правилно.

Той леко се залюля на стола си, но задържа погледа й. Хийт видя, че в неговия проблясва стомана и усети, че решителността й се изпарява. Знаеше, че ако изрече въпроса, който иска да зададе, ще задейства нещо, което не би могла да спре.

— И? — каза той.

Ники изгуби почва под краката си. Какво щеше да каже? Че заради хаотичното му поведение, слуховете за „Вътрешни разследвания“ и натиска от страна на пресата иска да го макара да й обясни действията си? Още един въпрос и щеше да се отнесе към него като към заподозрян. Беше премислила всичко за тази среща, освен едно — нежеланието си да развали отношенията им заради слухове и неясноти.

— Просто исках да ви питам какво мислите. И да разбера дали сте научили нещо, докато сте били там.

Дали той си даваше сметка, че го лъже? Ники не можа да отгатне. Просто искаше да се махне.

— Не, нищо полезно — отвърна капитанът. — Искам да продължиш в същата посока, тази с изтезанията. — И за да ѝ покаже, че е пределно наясно защо го пита, добави: — Виж, Ники, може да изглежда необичайно, че аз, командирът на управлението, лично съм се отзовал на жалба за изчезване, но скоро ще те повишат и тогава ще разбереш, че от един момент нататък жестовите и реномето стават по-важни от улицата. Пренебрегнеш ли това, си плащаш. Важен жител на моя район — един пастор — изчезна. Какво можех да направя? Да не очакваше да пратя Хайнзбърг?

— Разбира се, че не — отговори тя и забеляза, че той си играе с лепенката на кокалчето си. — Тече ви кръв.

— Това ли? Нищо ми няма. Тази сутрин Пени ме ухапа, докато разресвах един възел на лапата ѝ. — Той се изправи и каза: — Така върви животът ми, Ники Хийт. Собственото ми куче се обърна срещу мен.

* * *

Докато вървеше към бюрото си, на Хийт ѝ се струваше, че крачи под вода, обута в оловни ботуши. За малко щеше да унищожи отношенията си със своя ментор и единствено неговият подход към неловката среща ѝ попречи да го направи. Човешко е да се греши, но за Ники беше извънредно важно да не прави грешки. Ядоса се, че е допуснала клюките да я разсеят и реши да се съсредоточи върху работата си, за да не допуска да я завърти въртопът на слуховете.

На монитора ѝ просветна икона, която я уведоми, че случаят, който беше поискала от архивите, е пристигнал. Доскоро получаването му би отнело поне ден или поне лично посещение, за да ускори нещата, но благодарение на дигитализацията на всички документи, която дължаха на заместник-комисар Ярбъро — техническият пионер, отвел полицията в новия век, — PDF-ът от разследването през 2004-та се оказа в ръцете на детектив Хийт минути, след като го поиска.

Тя отвори файла, в който се описваха подробностите около убийството на Джийн Хъдълстън младши — блудният син на спечелилия Оскар всеобщ любимец, чието единствено дете, отгледано в богатство и привилегии, се превърна в алкохолик, изритан от два

колежа заради секс скандали и употреба на наркотици, и накрая бе убит. Първо Ники потърси снимки на изгарянията, споменати от Лорън Пари, но не откри никакви. По навик погледна списъка със следователите, за да провери дали не познава някои от тях. Зърна името на главния детектив и в стомаха ѝ запърхаха пеперуди.

Хийт се отпусна в стола си и се втренчи в екрана.

[1] БДСМ (от английското BDSM) е субкултура, основана на нетрадиционни форми на сексуални отношения, на базата на ролеви игри на доминиране и подчинение — Бел.прев. ↑

[2] От английски — transcutaneous electrical nerve stimulation означава „електрическа стимулация на нервите през кожата“ — Бел.прев. ↑

ТРИ

Първото, което направи Хийт, след като натисна малкото червено квадратче и затвори файла „Хъдълстън“, беше да се обади на Лорън Пари. Реши да не го обмисля много, защото можеше да се разколебае и въздържи. Именно така добрата полицейска работа отива на вятъра. Събирай факти, но вярвай на усета си. Особено когато става дума за това кои факти да събереш.

— Толкова скоро? — каза Лорън, след като вдигна. — Да не си забравила нещо? Само не казвай, че си си оставила ключовете. Случвало се е вече и повярвай ми, не искаш да ти казвам къде съм ги намирала.

— Права си, не искам. — Въпреки че в момента беше сама в своята част на общия офис, Ники хвърли поглед през рамо, преди да продължи. — Слушай, видях колко бяхте заети всички във В-23 тази сутрин...

— Да, да, какво искаш да ти придвижа по-бързо?

— Якичката на свещеника. Онази с петното от кръв. Може ли да я избуташ най-отпред?

— Да не би вече да си погнала някого?

Пред очите на Ники все още беше превързаният пръст на капитан Монтроуз. Щеше ѝ се да каже „Надявам се, че не“, но отвърна:

— Кой знае? Целта ми е най-вече да елиминирам няколко възможности.

Преди патоанатомът да отговори, Ники чу шумолене на хартия.

— Добре, мога да избързам. Обаче нали знаеш, че все пак ще отнеме време?

— Да започваме веселбата тогава.

— Ще дам пълна газ — изкиска се Лорън и продължи: — Така и така говорим, да знаеш, че току-що ти пратих доклада си. — Ники провери електронната си поща и видя, че имейлът е пристигнал и я очаква. — Обърни внимание на една бележка, която добавих допълнително. От „Събиране на улики“ минаха стаята за изтезания с

прахосмукачка и откриха няколко косъма, но освен това е изникнало и парченце от нокът. — Ники си припомни огледа на мъртвия свещеник, докато лежеше на рамката и се сети, че ноктите му не бяха начупени. Приятелката ѝ специално подчерта това. — Току-що погледнах тялото още веднъж. Не открих нацепване нито на ноктите на ръцете, нито на краката.

— Значи може да е от онзи, който го е обработвал — каза Ники. — Ако приемем, че не е остатък от предишен сеанс.

Тази възможност можеше да задържи доказателството извън съда, но щеше да им предостави следа при разследването. Преди да затворят, Лорън предложи да придвижи и този тест напред във времето.

* * *

— Как върви там вътре? — попита тя, щом влезе в аудио-визуалната кабина — бивш килер, където Роули преглеждаше записите от охранителната камера на „Роби на удоволствието“.

— Много бързо, детектив Хийт — отвърна той, без да отмества очи от монитора. — Нямаат особено много клиенти и записът направо хвърчи.

— Ето защо си Кралят на видеонаблюдението. — Тя заобиколи масата и се наведе над снимките, разпечатани от следователя. — Нещо за Граф?

— Не — каза той. — Като стана дума, виж оня с нашийника около врата и маската с цип на устата. Все едно гледам отпаднали кадри от „Криминале“.

— Или от кучешка изложба — отбеляза Хийт, докато разглеждаше снимките. Като се изключат чистачите и Роксан Полц, Ники не разпозна никой от десетината души, чиито лица бе разпечатал Роули. Тя остави купчината до принтера. — Искам да ги занеса на икономката в жилището на пастора. Кога приключваш?

Той спря записа и се обърна към нея.

— Извинявай, така ли се обръщаш към един крал?

— Добре, де. Кога приключвате... сир?

— Двадесет минути ще ми стигнат.

Тя погледна часовника си. Обедната почивка (за тези, които имаха късмета да им се полага такава) отдавна беше изтекла. Попита Роули какъв сандвич иска и му каза, че ще се върне след 15 минути. Излезе в коридора, затвори вратата и се усмихна, когато чу приглушеното:

— Ало, казах двадесет!

В „Андис“ предлагаха доставки, но Ники предпочиташе да се разходи въпреки студа. Не, всъщност, точно заради студа. Главата ѝ като че беше в менгеме, а нещо диво в нея сякаш виеше, устремено навън. Вятърът бе започнал да отслабва и това леко притъпяваше зъбите на зимния въздух, но при температура минус 15 той все още хапеше и усещането я ободряваше. Докато завиваше по „Кълъмбъс“, тя чу шумен пукот зад себе си и се обърна. От 82-ра улица се приближаваше голям джип, който също се готвеше за десен завой и една от грамадните му гуми бе строшила леда в канавката, обсипвайки тротоара с канонада от остри късчета. Хийт надникна, за да види кой кара такова бензиново чудовище в града, но не успя. Моторът гърлено изръмжа, джипът се шмугна в трафика и отслабващият му рев скоро го погълна.

— Кола пенис — отбеляза един пощенски раздавач и Ники се разсмя. Обожаваше Ню Йорк и фамилиарните непознати в него.

Докато в „Андис“ ѝ приготвиха два сандвича с бекон, маруля и домати, Ники отново провери телефона и електронната си поща. Нищо от Руук от последната проверка насам (точно преди да поръча). Тя взе две кутийки с мед за чая с лед на Роули от рафта с подправките и отново погледна дисплея. Каза си „Майната му“ и набра номера на Руук, но попадна директно на гласовата му поща. Докато слушаше приветствието му, без да е сигурна какво точно иска да му каже, мъжът до нея, който чакаше за сандвич с ръжен хляб и риба тон, отвори вестника си и пред очите на Ники отново се изпречиха ухилените физиономии на Руук и агентката му пред „Льо Сирк“. Хийт затвори, без да остави съобщение, плати за сандвичите и забързано излезе отново на студа, като мислено ругаеше сама себе си, че се е поддала на импулса да преследва един мъж.

* * *

Емоциите на Шарън Хайнзбърг бяха постоянно изписани на лицето ѝ и когато Хийт се появи в дома на пастора без предупреждение, тя изглеждаше така, сякаш току-що е отворила хладилника и е подушила вкиснало мляко. На Ники не ѝ пукаше. Именно неуместната деликатност бе причината да изпрати Хайнзбърг тук. Нямаше да задълбочи грешката си, като се тревожи за чувствата ѝ.

Новините ѝ подсказаха, че решението да поеме командването е било правилно. След няколко часа работа Хайнзбърг успя да ѝ предложи само преразказ на информацията за липсващия медальон и разбърканите чекмеджета, която Хийт вече бе узнала както от разговора си с икономката, така и от Екипа по събиране на улики. Ники остана с основателното впечатление, че основното занимание на следовател Хайнзбърг е било да седи с г-жа Борели и да гледа телевизия.

Тя обаче не се нахвърли върху подчинената си. В края на краищата Хайнзбърг си беше Хайнзбърг. Нямаше смисъл да излива гнева си върху нея, при положение че се ядосваше най-вече на себе си, задето не е провела разпита лично благодарение на репортерите, политиканстването в отдела и тревогите за шефа.

— Надявам се, че не възразявате, г-жо Борели — започна Ники, когато седнаха край кухненската маса, — но се налага да ви зададем някои въпроси, докато спомените ви са още пресни. Разбирам, че ви е трудно — ще се справите ли?

Очите на възрастната жена бяха подути и зачервени, но погледът им бе ясен и изпълнен със сила.

— Искам да ви помогна да откриете виновника. Готова съм.

— Да поговорим за последния път, когато видяхте отец Граф, както и за периода преди това. Извинявам се, ако вече сте го обсъждали с детектив Хайнзбърг.

— Не, нищо такова не ме е питала — каза г-жа Б. Хайнзбърг демонстративно заразливства тефтера си.

— Казахте, че за последен път сте го видели вчера в 10 или 10:15 — каза тя, цитирайки информация, която вече се съдържаше в доклада за изчезването. Ники обаче само се усмихна на старицата и каза:

— Добре, да започнем оттам.

След като половин час внимателно задава въпроси за последните часове и дни на отец Граф, Хийт доби представа за последователността

на събитията не само сутринта, а и през няколкото седмици преди изчезването на пастора. Той се оказа човек на навика, поне рано през деня. Ставал в 5:30 за сутрешната молитва, отварял портите на църквата в 6:30, в 7:00 заставал пред олтара за литургията, а г-жа Борели му сервираше закуската в 8 без 10.

— Подушеше ли беконата, приключваше проповедта — каза тя, утешена от спомена.

Останалата част от деня на свещеника включвала администраторска работа, посещения при болните и срещи с няколкото активистки групи, в които членувал. Икономката потвърди, че е спазвал този режим и през изминалите няколко дни. Е, почти:

— Започна да излиза по-късно за обяд и да се бави повече. Освен това няколко пъти закъсня за вечеря, което не беше в негов стил.

Хийт допи кафето си и си отбеляза нещо.

— Всеки ден ли? — попита тя.

— Нека помисля. Не, не всеки ден.

Ники изчака жената да помисли и си записа дните и часовете, които г-жа Б. си припомни, докато ѝ сипваше втора чаша.

— Ами вечерите?

— Изповедите винаги бяха от 7 до 7:30, макар че напоследък нямаше много клиенти. Времената се променят, детективе.

— А след изповедите?

Лицето на икономката порозовя и тя размени местата на захарницата и каничката с мляко върху подноса.

— О, понякога четеше, гледаше стар филм по телевизията или се срещаше с миряните, ако някой имаше нужда от съвет. Наркотици, бити жени, такива работи.

Ники усети, че тя се опитва да се изплъзне и опита другояче.

— Ами когато не работеше? Как си почиваше?

Лицето ѝ почервения още малко и тя каза на каничката:

— Вижте, не искам да говоря зле за него, и той беше човек като всички нас, но отец Джери обичаше алкохола и почти всяка вечер си пиеше уискито в „Месинговият харпун“.

Хийт си записа, за да проучи и това. Ако е ходил редовно на бар, това щеше да я насочи ако не към заподозрени, то поне към приятелите или поне познатите му по чашка, които може би познаваха черти от характера на падрето, за които възрастната жена не подозираше.

Накрая Ники стигна до неудобния въпрос, който знаеше, че трябва да зададе.

— Тази сутрин ви казах къде открихме трупа. — Засрамена, г-жа Борели едва забележимо кимна. — Имате ли представа дали... отец Граф е имал нещо общо с този начин на живот?

Жената за пръв път се ядоса. Лицето ѝ се вкамени, а очите ѝ приковаха тези на Хийт.

— Детективе, този мъж бе положил клетва за въздържание. Беше божи човек, който служеше на Господ и водеше живот, изпълнен с лишения, целомъдрие и подчинение.

— Благодаря ви — каза Ники. — Надявам се разбирате, че бях длъжна да попитам. — Тогавя тя смени скоростите, огледа записките си и каза: — Забелязвам, че вчера, денят, когато сте го видели за последно, както и завчера, е излязъл веднага след закуска, вместо да отиде на обичайните си срещи и да работи в кабинета си. Имате ли представа на какво се дължи промяната?

— Хмм, не. Той не каза.

— Попитахте ли го?

— Да. Рече да не се бъркам. Шегуваше се, но и не се шегуваше.

— Забелязахте ли промяна в настроението му?

— Забелязах. Държа се по-остро с мен. Например шегата да не се бъркам. Отец Джери, такъв, какъвто го познавам, би казал такова нещо, а аз бих се засмяла в отговор. Той също. — Тя стисна устни. — Определено беше напрегнат.

Хийт трябваше отново да настоява.

— И вие нямате представа на какво се е дължало напрежението? — Когато жената поклати глава, тя попита: — Някой да е спорил с него? Да са го заплашвали?

— Не и през последните няколко дни, доколкото си спомням.

Странен отговор за жена, която сякаш си спомняше абсолютно всичко за него. Ники си отбеляза по-късно да се върне на това.

— Някакви проблеми в църквата?

— В църквата винаги има проблеми — изкиска се г-жа Б., — но не, нищо необичайно.

— Да са се появявали нови хора? Непознати, някой да е идвал по никое време, такива неща?

Тя потърка брадичката си и поклати глава.

— Съжалявам, следователю.

— Недейте така — каза Ники. — Справяте се чудесно.

Умората и стресът от травмата започваха да изтощават възрастната жена. Преди да е отпаднала съвсем, Хийт отвори плика със снимките, които Роули беше извадил от записва в „Роби на удоволствието“. Икономката сякаш се зарадва, че ѝ възлагат различна задача. Почисти очилата си и внимателно огледа всяко от лицата, преди да поклати глава и да премине към следващото. Точно преди да ги преполови, Хийт забеляза някаква реакция — не беше силна, но тя сякаш се поколеба. Ники хвърли поглед към Хайнзбърг, която кимна — и тя го беше забелязала.

— Нещо познато, г-жо Борели?

— Не, засега не — отвърна тя, но погледна снимката още веднъж, преди да я обърне и да продължи. Щом приключи, каза, че никой не ѝ изглежда познат. Ники имаше чувството, че г-жа Борели скоро ще отиде да се изповяда.

Излязоха от кухнята и Хийт я помоли да я разведе из жилището, за да погледне лично вещите, които са били разместени.

— Къде стоеше липсващият медальон на свети Кристофър?

Преди икономката да успее да отговори, Шарън Хайнзбърг припряно се постара да докаже, че не е излишна:

— В спалнята.

— Преди да се качим — каза г-жа Борели, — искам да ви покажа нещо.

Подкани ги да я последват, въведе ги в кабинета и посочи към един шкаф, върху който седеше и телевизорът.

— Казах за това на колегите ви. Щом дойдоха, огледах и забелязах, че вратата е съвсем леко притворена. Погледнете вътре.

Ники беше на път да я спре, но забеляза, че и от вратата, и от стъклената витринка вече са били взети отпечатыци. Вътре имаше два рафта — долният бе пълен с книги, както с твърда, така и с мека корица. Горният бе напълно празен.

— Всичките му филми са изчезнали.

— Какви филми бяха? — попита Хийт. Забеляза, че телевизорът стои върху древен видеомагнетофон, до който беше поставен компактен преносим DVD плейър, от който стърчаха червени, жълти и бели кабели.

— От всичко по малко. Обичаше документални, някой му беше дал „Гражданската война“ на Кен Бърнз. Взели са го. Знам, че имаше „Еър Форс 1“. „Да се махаш от самолета ми!“^[1] Гледаше го отново и отново... — Тя поклати глава, несъмнено скътвайки спомена за мъртвия пастор, и отново насочи поглед към опразнения рафт. — Да видим, имаше и няколко записа от Пи Би Ес, най-вече телевизионен театър. Останалите бяха лични неща, основно записи от сватби, получени от миряните. Както и от маршовете и протестите, на които ходеше — тях ги снимаше сам. О! Погребението на папата. По този случай отиде във Ватикана. Предполагам, че и него са взели. Ценно ли е, детективе, някой би ли го открил?

Ники отвърна, че всичко е възможно и я помоли да ѝ напише списък с филмите, които си спомня. За архивите, а и, колкото и невероятно да беше — в случай че някой от записите изникнеше у някого или пък на битпазара.

От „Събиране на улики“ почти бяха приключили на горния етаж, така че трите успяха да огледат цялата къща, с изключение на тавана — все още го обработваха. Един от изводите на детектив Хайнзбърг беше точен, а именно че г-жа Борели възприема работата си като мисия. Знаеше къде се намира всяко нещо, защото тя го беше сложила там и се грижеше да е почистено и на мястото си. Аномалиите бяха труднозабележими и случаен посетител би ги пропуснал, но за жена, която подравняваше ръбовете на потниците в чекмеджетата и идеално лъснатите обувки на пода на дрешника, всяко разместване беше Смущение в Силата. С помощта на отлично тренирания ѝ поглед Хийт си даде сметка, че някой определено е преровил жилището на свещеника и че явно става дума за професионалист.

Това разкриваше съвършено нови хоризонти. Определено хвърляше съмнения върху хипотезата, че смъртта на пастора се дължи на сеанс с доминантен партньор, който е стигнал твърде далеч. Ники знаеше, че не бива да изпреварва събитията, но тая работа с изтезанията, както и претърсването на жилището, се очертаваше не толкова като проява на по-особени сексуални предпочитания, колкото като опит да бъде открито нещо. Но какво? И защо капитан Монтроуз бе идвал да претърсва предишната вечер?

Хийт отиде при главния следовател от „Събиране на улики“, Бениньо ДеХесус, който излизаше от банята на отец Граф, където

току-що беше описал и прибрал лекарствата от шкафчето му. Той й каза какво са открили и потвърди думите на г-жа Борели — липсващи видеозаписи, преместени дрехи, леко притворени врати и откраднат медальон.

— Открехме и още нещо — каза ДеХесус и посочи тъмнокафявата кадифена кутия на скрина на свещеника, отворена така, че да се вижда светлокафявата сатенена подплата.

— Тук ли е бил медальонът? — попита Ники.

— Да — отвърна г-жа Борели зад гърба й. — Отецът толкова държеше на него.

Следователят от „Събиране на улики“ вдигна празната кутия.

— Открехме нещо малко необичайно.

Хийт познаваше детектив ДеХесус, харесваше го и бе работила с него достатъчно пъти, за да схване намека. Когато Бениньо каже, че нещо е малко необичайно, най-добре беше да му обърнеш сериозно внимание.

— Под покривчицата. — Когато Ники се поколеба, той добави: — Спокойно, взел съм отпечатъци, описал съм всичко и съм направил снимки.

Ники вдигна дантелената покривка върху плота. Под нея имаше малко късче хартия, точно на мястото, където се бе намирала кутията. ДеХесус го хвана с пинсетите си й го вдигна, за да може Хийт да го прочете. На него имаше телефонен номер, записан на ръка.

— Г-жо Борели, този номер познат ли ви е? — попита Ники. ДеХесус пхна хартиятката в прозрачно пликче и й го поднесе на дланта си. Тя поклати глава.

— Ами почеркът? — попита Хийт. — Разпознавате ли го?

— Питате дали е на отец Граф ли? Не. И моят не е. Не ми е познат.

Докато Хийт записваше номера в тефтера си, един от другите техници изникна на вратата и кимна на ДеХесус. Той се извини и излезе в коридора, но скоро се върна.

— Детектив Хийт? Може ли за момент?

Към таванското помещение водеше спускаща се дървена стълба, която се прибираще в тавана. Ники се качи и видя ДеХесус и техника, който го беше извикал, приклекли до стар мини хладилник. Подът

до него бе осветен с фенерче. Те се разделиха, за да й направят място и техникът каза:

— Прахът по пода ми подсказа, че хладилникът наскоро е бил отварян, но не е включен.

Тя надникна вътре и видя три квадратни кутии от коледни бисквити, поставени една върху друга на белите телени рафтове. ДеХесус отвори капака на най-горната — беше пълна с пликове. Той извади един и й го подаде, за да го разгледа. Беше плик за църковни дарения, също като останалите. Пълен с пари.

— Може би си струва да проучите това — каза Бениньо.

* * *

Накрая на деня детектив Хийт събра хората си в общия офис, за да обнови информацията на дъската. Това беше ритуал, който не само й позволяваше да резюмира информацията, но й даваше възможност да обсъди различните теории с екипа си.

Вече беше нанесла дейностите на отец Граф, включително часовете в деня преди смъртта му, които бе прекарал неизвестно как.

— В календара му няма никаква полезна информация. Ако разполагахме с портфейла му, можехме да проверим картата за метрото и да видим къде е слизал, но и той липсва.

— Ами електронната му поща? — попита Очоа.

— Съвсем прав си — каза Хийт. — Щом от съдебна медицина приключат с компютъра му, вземи го и се отдай на четене. Знаеш какво да търсиш, не е нужно аз да ти обяснявам.

Опита се да не погледне към Хайнзбърг, но го направи и забеляза отегченото й изражение, преди да й обърне гръб, за да напише „Имейлите на Граф“ на дъската.

Роули й рапортува — по нейно нареждане бе отишъл до „Роби на удоволствието“, за да покаже копия от снимките на Роксан Полц. Тя разпозна трите домини, които бяха работили там — две в миналото, една понастоящем. Колкото до мъжете, управителката или не знаеше, или не искаше да каже кои са. След това, по собствена инициатива, детектив Роули обходил района около заведението, показвайки снимките на портиерите и из местните магазини.

— Нищо не открих — каза той, — но пък може да съм успял леко да премръзна. Температурите днес страхотно паднаха.

Огледът на Алеята на подземията също не бе довел до нищо. Очоа, Раймър и Галагър обиколили основните садо-мазо клубове, които се простираха на около двадесет пресечки от Мидтаун до Челси, но никой от служителите и посетителите не разпознал свещеника. Детектив Раймър каза:

— Това може да значи, че някой лъже или че Граф е бил дискретен.

— Или че не е водил такъв начин на живот — отбеляза Очоа.

— Или — добави Ники, — че все още не сме говорили с точния човек. — Тя им каза за хартийката, скрита под покривката. — Проверихме я, това номерът на мъжки стриптийз клуб.

— Мъжки стриптийз клуб? Кой го провери, Раймър ли?

Когато смехът утихна, Очоа каза:

— Може да отричаш, Опи, обаче най-примерните най-често се оказват скрити лимонки.

— Не го слушай, Опи — включи се Роули. — Мигел е бесен, защото последния път му пхна само един долар в прашките.

Хийт обяви, че тъй като Роули и Очоа явно знаят най-много по въпроса, на тях възлага да отидат до стриптийз клуба, за да покажат снимката на Граф. След като целият отряд ги подигра, тя довърши обобщението си за липсващите от жилището вещи. Детектив Раймър, който беше дошъл временно от отдел „Кражби“, се зачуди дали касетите не са били откраднати, защото на тях е имало записи със секс.

— Ако свещеникът си е паднал по... не особено свещенически работи, може би човекът, който е с него на записа, се срамува от нещо.

Хийт каза, че това е възможно, записа „Компрометиращ сексуален запис?“ на дъската като евентуална теория и добави, че въпреки това иска да разшири обсега на разследването. Още докато изричаше тези думи, тя забеляза движение в стъкления офис, зад гърбовете на останалите. Капитан Монтроуз се надигна от бюрото си и застана на вратата, за да я слуша.

— Утре — каза Хийт, — искам да разровим по-надълбоко в енорията. Не става дума само за миряните, които може да имат мотиви, а и за останалите дейности, с които се е занимавал. Клубове, антиимиграционни протести, дори благотворителност.

После им разказа за парите на тавана, които възлизаха на около сто и петдесет хиляди долара, все в банкноти под сто, в пликове за църковни дарения.

— Ще се обадя в Епархията, за да ги питам дали имат сведения или съмнения за присвояване. Независимо дали става дума за кражба, наследство или тайна печалба от тотото, както и да са се озовали тези пари на тавана, не бива да изключваме възможността някой да е искал да ги вземе и да се е опитал да го принуди да каже къде са. Обаче — предупреди ги тя, — все още е твърде рано да тръгваме по тази следа, защото има други неща, които искам да проуча. Да кажем, че това е само една от причините да искам да разширя обсега.

След това тя им разказа какво е разкрила аутопсията.

— Особено силно впечатление прави броят токови удари, които е изтърпяла жертвата, преди да умре. ТЕНС се използва при садо-мазо, в умерени дози, но изгарянията и инфарктът му не ми приличат на сексуална игра.

Всички замлъкнаха — общият офис беше толкова тих за пръв път откакто Ники пристигна първа и запали лампите. Тя знаеше какво преживяват подчинените ѝ. Всеки от тях размишляваше върху последните минути от живота на отец Граф, прекарани на кръста на свети Андрю. Хийт ги погледна с ясното съзнание, че дори в тази група устати ченгета хуморът не е достатъчен, за да заглуши състраданието, което изпитваха заради страданията на друго човешко същество.

Наясно с настроението им, тя тихо продължи:

— Както при всяко нападение, извършителите са следвали модел на поведение. Вече проучвам други подобни деяния, извършени с електричество.

— Детектив Хийт.

Всички се обърнаха по посока на гласа в дъното на помещението. За много от тях това беше първият път, когато го чуваха от седмица насам.

— Капитане? — отговори тя.

— Искам да ви видя в кабинета ми. — Преди да влезе обратно вътре, той добави: — Веднага.

Ники замахна с крак, улучи горната част на прасеца му и го повали. Дон тежко се приземи на синята постелка във фитнес салона и каза:

— Боже, Ники, какво те тормози тая вечер?

Тя протегна ръка, за да го изправи и докато го дърпаше, Дон реши да се направи на чаровен и да я събори, само че очите му издадоха движението и тя се извъртя към слабата му страна, без да пуска ръката му, изви палеца му, обърна го по корем и заби коляно в гърба му.

Същия следобед, когато получи есемес от някогашния си треньор и настоящ редовен спаринг-партньор, Ники отклони предложението му. Денят я беше смлял и ѝ се искаше единствено да се прибере у дома, да се потопи във ваната и да си легне рано с надеждата, че сънят ще я отърве от терзанията по случая и по Руук. Тогава обаче ѝ се стовари срещата с Монтроуз. Хийт излезе от офиса му, чувствайки се притисната, раздразнена и най-вече изпълнена с противоречиви емоции. Първото, което направи, бе да извади телефона си и да прати съобщение на бившия военноморски тюлен, че в края на краищата иска да отиде на тренировка.

Бедният Дон прекара само две минути на краката си, преди Хийт да го повали отново.

На срещата Ники видя един Монтроуз, когото не познаваше. Той затвори вратата и докато я заобиколи, за да седне зад бюрото си, вече я беше обвинил, че губи поглед върху случая. Тя го изслуша, но не можеше да откъсне очи от лепенката на пръста му, чудейки се чия е кръвта върху яката на свещеника, след като не е неговата собствена.

Дон отиде в ъгъла, взе кърпата и избърса потното си лице, а Ники енергично заподскача на едно място, нетърпелива да продължат.

Капитанът ѝ беше казал:

— Днес следобед се разбрахме, че ще продължиш да разследваш садо-мазо елемента. Какво стана? Да не си яла гъби на обяд, затова ли ти хрумна да смениш ъгъла?

Тя се зачуди кой е мъжът, който ѝ говори така. Нейният ментор, съветник и защитник през всичките тези години. Не беше бащата,

когото никога не бе имала, но определено можеше да мине за чичо.

Дон се опита да я подведе. Отпусна безучастно ръце, за да я изненада, но после скочи, снишавайки лявото си рамо към кръста ѝ и се опита да я повали. Тя отстъпи встрани и се засмя, когато ръцете му се склжиха около празното пространство и той се просна по лице.

— Получих информация, която разшири ъгъла, капитане — бе казала тя. Докато се чудеше какво да му разкрие и какво да премълчи — нещо, което никога преди не ѝ беше хрумвало в присъствието на този мъж.

— Как например? Ще говориш с всички миряни, за да видиш кой смята, че в проповедите му не е достигал хумор? Ще разпиташ членовете на „Рицарите на Колумб“? Ще се отбиеш при архиепископа?

— Открихме пари — каза тя.

— Бяхме се разбрали — каза той, после се успокои малко и тя отново зърна капитана такъв, какъвто го помнеше. — Ники, моята работа е да ви ръководя и виждам, че тръгваш по странични пътища. Ти си чудесен следовател. И преди съм ти го казвал. Умна си, имаш интуиция, работиш здраво... Не познавам друг човек, който така успешно да открива самотния чорап. Ако дори един аспект от разследването не изглежда уместен, ти го виждаш. — Изведнъж тази фаза приключи. — Само че изобщо не ми е ясно какви ги вършиш днес. Закъсня половин ден, преди да разпиташ важен свидетел, при това след като допусна грешката да изпратиш Хайнзбърг. Точно така, казах го — допусна грешка.

Докато прелиташе над рамото на Хийт, Дон завъртя крака във въздуха. Докато го пускаше, тя изви гръб и се отпусна на едно коляно, навела глава надолу. Приведена по този начин не можа да го види как пада, но подът се разтресе.

— Съгласна съм, че трябваше да отида по-рано у пастора — каза Хийт и спря, без да добави друго. Спомни си пътуването от Съдебна медицина, задръстването, обаждането от „Полис Плаза“ 1 и, разбира се, данните за онова старо убийство, които бе спряла да прочете. Ако обаче решише да се обяснява, разказът ѝ щеше да звучи отбранително. И така ѝ беше достатъчно тежко — трябваше да се преструва, че не е знае онова, което откри във файла: че главният следовател по убийството на Хъдълстън беше следовател първа степен Чарлз Монтроуз.

— Да, трябваше да отидеш, но не отиде. Не ви прилича, детектив Хийт. Да не би да се разсейвате заради повишението?

След като изчака казаното да й въздейства, той се наведе напред със скръстени ръце и тя отново видя лепенката на пръста му. Нямаше как да го избегне. Тогава той изплю:

— Или са ви занимавали други неща? Да бърбите с репортери, например?

Правило номер едно на всяко полицейско управление: в едно полицейско управление всичко се знае.

— Нека ви уверя в едно, капитане. Разговорът ми с онзи репортер представляваше просто друг начин да кажа „Без коментар“.

Задържа погледа му, за да може Монтроуз да види, че говори истината и в същия момент взе решение. Реши, че това не е моментът да го пита за случая Хъдълстън. Засега, що се отнасяше до шефа й, тя изобщо не се беше интересувала от онзи файл. Каквото и да бе предизвикало тази буря, Ники се надяваше тя да премине, за да се съсредоточи върху работата си и да действа открито.

— Гледай да продължиш така — каза той накрая. — Знам какво представлява пресата, особено клюкарската. Нима мислиш, че не са ме налагили отвсякъде? Ами общественият натиск и ония наглеци в Централното управление? Нека ви кажа от какво нямам нужда, детектив Хийт — поредната причина някой да ме яхне. Силно се надявам да не сте вие източникът. — Тонът му беше спокоен, от което я заболя още повече. — Запомни едно. Ще те отстраня от случая, ако не се съсредоточиш. Действай по садо-мазото и нищо повече. Ясен ли съм?

Тя бе останала без думи и само кимна. Щом посегна към дръжката на вратата, той добави:

— Ако омажеш този случай, ще загазя. Ти също.

Хийт си тръгна, чудейки се съвет ли е това, или заплаха.

* * *

Дон, който я беше повикал на тренировка същата вечер, й бе отправил още една покана, а именно да спят заедно. Преди двамата често го правеха, но в последно време тази практика беше замряла. В

един момент преди години, без излишен шум, треньорът на Ники по жиу-жицу ѝ стана треньор с екстри. В началото си пасваха идеално. Нито един от двамата нямаше връзка, допадаха си, допълваха се физически и бяха еднакво доволни, независимо дали боричкането им се пренесеше в спалнята, или се ограничи с фитнес салона. Сексът беше спорадичен, енергичен и лишен от страст. За Ники всичко се промени, когато се появи Руук. Не беше въпрос дори на серийна моногамия, а на нещо друго. Нещо, което не можеше — или не желаше — да облече в думи. От жегата насам Дон и Ники бяха продължили тренировките си в салона. От време на време той ѝ отправяше покани, които тя отклоняваше без обяснения, което също бе част от неписаните им правила.

Тази нощ, след като тя го напердаши, Дон я попита пак, преди да тръгнат към съблекалните и за пръв път от много време Ники се почувства изкушена. Не, повече от изкушена — за малко да каже „да“.

Докато вървеше към дома, тя обмисли чувствата си. Макар че едва не каза „У нас“, във въображението си тя стигна почти до края и отказа. Месецът, прекаран без Руук, ѝ се беше сторил много дълъг както физически, така и емоционално. Лесно можеше да преспи с Дон и нито той, нито Руук щяха да повлияят на решението ѝ. Отказът ѝ обаче се дължеше на същото, както и останалите. Но защо? С Руук сериозна връзка ли имаха? Преди заминаването му сигурно би отговорила другояче. Въпросът определено бе придобил повнушителни измерения след снимката пред „Льо Сирк“ и евентуалното ѝ значение. За Ники той беше каква връзка би могла да има с Руук, когато — ако — се видеха отново. Ако тази нощ преспеше с Дон, това щеше да е секс за отмъщение. На него нямаше да му пука, дори да знаеше, но при нея беше друго. И именно това беше причината. Отказа на Дон, за да отложи една дефиниция.

Или може би ставаше дума за нещо по-прозрачно. Може би знаеше, че последното, което ѝ трябва, е поредното усложнение, което да увеличи стреса в живота ѝ. По дяволите, дори в този ден. Имаше нужда да се отпусне, да се ободри.

Вече беше решила за ваната — с лавандулова пяна, разбира се. Имаше и още едно нещо, което би я откъснало от мислите ѝ. В южната част на Парк Авеню спря пред будката за вестници накрая на пресечката и награби няколко жълти издания и списания със

знаменитости. Хок, продавачът, я поздрави специално — беше започнал да ѝ намига в деня, в който тя се появи на корицата на „Фърст Прес“ заради вбесяващата статия на Руук.

Отброявайки центовете (Хок щастливо се усмихна, когато му даде точно), Ники подуши дима от бездействащ мотор.

— Хок, как издържаш?

Той изкриви лице и махна с ръка пред носа си. Тя погледна по посока на миризмата — носеше се от голям джип, спрял на няколко крачки надолу по тротоара. Тя се обърна, за да подаде монетите на продавача, когато си спомни фразата „кола пенис“. Обърна се отново към джипа — определено приличаше на онзи, който бе видяла на път към „Андис“ — графитеносив, с широки гуми, — но нещо беше различно. Номерата. Беше запомнила, че са от Джързи, а тези бяха от щата Ню Йорк. Хок ѝ предложи найлонова торбичка, тя отказа, отдели се от будката и с изненада видя, че джипът е изчезнал. Ники стъпи на тротоара точно в момента, когато фаровете му се скриха, докато се отдалечаваше на заден ход в насрещното движение и завиваше по една странична уличка.

На заден ход?

Ники се завъртя в кръг, за да се огледа и не видя нищо необичайно. Тоест, нищо друго, което да ѝ се стори необичайно. Намираще се само на една пресечка от дома си. Разкопча палтото си, свали ръкавицата от дясната си ръка и тръгна напред със съсредоточен поглед, наострила уши.

Нейната улица беше тиха. Подчинявайки се на инстинкта да не позволи да я заклепят някъде, тя не взе асансьора и се изкачи до своя етаж, като често спираше, за да се ослуша. Когато стигна, огледа коридора и в двете посоки — беше празен. Влезе в апартамента си, дръпна резето и шумно издиша. После започна да си задава въпроси. Параноя ли беше това? Реакция на стресиран човек в края на ден, който става все по-ужасен? Или пък я следяха? Ако да, защо? И кой?

Докато търсеше закачалка в гардероба, тя чу шум от кухнята. Съвсем лек шум, може би проскърцване на обувка. Хийт извади пистолета от кобура с дясната си ръка и тръгна напред, понесла палтото в лявата. Спря, пое си безшумно дъх, преброи до три и протегна ръката с палтото иззад ъгъла. После го последва с лек скок и насочен пистолет, и извика:

— Полиция, не мърдай!

Мъжът, омотан в палтото ѝ, престана да се бори с него и вдигна ръце. Хийт разбра кой е, преди да успее да ѝ проговори. Дръпна палтото от главата му, а той смутено се усмихна.

— Изненада? — каза Руук.

[1] Думи на президент Джеймс Маршал, изигран от Харисън Форд във филма „Еър Форс 1“. — Бел.ред. ↑

ЧЕТИРИ

— Свали си ръцете, Руук, изглеждаш смешен — каза Хийт. — Какво, по дяволите, си мислеше, че правиш?

— Хвърлях се в прегръдките ти. Или поне така си мислех.

— Можеше да те застрелям, знаеш ли? — каза тя, прибирайки пистолета си.

— Току-що ми мина през ум — отвърна той. — Това щеше да ми провали завръщането, без да споменавам колко бумащина би ти докарало на главата. Мисля, че и за двама ни е по-добре, че не ме застреля. — Той направи стъпка към нея и я прегърна, но когато тя не му отвърна, спря. — Видяла си вестника.

— Естествено, че видях проклетия вестник. Ако не го бях видяла, половин Ню Йорк с удоволствие щеше да ми го набута под носа. Какво става с теб, по дяволите?

— Ето затова дойдох. За да ти обясня лично.

— Гледай да си убедителен.

— Добре — каза той. — С агента ми снощи имахме много важна бизнес вечеря. Едно именито киностудио е поискало правата за материала ми за Чечня, искат да снимат филм. — Ники не му се стори много развълнувана и той продължи: — Така че... тъй като току-що се бях върнал в града... отидохме на вечеря, за да подпиша договорите. Нямах представа, че някой ще снима.

— И кога точно беше това „току-що“? — попита тя.

— Вчера. Късно вечерта. Проследих парите от Босна чак до Африка, Колумбия и Мексико.

— Браво на теб — каза Хийт. — Това отлично обяснява мълчанието ти през последните 30 дни. Ами последните 30 часа?

— Боже мой, такъв си инквизитор — Руук се изкиска, но се сблъска с ледена стена. — Ще ти разкажа.

— Цялата съм слух, Руук.

— Ами, за вечерята знаеш.

— В „Льо Сирк“, да. Нататък?

— Останалото е съвсем просто. Просто се срутих. Мисля, че съм спал непробудно 13–14 часа. За пръв път в легло, от седмици насам. — Той говореше по-бързо, за да няма паузи, заради които да изглежда уязвим. — Оттогава пиша като ненормален, изключих и телевизора, и телефона. След това дойдох право тук.

— Не можа ли да се обадиш?

Ники ненавиждаше това клише, но реши, че ако на някой някога му се е полагало да го използва, това е тя в този момент.

— Виж, това още не го знаеш, но аз така действам. Уединявам се. Нахвърлям всичко, докато още ми е прясно и бележките ми все още имат смисъл. Така работя — каза той, наполовина за да обясни, наполовина за да се оправдае. — Но тази вечер най-накрая видях вестника и като си представих как ще се почувстваш, заряхах всичко и хукнах насам, и придошла река нямаше да ме спре. Вярно, вместо да си сглобя сам сал, взех такси, обаче това не се ли брои все за нещо?

— Не съм убедена, че е достатъчно.

Тя взе палтото си и го закачи на бар стола, за да спечели време да подреди мислите си. Истината беше, че обяснението му не изтри спомена за едномесечната изолация, нито емоционалните ожулвания, които беше насъбрала. Улегналият възрастен човек в нея обаче насочваше поглед над хоризонта, към дните и седмиците, които започваха след този момент.

Руук прочисти гърлото си.

— Има още нещо, което трябва да ти кажа. Знам, че няма начин да надмогнем това, без да го изплюя.

— Добре.

— Искам да ти се извиня, Ники. Не просто с „Ей, виж, съжалявам“, а с истинско извинение. — Той направи пауза или за да й позволи да възприеме това, или за да намери подходящите думи, и продължи: — Това между нас още е ново и за двама ни. Когато се намерихме, и двамата си имахме свой живот, стари проблеми, кариера и всичко останало. И двамата. Заради това пътешествие за пръв път, откакто се събрахме, ти виждаш каква всъщност е работата ми. Аз имам предимство, защото съм те придружавал, така че животът ти ми е ясен и отвътре, и отвън. Аз обаче съм разследващ журналист. Ако работата ми е на ниво, прекарвам дълго време на места, където никой друг не смее да отиде, при условия, които повечето репортери не биха

изтърпели. Ето защо изчезнах така. Преди да замина, ти казах, че може да се случи. Което обаче не е извинение за това, че не ти се обадох, щом получих възможност. Единственото ми обяснение може да прозвучи несериозно, но това е истината. Когато приключа дадена задача, влизам в релси. Спя като мъртъв и пиша като луд, в пълна изолация. Винаги така правя, от години. Сега обаче осъзнавам, че има нещо различно. Вече не става дума само за мен. Ако можех да върна времето с 24 часа назад, бих го направил, но не мога. Но ето какво мога да направя — гледам те, виждам болката, която ти причиних с безчувствеността ти и ти казвам, че не желая да я виждам никога повече. — Той изчака малко и каза: — Ники, извинявай! Сгрехих. И съжалявам.

След като замлъкна, двамата останаха неподвижни в коридора един срещу друг, като се гледаха от по-малко от метър разстояние. Докато единият се надяваше, че разривът е останал зад тях, а другият се опитваше да реши, топлината, която внезапно се надигна в гърдите на Ники, я заля и взе решението вместо нея. Пое кормилото и започна да се разраства, докато се разгоря така, че нищо не можеше да я спре и направи настоящия момент по-могъщ от всичко останало.

Руук усети това или може би сам го изпитваше. Нямаше значение, както и това кой пръв се втурна към другия. Двамата жадно посегнаха един към друг, устните им се срещнаха, Ники разкопча кобура си, без да гледа и го остави на плота. Докато я целуваше и се притискаше към нея, пръстите му разкопчаха блузата ѝ.

Когато най-сетне си поеха въздух, всеки дъх се превърна в споделена похот, която и даваше, и взимаше, в стихия от страст, набъбнали устни и търсещи езици. Той я поведе към спалнята с малки крачки, на заден ход, но тази вечер Ники имаше сили за още един нокаут. Обърна Руук към дивана, повали го и се приземи върху него. После застана на колене и откопча колана му.

* * *

След това Ники си позволи да заспи, потъвайки дълбоко във възглавниците на дивана, преметнала голото си бедро върху великолепия задник на Джеймисън Руук. След около час бавно се

събуди и няколко секунди лениво го наблюдава как седи пред лаптопа на кухненския плот, само по риза и бельо „Калвин Клайн“.

— Изобщо не усетих кога си станал — каза тя. — Спа ли?

— Прекалено съм изнервен, за да усетя умората. Вече дори не знам в коя времева зона съм.

— Сексът помага ли с писането?

— Определено не пречи. — Той спря, обърна се към нея и се ухили, после отново насочи вниманието си към компютъра. — В момента обаче всъщност не пиша. Свалям и записвам разни прикачени файлове, които си изпратих. Ще ми отнеме само една секс... тоест, една секунда. Всъщност, дали...

— Пращал си си имейли? Руук, ако си самотен, мога аз да ти пиша.

Докато обясняваше, той продължи да печата.

— Винаги правя резервни копия на документите на айпада и телефона си, като си ги изпращам по електронната поща. Така ако айпадът ми падне в някое блато или някой бивш търговец на оръжие от Източния блок ми конфискува телефона, или го забравя във влака като идиот, няма да загубя всичко, което съм написал. — Той със замах натисна два пъти тракпада и затвори капака. — Готово.

След като отново се любиха (кой знае защо, в спалнята), Хийт и Руук се прегърнаха в мрака. По едната гърда на Ники се стече струйка пот и тя се зачуди чия е, нейната или неговата. Съсредоточи се върху усещането от бавното ѝ движение между телата им и се усмихна. След цял месец разделени беше прекрасно да бъдат толкова близо един до друг, че да не могат да различат чия пот чия е.

Когато и двамата решиха, че са гладни, тя се зачуди кой прави доставки след полунощ, но Руук вече беше извадил долнището на един анцуг от куфара си.

— Няма да излизаш — каза тя. — По радиото казаха, че тази нощ температурите са под нулата.

Той не каза нищо, само подаде халата на Ники и я поведе към кухнята. Отвори вратата на хладилника и измъкна шест кутии с храна.

— Руук, какво си направил?

— На идване минах през „Суши Самба“ — отвърна той и подреди кутиите върху плота. — Да видим, взел съм ти любимите рулца — „Самба Парк“, „Бобо Бразил“, „Зелена завист“... — Той замлъкна и измърка като тигър. — Сашими от риба тон.

— Боже мой! — каза Ники. — Взел си севиче от жълтоопашат сафрид!

— Познаваме се, все пак. Маргарита, сеньорита?

— Си.

Тя се засмя, като си спомни колко време е минало от последния път, когато си говориха така. Руук остави каната на плочките и докато слагаше сол по ръбовете на две чаши, каза:

— Голяма ирония. В продължение на четири дни оцелявах след приземявания нощем наред джунглата, скрит в товарните помещения на самолети без маркировка; десетки пъти ме задържаха корумпирани граничари; наркоманизираните биячи на един параноичен търговец на дрога ме натикаха в багажника на кадилака му — само за да може накрая да бъде застрелян в апартамента на гаджето ми.

— Не се смей, Руук, бях изнервена. Мисля, че тази вечер някой ме следеше.

— Сериозно? Видя ли кой?

— Не. И не съм сто процента сигурна.

— Напротив, сигурна си — каза той. — Не трябва ли да се обадиш на Монтроуз?

Едно време тя щеше да направи именно това. Да съобщи на шефа си и категорично да отхвърли предложението му да прати охрана пред сградата (след което той щеше да го направи въпреки протестите ѝ). Онова, което я спираше обаче не беше фактът, че не е сигурна, че я следят, а несигурността, която би изпитала, ако той се усъмнеше в преценката и лидерските ѝ способности. Освен това самата тя се чувстваше много неловко заради множеството съмнения.

— Не — каза тя. — В момента отношенията ми с Монтроуз са прекалено странни. Малко е напрегнато.

— Отношенията ти с Монтроуз? Какво става?

След тежкия ден и желанието оазис, който ѝ бе осигурила тази почивка, тя каза:

— Твърде е сложно, за да ти обяснявам сега. Не те изолирам, но може ли да го оставим за утре?

— Абсолютно — каза той и вдигна чашата си. — За завръщанията.

Чукнаха се и отпиха. Вкусът на маргаритата винаги щеше да ѝ напомня за първата нощ, когато правиха любов в лятната жега.

— Дано си си научил урока и повече да не се промъкваш тук без предупреждение.

— Ти ми даде ключ. А и що за изненада щеше да бъде, ако ти бях казал?

— Ти щеше да се изненадаш, ако бях с компания.

Той сервира храната, като нарязва сушито и го нареди в чиниите с пръчици.

— Права си, щях да се изненадам.

— От какво? — каза тя. — От това, че съм с друг?

— Ти не би го направила.

— Определено бих могла.

— Би могла, но не би го направила. Ти не си такава, Ники Хийт.

— Малко се увличаш.

Тя хапна от севичето и докато се наслаждаваше на начина, по който цитрусовият сок и кориандърът придаваха на рибата още по-свеж вкус, си спомни как за малко да доведе Дон у дома тази вечер.

— И откъде знаете, че не съм такава, Джеймисън Руук?

— Не е въпросът, че знам, няма начин наистина да познаваш някого. Главното тук е доверието.

— Любопитно. С теб така и не уточнихме, че...

— Ще бъдем ексклузивни? — каза той, довършвайки изречението.

— Да, именно — кимна тя, — и въпреки това ти ми имаш доверие? — Той изяде едно парче „Зелена завист“ и също кимна. — Ами ти, Руук, да не очакваш и аз да ти вярвам?

— Вече ми вярваш.

— Разбирам. И докъде се простира това доверие? — попита тя, вземайки късче усаби за поредната жертва. — Ами пътуванията? Така нареченото правило на 150-те километра?

— Онова, според което можеш да спиш с когото си искаш, стига да си на повече от сто и петдесет километра разстояние?

— Същото — каза тя.

— След като повдигаш въпроса — на местата, където съм бил, определено съм имал възможности. И още как. И да, определено вярвам в правилото за сто и петдесетте километра. — Тя подпря пръчиците на ръба на чинията си и внимателно се взря в него. Той продължи: — Важното обаче е, че според правилото на Руук, където и да се намирам, на сто и петдесет или на хиляда километра, броенето започва от тук. — И той посочи към гърдите си.

Ники се замисли за миг, а после взе парче суши с ръка.

— Когато доям това рулце, искам да се престориш, че броенето започва на плаж във Фиджи... на който сме съвсем сами.

Тя го пхна в устата си и докато дъвчеше, подканящо вдигна вежди.

* * *

На следващата сутрин двамата с Руук трябваше да се движат между заледените локви по пътя към метрото, при температура минус 18 градуса. Ако не друго, студът поне я събуди. Наложил се с мъка да се откъсне от топлото легло, за да не закъснее за сутрешната си среща. Руук ѝ помогна, като стана заедно с нея и свари кафе, докато тя се къпеше. Когато Ники излезе от банята, той събирал багажа си, преди да се отправи към таванското си жилище в Трибека и да прекара деня в писане. Крайният срок за статията му за трафика на оръжие застрашително приближаваше и той ѝ каза, че освен това трябва съвсем скоро да предаде ръкописа на любовния роман „Нейният нощен рицар“.

— Имам чувството, че познавам един такъв — каза тя, докато се целуваха на стълбите, които водеха към перон номер шест.

— Някакви оплаквания?

— Само едно — отвърна Хийт. — Нощта ни заедно е на път да приключи.

Ники отново огледа южната част на Парк Авеню и се увери, че никой не я следва. И докато Руук държеше вратата на таксито, което бе повикал и я наблюдаваше от улицата, съмненията и се потвърдиха — той тръгваше рано за работа, за да има повод да я изпрати, без да си го

признае. Под краката им тротоарът вибрираше, а тя чуваше скърцането на метрото, което тъкмо спираше. Кимна на Руук и тръгна надолу.

Заведението, избрано от Зак Хамнър, не би могло да бъде на удобно място. „Кафе Корт“ беше на самия изход на спирка „Лафайет“, между „Дуейн“ и „Рийд“, точно срещу Общината, зад която се намираше „Полис Плаза“ 1. Хийт влезе през стъклената врата зад трима строителни работници, които метнаха каските си на масата и се струпяха на касата, като поръчваха буритос и сандвичи с яйца и шунка за закуска. Тя не познаваше Хамнър, но кльощавият мъж с черен костюм и златиста вратовръзка на масата до витрината бе добър кандидат. Той се надигна и ѝ помахаше с една ръка — с другата държеше блекберито до ухото си. Щом Ники се приближи, той каза:

— Слушай, трябва да вървя, имам среща за закуска. До скоро, чао. — Хамнър остави телефона на масата и протегна ръка. — Детектив Хийт, аз съм Зак Хамнър, седнете, седнете.

Ники се настани на стола срещу него и забеляза, че е поръчал и за нея. Кафе, най-обикновен геврек и две кутийки сирене крема.

— Кафето би трябвало все още да е горещо — каза той. — Тук става лудница и не исках цяла сутрин да се редим на опашка зад кютуците от строежа.

На съседната маса един работник с каска и мустаци вдигна очи от sudokuто си, шумно изсумтя и се върна към пъзела. Ако Хамнър забеляза това — или му пукаше, — той с нищо не се издаде.

— Както и да е, радвам се, че дойдохте. Дано не съм ви притеснил твърде много.

Тя докосна чашата си с кафе — беше хладна. Опита се да не мисли за това, че можеше да прекара още един час с Руук или да напредне със случая и каза:

— Ставам рано, освен това вие настояхте.

— Благодаря — каза той и Ники се зачуди дали тонът ѝ не е бил неволно ласкателен. — Свързах се с вас, за да се уверя, че ще започнем да контактуваме още в началото на процеса. Не просто за да ви кажа, че юридическият отдел е на линия, в случай че ви е нужна помощ, а и защото смятаме, че е важно да имаме добри отношения с обещаващите кадри в отдела.

Хийт бързо схващаше каква е картинката — как иначе? Кариерата на Зак, този — как се беше нарекъл? — старши административен сътрудник в юридическия отдел, се състоеше от изграждане на контакти. Беше от мъжете, които живеят заради работата си, къпят се в отразената светлина на Шефа и получават власт от близостта си с висшия ешелон. Именно затова говореше за себе си с кралското „ние“. Ники реши, че сигурно е залепил снимка на Рам Иманюъл^[1] на огледалото си, за да я гледа, докато се бръсне.

— Нека ви кажа, че съобщих на заместник-комисаря за изключителните ви резултати на теста. Освен това му оставих копие от статията за вас в онова списание. Много е впечатлен.

— Благодаря, че ми казахте. — Тя си откъсна парче геврек, намаза го със сирене и продължи: — Макар че, честно да ви кажа, ако всеки получава само по петнадесет минути слава, надявам се моите да са изтекли.

— Интересно. Реших, че поддържате тесни отношения с пресата.

„И представа си нямаш“, помисли си Ники и си спомни за изненадата, която беше сервирала на Руук тази сутрин. Хамнър продължи:

— От статията останах с впечатлението, че сте знаели точно как да се справите с онзи репортер.

— Умение, което се научих да развивам — каза Хийт, като едва се сдържа да не се изхили. — Само че не обичам светлината на прожекторите.

— О, моля ви, и двамата сме възрастни хора — каза той. — „Амбиция“ не е мръсна дума, уверявам ви, не и на тази маса. — „Очевидно“, помисли си тя. — Решението ви да се явите на тест за лейтенант не беше ли амбиция?

— Донякъде.

— Да. За което сме ви благодарни. Нужни са ни повече хора като Ники Хийт и по-малко гнили ябълки. — Той се облегна назад и пъхна ръце дълбоко в джобовете си, наблюдавайки реакцията ѝ при думите: — Кажете ми какво става с капитан Монтроуз.

Ники усети как току-що отхапаното залче се притиска към гръдната ѝ кост. Каквото и да си мислеше за тази среща, явно не ставаше дума само за установяване на контакти. Не знаеше доколко е

важен Зак Хамнър, но реши да подбира думите си предпазливо. Отпи от изстиналото кафе и отвърна:

— Чувам, че капитан Монтроуз има известни неприятности на „Полис Плаза“ 1, но не мога да разбера защо. Може би след толкова години работа заедно опитът ми с него е друг.

Хийт се замисли дали да не остави нещата така, но от младия адвокат се излъчваше нещо хищно и вулгарно. Въпреки тревогите й около капитана, лоялността й не беше отслабнала и мисълта, че около него обикалят акули, я накара да добави:

— При цялото ми уважение...

— Да?

— Ако ме поканихте на закуска с надеждата да ви кажа нещо компрометиращо или да се изкажа против шефа си, ще ви разочаровам. Работя с факти, не с намеци.

Хамнър се ухили.

— Добра сте. Не, сериозно говоря. Добре го отиграхте.

— Защото истината е такава.

Той кимна и се наведе напред, като небрежно притисна показалеца си към купчинка сусамови зрънца, а после го облиза.

— Всички сме наясно, особено един старши следовател, че съществуват много истини. Въпрос на ценности, нали? Като дискретността. Трудолюбието. Лоялността.

Блекберито на масата започна да вибрира. Той го погледна, направи кисела физиономия и натисна едно копче, за да го заглуши.

— Лоялността е хубаво нещо, детектив Хийт, но в критичен момент всеки разумен човек трябва да бъде обективен. Вгледайте се внимателно във всички истини, за да се уверите, че старите приятелства няма внезапно да се окажат неуместни. Или обвързващи. — Хамнър се усмихна. — Или кой знае? Може да е време за нови. — Той се надигна и й подаде визитна картичка. — След работно време номерът в офиса се пренасочва към блекберито ми. Да поддържахме връзка.

* * *

Беше твърде рано, отрядът още не беше дошъл на смяна и Хийт набра номерата им по пътя от закусвалнята до управлението. Сивкавите облаци, които приближаваха от Ню Джърси, започнаха да ръсят ситна градушка, която щипеше лицето ѝ и трополеше по паветата, които водеха от Общината до Главното управление на полицията. На половината път Ники потърси подслон под статуята на Тони Розентал и докато набираше, се заслуша в трополенето на ледените късчета, които отскачаха от червените метални дискове като шепи ориз.

Клубът за мъжки стриптийз отваряше едва в 11, така че планът беше да раздели Роуч, като нареди на Очоа да вземе компютъра на отец Граф от Съдебна медицина, за да прегледа пощата му, а на Роули — да провери сметките за телефон на свещеника. Когато се свърза обаче, Очоа ѝ докладва, че с Роули вече са се отбили в клуба предишната вечер.

— Още беше в кабинета на Монтроуз и не искахме да те прекъсваме, толкова добре си прекарвахте. — Следователят изчака ефекта от сухия си хумор и продължи: — Така че се отбихме в „Мазало“ в часа с намаленията, за да видим дали няма да наберем малко инерция със случая.

— Глупости. Трябвал ви е повод да подивеете. — Можеше просто да изрази искрената си благодарност, че са проявили инициатива, но това би нарушило НСИКПЧ — Неписаното споразумение за избягване на комплиментите и приятелствата между ченгета. Затова Хийт направи обратното и се престори, че е напълно сериозна.

— Съгласих се заради Роули — отвърна Очоа в същия дух. — Партньорът ми е диво пони, което не успявам да обяздя.

Бяха пожънали известен успех. Когато показаха снимката на отец Граф в клуба, един от стриптийзьорите го разпозна. Голото шило (който им обясни, че е регистрирал прякора си при адвокат в замяна на един танц, за да не наруши някой авторските му права) каза, че свещеникът дошъл в клуба миналата седмица и си крещял с един от другите танцьори. Така се разгорещили, че охраната изритала падрето.

— Шилото чуло ли е за какво са спорили? — попита Хийт.

— Не, явно се е появил по-късно, но му казали, че преди да се намеси охраната, танцьорът сграбчил свещеника за яката и казал, че

ще го убие.

— Доведи го на разпит. Веднага.

— Първо трябва да го открием — отговори Очоа. — Преди три дни напуснал и се изнесъл от апартамента си. Роули го издирва.

След това Хийт се обади на Хайнзбърг. Двете бяха заедно, когато г-жа Борели се поколеба при вида на една от снимките, така че тя поръча на Шарън да проучи кой е мъжът на нея. Когато се свърза с детектив Раймър, Ники му каза да предаде на Галагър, че двамата трябва отново да обиколят садо-мазо заведенията. Поръча им да съставят списък с домините, които работят на свободна практика — предишния път не го бяха направили.

— Не искам да пропуснем някоя, само защото не работи в клубовете на Алеята — обясни тя.

— Изненадан съм — каза Раймър. — Мислех, че няма да работим само върху садо-мазо ъгъла.

— Вече имаме нови нареждания — каза тя, но когато вдигна яката си и отново се подложи на градушката, се запита какви ли ресурси прахосва, следвайки заповедта на Монтроуз. Телефонът ѝ иззвъня точно когато минаваше край кабинката на охраната във фоайето. Роули беше открил, че танцьорът наскоро е платил сметки за газ и бензин — новият му апартамент беше в Бруклин Хайтс, съвсем близо до нея, едва от другата страна на моста. Ники каза на Роулз, че до петнадесет минути ще приключи и му поръча да мине да я вземе с колата, когато с Очоа тръгнат насам.

В „Личен състав“ Ники подписа молба за резултатите, като поиска както имейл, така и разпечатка. Дигитална ера или не, хартията в ръката ѝ я караше да се чувства по-сигурна — черното и бялото придаваха по-истински вид на нещата. Чиновникът се скри за малко и скоро се върна със запечатан плик. Ники се подписа и излезе навън, правейки се на твърде хладнокръвна, за да го разкъса веднага. Удовлетворението от забавянето се изпари точно две секунди след като излезе в коридора.

— Простете, детектив Хийт?

Ники се обърна към жената, която се качи в асансьора точно когато тя слезе във фоайето. Не се познаваше с Филис Ярбъро, но

определено знаеше коя е — беше виждала заместник-комисаря по технологиите на най-различни церемонии, а предишната година — в предаването „60 минути“ по случай петата годишнина от откриването на ЦБПРВ. Беше развела операторите, давайки им рядката възможност да заснемат центъра, който бе наета да проектира като външен изпълнител и който сега управляваше в качеството си на граждански служител на комисариата.

Ярбъро беше в началото на петдесетте и можеше да мине както за представителна, така и за привлекателна. Ники реши, че е привлекателна. Това се дължеше на усмивката ѝ — истинска и човешка, каквато можеш да видиш по-скоро върху лицето на някой директор на компания, отколкото на държавен служител. Хийт забеляза още, че докато много влиятелни жени носят бизнес костюми, които да им служат като броня, стилът на Ярбъро е женствен и достъпен. Макар че беше повече от богата, дрехите ѝ само изглеждаха скъпи — беше облечена с жилетка и тясна пола, каквито Ники можеше да си позволи. След като видя как ѝ стоят, тя сериозно се замисли дали да не си купи същите.

— Напоследък тук името ви често се споменава, детективе. Ушите ви горят ли? — След като ѝ подаде ръка, Ярбъро каза: — Имате ли време да изпиете чаша кафе в кабинета ми?

Ники се постара да не поглежда часовника си, но другата жена я разбра и каза:

— Разбира се, графикът ви сигурно е препълнен.

— Всъщност е точно така. Сигурна съм, че знаете как е.

— Да, но ще ми бъде неприятно да изпусна тази възможност. Имате ли три минути, за да поговорим набързо?

Тя посочи с глава към двата стола в другия край на фоайето. Ники обмисли предложението ѝ и отвърна:

— Разбира се.

Когато се настаниха, Филис Ярбъро погледна часовника си.

— За да не се увеличам — обясни тя. — И така, Ники Хийт. Знаете ли защо името ви се споменава толкова често? Отговорът е в ръцете ви. — Когато Ники погледна към плика, който лежеше на скута ѝ, администраторката продължи: — Нека ви обясня контекста. Тази година 1100 следователи положиха изпит за лейтенант. Знаете ли колко от тях го взеха? 15 процента. Останалите 85 се провалиха. Знаете ли

каква беше най-високата оценка сред 15-те процента? 88. — Тя направи пауза. — С изключение на вас, детектив Хийт. — Ники току-що бе видяла оценката си и при повторението в стомаха ѝ запърхаха пеперуди. — Вашият резултат е 98. На това аз му казвам „изключително“.

Какво можеше да отговори?

— Благодаря.

— Ще разберете, че отличното представяне си има и добри, и лоши страни. Вече всички са наясно, че сте изгряваща звезда, което е съвсем вярно. Обратната страна на медала е, че сега всеки, който преследва някаква цел, ще се опита да се докопа до вас. — Точно когато Ники си спомни за сутрешната си среща, Ярбъро изрече онова, което тя си мислеше. — Очаквайте обаждане от Закъри Хамнър. О, по лицето ви разбирам, че вече ви е потърсил. Наричаме го „Чукът“ — не служи на злите сили, но внимавайте. Ще ви цитира. — Тя се засмя и добави: — Лошото е, че цитира много точно, така че имайте и това предвид.

Ники кимна и си каза: „Чукът, а? Идеално.“

— Аз също си имам цели, не се преструвам, че не е така. Знаете ли защо обичам прозрачността? Защото когато си прозрачен, срам няма. Така че ще бъде безсрамна. Един умен и самоотвержен следовател има бъдеще в йерархията. Подгответе се, може да ви предложи да работите с мен.

Тази жена, колкото и могъща и заета да беше, умееше да те накара да се почувстваш така, сякаш цял ден си мисли само за теб. Ники не беше наивна — разбира се, че Ярбъро преследваше свои цели, също като Хамнър, но вместо предпазливост, тя изпитваше вълнение, желание да слуша. Точно тези лидерски качества бяха спечелили на Ярбъро цяло състояние в dot.com индустрията преди години. Хийт каза:

— Нямам нищо против да наблюдавам как ще се развият нещата. Междувременно — поласкана съм.

— Това не е само заради оценката ви, наблюдавам ви, откакто излезе статията за вас. Жени сме и имаме много общи неща. — Тя разчете изражението на Ники и каза: — Знам, знам, вие сте ченге, а аз съм цивилна, при това администратор, но докато четях статията,

усетих известно родство с вас, защото и двете сме жертви на убийства в семействата ни.

Ники забеляза, че тя използва сегашно време — доказателство, че знае, че болката никога не отшумява.

Докато наблюдаваше Филис Ярбъро, Ники осъзна, че се взира в огледален образ, който носи отпечатъка на бледа агония. Сродните души винаги долавят знака на съдбата върху себеподобните си, сякаш невидима дамба бележи връзката между преобърнатите им животи. При Ники ставаше дума за майка ѝ, която бе прободена до смърт преди десет години. Ярбъро бе изгубила единствената си дъщеря през 2002 г. — бяха я пребили, изнасилили и захвърлили на един плаж в Бермуда, където прекарвала пролетната ваканция. Всички знаеха за това — новинарските емисии тръбяха постоянно, а таблоидите не спряха да бистрят станалото дълго след като убиецът призна и влезе в затвора до живот.

Ники прекъсна мълчанието с утвърдителна усмивка.

— И въпреки това продължаваме напред.

Лицето на заместник-комисаря се проясни.

— Да, продължаваме. — Тя се вгледа сериозно в Хийт, сякаш я преценяваше. — Мотивира ви, нали? Мисълта за убиеца?

— Чудя се, ако това ме питате — отвърна Ники. — Кой? Защо?

— Искате ли отмъщение?

— Исках. — Ники дълго бе обмисляла това през годините и отговорът ѝ беше: — Сега искам не толкова отмъщение, колкото справедливост. Или може би да приема станалото. А вие?

— Интересът ми е академичен. Разчистила съм си сметките и нека ви кажа какво научих. Надявам се да ви помогне. — Тя се приведе към нея и каза: — Справедливост наистина има, но никога няма да приемете станалото. — След това тя драматично погледна часовника си. — Виж ти. След десет секунди ще се окаже, че не държа на думата си. — Тя стана, Ники също и двете си стиснаха ръцете. — Вижте им сметката, Ники Хийт.

— Разбрано. За мен беше удоволствие, заместник-комисар Ярбъро.

— Филис. Нека се уверим, че това е едва първата ни среща.

Хийт си тръгна от „Полис Плаза“ 1 с втората от двете визитки, които бе получила през последния половин час. Имаше чувството, че

тази всъщност ще я запази.

* * *

От Пожарна станция 205 на „Мидо“ в Бруклин Хайтс излезе пожарникар, приведе се, за да се опази от градушката, и притича до пикапа си, паркиран до тротоара. Детектив Роули каза:

— Ей, ей, чакай малко. Този май ще излиза.

Детектив Очоа удари спирачките и обърна огледалото за обратно виждане така, че да гледа Ники, която седеше на задната седалка.

— Виждаш ли какво се налага да търпя всеки божи ден? Завий тук, спри там, внимавай — клошар... Все едно си вода Филикс Ънгър от „Двама мъже и половина“, за да ми служи за говорещ GPS.

— Тръгвай, преди някой да заеме мястото — каза Роули, щом пикапът тръгна.

След като Очоа паркира, тримата следователи останаха в колата и той превключи чистачките на средна скорост, за да могат да наблюдават сградата, в която току-що се беше нанесъл стриптийзърът. Осеметажна, тухлена, от 1920-та година. В момента я ремонтираха и беше заобиколена от скеле. Не се виждаха никакви работници и Роули предположи, че причината е в мразовитото време.

— Нищо чудно, че стриптийзърът се е преместил в сграда, срещу която има пожарна станция — отбеляза Очоа. — В случай че му потрябва пилон за упражнения.

— Напомни ми как му беше името — помоли Хийт и Роули се консултира със записките си.

— Хорст Мюлер. От Хамбург, Германия. Свидетелят каза, че когато постъпил, Мюлер танцувал в униформа от Първата световна война под псевдоним Червената колона. Сега се подвизава в сребърно ламе и се нарича Ханс Руното. — Той се обърна към Ники. — Танците им са тематични, нали разбираш.

— Кажи й как се казваше оня стриптийзър миналата вечер — изкиска се Очоа. — Много ще ти хареса.

— Марти Питона — каза Роули. Ники поклати глава.

— Няма да питам защо.

Домоуправителят ги пусна да влязат, за да не се налага да предупредят Мюлер, като му звъннат по интеркома. Заеха позиция пред вратата и Очоа почука.

— Той е там? — попита глас с немски акцент. Роули вдигна значката си пред шпионката.

— Полиция, търсим Хорст Мюлер.

— Разбира се. Един момент, моля.

Ники усети, че ги бавят и вече беше слезла на долната площадка, когато чу как Мюлер заключи вратата, а Роуч я разбиха с ритници. Тя изхвърча на тротоара, търсейки противопожарния изход.

— Натам! — извика ѝ Очоа от отворения прозорец на третия етаж.

Хийт проследи жеста му до далечната част на сградата, където танцьорът се спускаше по скелето към тротоара. Тя му извика да спре, но той направи салто, приземявайки се на два крака. Подхлъзна се и едва не падна на леда, но бързо си върна равновесието и побягна, а дългата му руса коса се вееше зад гърба му.

Докато детектив Хийт тичаше след него, Роули изхвъркна през входната врата, извика подкрепление по радиостанцията, продиктува координатите и се включи в гонитбата.

Краката им се хлъзгаха върху близо двадесетте сантиметра ледени късчета, които продължаваха да се сипят от небето. Когато Мюлер пресече улица „Хенри“ на бегом, един камион, превозващ резервни части, удари спирачките, за да не го блъсне и поднесе встрани, забивайки се в една паркирана кола. Хийт не пресече улицата, за да го догони. От неговата страна имаше открит тротоар, а от нейната — основно ресторанти и магазини с големи козирки, което означаваше, че под краката ѝ имаше цимент, а не лед.

На следващата пресечка вече тичаше успоредно с него. Хийт хвърли бърз поглед през лявото си рамо — пътят беше чист, като се изключи колата на Роуч, която се задаваше с включена сирена. Тя забави ход, за да не падне и пресече улицата с вик:

— Полиция, Мюлер, спрете!

Той се обърна, стреснат от близостта на гласа ѝ, инерцията измести центъра на тежестта му и това го препъна. Щеше да се простре по лице, но се хвана за парапета на някакви циментови стълби, които водеха към висока жилищна сграда, и успя да се

задържи на едно коляно. Тъкмо се изтегляше нагоре, когато Хийт скочи, хвана се за парапета и прескочи оттатък, като се приземи отгоре му и го повали.

Мюлер падна и тя чу пукот, последван от „Шайс!“ и висок стон. Той се сгърчи на циментовите стъпала, а тя му сложи белезниците. После пристигна Роули и го изправи на крака.

— Внимавай — каза Ники. — Мисля, че нещо изпука.

— Ja, ключицата ми, защо ми причинихте това?

Очоа беше паркирал колата напреко, а вратата беше отворена и те поведоха затворника натам.

— Защо побягнахте?

Хорст Мюлер така и не отговори. Куршумът се заби във врата му, опръсквайки Хийт и Роули с кръв. Танцът отново падна, но този път не простена. Не издаде никакъв звук.

Хийт извика „Долу, всички долу!“ и се просна на земята, прикривайки тялото на Мюлер, докато вадеше пистолета си и оглеждаше апартаментите и покрива отсреща. От другата страна на простреляния немец Роули бе извадил оръжието си и също се оглеждаше, докато съобщаваше за станалото по радиостанцията. Последваха нови изстрели.

На улица „Хенри“ изрева мотор и изсвириха колела. Приведена, Хийт хукна към Очоа, за да се скрие зад колата, но беше твърде късно. Джипът даде газ и отпраши, като мина по тротоара, зави по „Ориндж“ и се скри от очите ѝ. Ники го разпозна. Съобщи, че е графитеносив, с големи гуми, но не можа да даде по-точно описание. Този път колата нямаше номера.

[1] Рам Изриъл Иманюъл — американски политик и кмет на Ню Йорк сити от 2011 г. насам. — Бел.прев. ↑

ПЕТ

Двамата парамедици все още се бореха за живота на Хорст Мюлер, когато униформеният полицай затвори вратата и линейката потегли. Ники Хийт затаи дъх, за да не вдишва дизеловите пари и я наблюдава как изчезва в лапавицата, следвайки пътя, по който бе минал джипът преди по-малко от половин час. На първата пресечка с „Ориндж“, в близост до местопрестъплението, сирената се включи, което означаваше, че човекът на носилката все още е жив.

Детектив Фелър подаде по една чаша кафе на Хийт и Роули.

— Не гарантирам, че е добро, взех го от китайския ресторант ей там, но поне ще ви стопли.

На молбата на Роули за помощ се беше отзовала цяла тълпа. Първи пристигнаха пожарникарите от станция 205 нагоре по улицата. Ако немският танцор оживееше, щеше да го дължи на съседите си, които спряха кървенето за минути. Първите ченгета на местопрестъплението бяха от 84-ти и съседния 76-ти участък, а веднага след тях дойдоха Фелър и Ван Мийтър със своето такси. Предвид работата им таксиджиите под прикритие обикновено пристигаха първи при молба за подкрепления и Очоа ги подигра, че са позволили униформените да ги изпреварят.

Дъч Ван Мийтър намигна на партньора си и му върна жеста.

— Между другото, детективе, как мина задържането на превозното средство, след като го погнахте?

Очоа го беше изпуснал. Поради преднината на стрелеца гонитбата беше в най-добрия случай протоколен опит и всички го знаеха. Той обаче много се беше постарал, следвайки широките следи от гуми в прясната киша, докато ги изгуби на „Олд Фултън“, където имаше повече движение. На връщане подкара колата на зигзаг по съседните улици, но не откри джипа.

От другата страна на жълтата ограничителна лента вече се настаняваха първите телевизионни оператори. Ники видя, че към нея е

насочена камера и чу името си. Обърна гръб на пресата и отново изруга на ум, проклинайки снимката си на корицата на онова списание.

Фелър отпи от кафето си и направи физиономия.

— Значи никой не видя стрелеца?

Вдигна се пара, когато той изля кафето в канала, а Хийт, Роули и Очоа се спогледаха и поклатиха глави.

— Стана за части от секундата — обясни Роули. — Бяхме се съсредоточили върху затворника и изведнъж „банг“!

— По-скоро „бум“ — каза Очоа и всички кимнаха. — Според мен беше пушка.

— Бум! — повтори Ван Мийтър. — Няма да ни помогне много.

— Познавам колата — каза Хийт и всички се обърнаха към нея. — Вчера я видях. Два пъти. Веднъж следобед на „Кълъмбъс“, докато отивах в „Андис“ и снощи в моя квартал.

— Какво казахте, детектив Хийт?

Ники се обърна — капитан Монтроуз бе изникнал зад нея. Видял изненадата ѝ, той обясни:

— Бях на път към „Полис Плаза“ 1 за среща, когато чух молбата за подкрепления. Да разбирам ли, че са ви следили, а вие не сте съобщили за това? — Той не изчака отговора ѝ. — Можех да ви пратя охрана.

— Не бях сигурна и не исках да прахосвам ресурси.

Хийт не спомена факта, че напрежението помежду им я е накарало да премълчи.

Старият Монтроуз щеше да я дръпне настрана, за да си поговорят, но Новият ѝ се сопна веднага, пред колегите ѝ.

— Решението не е ваше. Все още съм ви началник, работата ми още не е ваша.

След тези думи капитанът се обърна и пресече улицата, за да се посъветва с екипа за събиране на улики.

За всеки е неловко да му се накарат пред цялото семейство. Последва гробна тишина и останалите следователи се засуетиха наоколо, опитвайки се да не срещат погледа на Хийт. Тя обърна лице към небето и затвори очи, а стотиците ледени жилца защитаха лицето ѝ.

Когато се върна в управлението, Ники спря пред вратата на общия офис, за да се огледа — флуоресцентното осветление превръщаше тъмния кабинет на Монтроуз в импровизирано огледало. Не го направи от суетност, а заради засъхналата кръв. На местопрестъплението в Бруклин Хайтс парамедиците ѝ бяха дали кърпички, за да избърше лицето и шията си, но дрехите ѝ бяха отделен проблем. Резервната риза и долнище на анцуг, които държеше в чекмеджето на бюрото си, още бяха на химическо чистене, след като ги заля с кафе, така че се налагаше да се примири с ръждивите пръски по яката си и петното с формата на буквата V там, където палтото ѝ бе разкопчано. Докато се оглеждаше, Ники чу провлачения южняшки говор на детектив Раймър. Не успя да долови всичко, само откъслечни думи, защото той говореше приглушено. Чу фрази като „Колелата въртят на празен ход“ и „Той каза *Майната му, животът е твърде кратък*“ и „На Хийт ѝ пука само за проклетото повишение...“.

Беше вълнуващо да подслушва, но се чувстваше неловко, сякаш беше попаднала в сапунена опера. Какво ѝ каза Филис Ярбъро само преди няколко часа? Че когато си прозрачен, срам няма. Хийт зави зад ъгъла, за да се изправи пред онова, което ѝ предстоеше.

Откри детектив Раймър, който клюкарстваше с Шарън Хайнзбърг до нейното бюро. Когато я видяха, и двамата изправиха гърбове в столовете с колелца.

— Майко, виж се само — каза Хайнзбърг и скочи на крака. — Кого простреляха, теб или танцьора?

Говореше много високо, така правят хората, когато се надяват да разсеят някого. Ники не ѝ обърна внимание и погледна объркано към Раймър.

— С Галагър приключихте ли със списъка с домините?

Той също стана, макар и по-предпазливо.

— Не съвсем. Върнахме се, за да оставя Галагър.

Ники огледа стаята и не видя партньора му.

— Защо, да не е болен?

— Галагър... помоли да го преместят обратно в „Кражби“.

Той се обърна към Хайнзбърг, очаквайки помощ, но тя го остави сам да се оправя. Шепотът, който беше дочула, бе достатъчен за Ники — поредният ден, прекаран в разговори с домините, беше загуба на време за Галагър и той се беше отказал. Очевидно споделяйки вижданията си за детектив Хийт, преди да си тръгне.

— Нали разбираш — продължи Раймър, — оставихме някои случаи, които имат нужда от внимание и сигурно той се е почувствал... така де, длъжен да се върне към тях.

Хийт знаеше, че това са измишльотини, но не очакваше Опи да предаде партньора си. Поредните вълнения, предизвикани от предстоящото ѝ повишение, оставиха горчив вкус в устата ѝ, но тя го пренебрегна. Най-важното беше, че внезапно е останала с един следовател по-малко.

— В такъв случай съм доволна, че ти оставащ.

— Тук съм, детектив Хийт — отвърна той, но добави: — Поне докато мога.

При дъската Ники взе маркер с различен цвят и изписа името на танцъора в горния ляв ъгъл, където имаше достатъчно място.

— Той самият вероятно не мисли така, но днес Хорст Мюлер извади късмет — каза тя на отряда. — Куршумът, който извадиха от вратата, беше „Магнум“ 8,6×70 мм.

— А гилза? — попита Роули.

Тя поклати отрицателно глава.

— Предполагам, че или не е презаредил, тъй като става дума за един изстрел, или го е направил, но гилзата е рикоширала в джипа и е останала там.

Очоа тихо изсвири.

— „Магнум“ 8,6×70 мм... Ловците стрелят по мечки с тях.

— И по танцъори на пилон, както изглежда — каза Хийт. — Искам да разбера защо. Раймър, проучи по-издълбоко Хорст Мюлер.

— Нали искаше да проуча домините на свободна практика?

Ники спря и за стотен път се замисли за напрегнатата среща с капитана и всички пътища, по които можеше да тръгне разследването, които той беше блокирал. Стисна зъби и се обърна, опитвайки се да не се задави с думите си.

— Продължи със садо-мазото. Когато приключиш, ми кажи. Тогава ще видим докъде сме стигнали с Мюлер.

— Сигурни ли сме, че той е бил мишената? — попита Роули. — Ако джипът е карал след теб, може би ти си извадила късмет тази сутрин.

— Предвид обучението ми, тази възможност не ми убягна — каза Ники, дърпайки опръсканата си с кръв яка и разсмивайки целия отряд. Тя се обърна към дъската и начерта свързваща дъга между Мюлер и отец Граф. — Наистина искам да разбера каква е връзката между двете жертви, ако изобщо има такава. Да се надяваме, че танцьорът ще оживее и ще може да ни обясни. Междувременно ще считаме, че двата инцидента са свързани.

— И ще разпитваме случайни домини? — попита детектив Раймър.

Инстинктите му бяха правилни, а нарежданията й — погрешни и тя го знаеше, но не ги отмени.

— Засега се занимавай с тях, Опи. Ясно ли е?

— Ами парите в кутиите от бисквити? — попита Роули. — Да се обадя ли в Епархията, за да проверя дали подозират, че падрето е крадял?

Хийт отново се натъкна на една от тухлените стени, издигнати от Монтроуз. Следата беше очевидна и трябваше да я последват, защо капитанът й пречеше?

— Засега остави това на мен — каза тя.

Хайнзбърг докладва, че засега не е открила човека от снимката на която бе реагирала икономката.

— Кое то просто значи, че може би той няма криминално досие.

Ники каза:

— Ще се обадя на г-жа Борели и ще я притисна, но продължавай да работиш върху снимката. И върху останалите.

Хийт отвори папката и извади една фотография. На нея имаше мъж и млада жена, които слизаха по стълбите към фойето на „Роби на удоволствието“. Жената се смееше, обърнала лице към придружителя си, но неговото не се виждаше — носеше шапка с козирка. Ники прикрепил снимката към дъската с магнит.

— Хрумна ми нещо за тази. Виждате ли татуировката на ръката му? — Пръв се доближи Роули, а после и останалите. Татуировката

изобразяваше змия, увита около левия му бицепс. — В ЦБПРВ имат база данни с белези и татуировки, защо не я прегледаш, Шарън. Може да излезе нещо.

— Детектив Хийт? — каза Очоа. — Тази жена я познавам.

Роули каза:

— Имаш нещо да ни кажеш ли, партньоре? Да не би да си падаш по садо-мазо, а да си мълчиш?

— Не, сериозно. Вчера говорих с нея. Сецаш ли се за домината, която живее на „Амстердам“? Как беше... Боум? Андреа Боум? — Той почука по снимката с химикалката си. — Това е съквартирантката, с която говорих.

— Посети я още веднъж — каза Ники. — Да видим какво знае тази съквартирантка за змиеукротителството.

* * *

Хийт трябваше да прослуша дузина съобщения, оставени от хора, които я бяха видели по новините сутринта и искаха да се уверят, че е добре след стрелбата. Имаше и едно от Руук, който настояваше да я заведе на вечеря „в истински ресторант, като достойна жена“. Зак Хамнър също се беше обадил, както и Филис Ярбъро. Ники оценяваше вниманието им, но си даваше сметка колко лесно може да се увлече от опитите за сближаване с „Полис Плаза“ 1 и да не си свърши работата. Запази съобщенията, за да отговори по късно, но веднага се обади на Лорън Пари в Съдебна медицина, която започна с думите:

— Искam само да знаеш, че сериозно ще побеснея, ако някоя сутрин дойда на работа и те намеря просната на някоя маса.

— И на мен не би ми харесало — каза Ники. — Искam преди това да пазя диета поне една седмица.

— Да, бе — изсмя се приятелката й. — Все едно имаш нужда от това, стоманена лейди. — Ники чуваше как Лорън трака по клавишите и си я представяше в тесния офис за диктовка, който гледаше към помещението за аутопсии. — Направих интересно откритие за онзи нокът, който откриха в стаята за изтезания. Оказа се, че всъщност не е нокът, а втвърден полиестер.

— Пластмаса? Която прилича на нокът?

— И то на изрязан. Дори е същият цвят. Знаеш ли обаче какво точно беше? — Лорън не пропускаше възможност да театралничи и каза: — Имай търпение... парченце от копче. Мъничко, с формата на полумесец.

— Тоест, никаква ДНК.

— Не, но ако намериш копчето, ще докажем, че съвпадат.

Следователката не виждаше повод за особена надежди.

— Има ли нещо друго?

— При претърсването на дома на пастора изникна несъответствие. Пред мен са лекарствата, които са взели от шкафчето в банята. Има шишенце „Адефовир випивоксил“ — инхибитор на обратната транскриптаза, предписва се на пациенти със СПИН, тумори и хепатит Б. Работата е там, Ники, че свещеникът е нямал такива заболявания, а при токсикологичния анализ не открихме лекарството в организма му.

„Самотен чорап“, помисли си Ники, докато си записваше заболяванията.

— Медикаментът бил ли му е предписан?

— Да, рецептата е за Джералд Франсис Граф, 10 милиграма. Бутилката беше пълна, не липсва нито едно хапче.

— Кой е лекарят? — попита Хийт и си записа името на Реймънд Колабро.

— Освен това имай предвид — добави Лорън, — че ДНК тестът на кръвта по яката на Граф още не е приключил.

— Ами петънцето, което ми показва в онази бутилка?

— Както и очаквах — парченце кожа от ламинат, който обаче не съвпада с оборудването в „Роби на удоволствието“, нито с това в останалите заведения, включително в складовете им. Поръчах още изследвания, за да установим източника. Щом изникне нещо, ще ти се обадя. — Преди да затвори, тя добави: — И помнете, детектив Хийт — цъфнете ли на масата ми за аутопсия, ще ви убия.

* * *

Първото, което каза старата дама, щом видя Хийт, беше:

— Боже мой, това кръв ли е?

Хийт обработи палтото си с мокра кърпичка в тоалетната на управлението, но пропусна блузата. Беше увила шал около врата си, а палтото беше закопчано до горе, но част от яката ѝ явно се виждаше. Г-жа Борели се притесни не толкова от кръвта, колкото от мисълта за изпирането ѝ.

— Дайте ми половин час, ще изкарам петното.

„Истински специалист“, помисли си Ники и ѝ се усмихна.

— Благодаря ви, но няма да се бавя толкова — отвърна тя и намести шала така, че да скрие петното.

Щом стигнаха до кухнята икономката каза:

— Ще се сварите в това палто. Ако стоите с него заради мен, недейте.

Въпреки това Ники не го свали и седна на масата, където я чакаше чаша горещо кафе и домашно изпечени вафли на поднос.

Г-жа Б. все още изглеждаше уязвима, така че Ники реши да не я притисне веднага за снимката. Вместо това започна с думите:

— Отбих се, за да видим дали може да ми изясните нещо. Вчера взехме лекарствата от шкафчето на отец Граф и между тях имаше едно, наречено „Адефовир“. Объркани сме, защото не го открихме в организма му, нито пък заболяванията, за които се предписва.

— Не знам какво държеше там. Чистех го, но личното си е лично, а нещо по-лично от шкафче с лекарства няма.

Ники отхапа от вафлата. Беше изключително вкусна — ако Раят е от ванилия, вкусът му би бил именно такъв. За Ники това си беше обяд. Тя я довърши и каза:

— Искях да попитам да не би адефовирът да е бил ваш.

— Не. Повярвайте ми, последното, от което имам нужда, е още хапчета.

— Добре тогава. Понеже така и така съм тук — добави тя и внезапно се почувства като Коломбо. Защо не, палтото определено беше налице, — исках да ви попитам дали не ви е хрумнало нещо ново за снимките, които ви показах.

Когато жената поклати отрицателно глава, Ники ѝ подаде фотографите и я помоли да ги погледне още веднъж. Тя обърса очилата си с жилетката и ги огледа. Този път не реагира на онази, която я беше накарала да се колебае предишния път.

— Съжалявам — каза г-жа Борели и побутна купчината обратно към Хийт, която тъкмо се опитваше да избере подход, който няма да травмира допълнително възрастната жена, когато тя каза:

— О, има нещо, което исках да ви спомена. Хрумна ми тази сутрин и мислех да ви се обадя, но вие сама дойдохте. — Икономката изглеждаше искрено удивена от обстоятелствата. — Попитахте дали отец Джери е имал неприятности с някого.

— Продължете, моля ви — подкани я Ники и обърна нова страница.

— Преди време тук имаше един свещеник, който... Обвиниха го, че се е държал... неприлично с две от момченцата хористи, докато били на лагер. Нямам представа какво е станало, нито пък отец Граф, но още щом научи, веднага постъпи както е редно и съобщи в Епархията. Прехвърлиха отец Шей, започна разследване, но бащата на момчето, г-н Хейз, започна съдебен процес. В това няма нищо нередно, само че освен това той тормозеше отец Граф.

— Как го тормозеше?

— Първо му се обаждаше по телефона, а после започна да се появява тук без предупреждение. С течение на времето се вбесяваше все повече и повече.

— Използва ли насилие, заплаши ли отец Граф?

Г-жа Борели наклони глава на една страна.

— Много викаше. Крещеше му, обвиняваше го, че допуснал станалото и го обвини, че се е опитал да го прикрие. Само че допреди три месеца никога не го беше заплашвал.

— Какво му каза, г-жо Борели, чухте ли точните му думи?

— Чух ги. Това беше единственият път, когато не крещеше. Беше спокоен, разбирате ли? Плашещо спокоен. Каза... — Старата икономка отпусна глава назад, сякаш репликите бяха написани на тавана. — „Стига толкова приказки. Църквата може да ви защити, но не и от мен.“ О, освен това каза: „Не знаете с кого си имате работа.“ — Тя изчака Хийт да си запише и продължи: — Извинявам се, че не се сетих още вчера. Г-н Хейз не се е появявал оттогава и бях забравила. Освен това се чувствах малко... — Тя повдигна рамене и се заигра с кръстчето около шията си. Бедната жена изглеждаше изцедена и Ники реши да я остави да си почине.

Първо обаче преписа името и адреса на разгневения мъж от списъка с енорияшите, както и името на обвинения свещеник. На вратата увери икономката, че е постъпила правилно, като е споделила това с нея и натърти:

— Винаги е полезно да ни съобщавате, независимо кога сте си спомнили някоя подробност.

После подаде снимките на г-жа Борели и си тръгна.

* * *

Боядисаната в бяло и синьо кола, която я беше последвала до жилището на свещеника, я чакаше със запален двигател. Хийт отиде до шофьора — свиреп на вид униформен полицаи, чийто прякор в управлението беше „Дзверът“, защото когато го пратеха да охранява някое местопрестъпление, никой не смееше да прекрачи чертата.

— Харви, нямаш ли си по-важна работа? — попита тя, когато той спусна прозореца си.

— Капитанът така нареди — каза той с глас, който звучеше сякаш из гърлото му се търкаляше чакъл, а то самото бе тапицирано с шкурка.

— Тръгвам към участъка. Ще мина по „Уест Енд“, вместо по „Бродуей“.

— Спокойно, детективе, няма да ви загубя.

Каза го небрежно, но истината беше, че ако на някого му трябваше защита, Дзверът беше идеалният питбул пазач. Тя му подаде торбичката с вафли, която бе получила от г-жа Борели и когато надникна в нея, той почти се усмихна.

По-късно същия следобед в общия офис Ники Хийт се плъзна от бюрото към дъската заедно със стола си и се взря в нея с надеждата, че ще ѝ подсказе нещо. Това не ѝ се случваше при всяко разследване, но необичайно често, ако беше достатъчно съсредоточена, спокойна и наясно с точните въпроси, които да си зададе, всички несвързани факти — нахвърляните набързо бележки, жертвата и снимките на заподозрените — се сливаха в хармоничен глас, който ѝ нашепваше

решението. Това обаче ставаше според техния, а не нейния график. И те явно не бяха готови.

— Детектив Хайнзбърг — каза тя, все още с лице към дъската. Когато чу приближаващите се стъпки, Хийт стана и посочи синия надпис, който гласеше: „Телефонни сметки Граф“. До него нямаше лястовичка.

— Това не беше ли твоята задача?

— Ами, в случай че не си забелязала, аз имам цял куп задачи.

— Кога? — бе всичко, което каза Ники. Повече не беше нужно. Хайнзбърг й козирува по начин, който ужасно я дразнеше и се върна на бюрото си. Хийт отново се обърна към дъската, този път без да я вижда — просто трябваше да гледа нанякъде, докато се успокои.

Роули затвори телефона и дойде при нея, с капачка от химикалка между зъбите и тефтер в ръка.

— Имам информация за Смахнатия татко — каза той. Имаше предвид бащата на малкия хорист. — Лорънс Джоузеф Хейз. През 2007-ма нанася тежка телесна повреда на съсед, чието куче лаело. Обвиненията били внезапно свалени по молба на пострадалия. Не пише защо.

— Това ли е единственото му предишно провинение?

— Да.

— Да го посетим днес следобед.

— Няма да е лесно. Вече звънях в службата му, за да насроча среща — не казах защо, разбира се. Бил в Илай, Невада, по работа. — Преди Ники да успее да попита, той каза: — И аз се зачудих къде е. На картата Илай е малка точица наред пустинята.

— Той какво работи? — попита Хийт.

— Изпълнителен директор на „Лансър Стандарт“.

— Които снабдяват ЦРУ в Афганистан?

— Именно — каза Роули. — Черни хеликоптери, командоси и саботьори под наем.

— Илай явно е тренировъчният им център.

— Бих ти казал, че си права, но ще трябва да те убия.

— Много смешно, Роулз. Разбери кога се връща Хейз, искам лично да говоря с него.

Очоа се обади, за да докладва, че срещата със съквартирантката на домината не е довела до нищо.

— Отидох, но тя се е изнесла. Домоуправителят каза, че е тръгнала снощи, с два куфара.

— Оставила ли е адрес?

— Де тоз късмет. Обадох се в хотела, който съквартирантката й споменала на митницата в случай че тя знае нещо, но от рецепцията казаха, че макар че Андреа Боум не е напуснала хотела официално, не са я виждали от два дни. Смятат, че се е забила с някакъв мъж. — Той се изкиска. — Интересен избор на думи предвид интересите й.

— Радвам се, че ако не решим случая, поне си събрал материал за Коледното парти, Мигел. — Хийт видя, че лампата в кабинета на капитан Монтроуз светва и пулсът й се ускори. — Слушай, трябва да вървя, но в Съдебна медицина са приключили с компютъра на отец Граф. Виж какво ще откриеш, когато се върнеш.

Въпреки че запази дистанция, детектив Хийт видя, че Монтроуз не е сам. Беше затворил вратата, а в офиса му стояха двама костюмари със сериозни изражения, които тя не познаваше. Срещата им не изглеждаше особено приятна.

По-късно, след като известно време ровиха из компютъра на отец Граф, Роуч се отбиха при бюрото на Хийт.

— Кои са костюмарите според теб? — попита Очоа. — Да не са от „Вътрешни разследвания“?

— Аз залагам на „Мъжете в черно“ — каза Роули. — Ако се светне, сложете си слънчевите очила.

Според Ники видът и сериозността на непознатите сочеше именно към отдел „Вътрешни разследвания“, но из участъка се вихреха достатъчно клюки и без нейния принос, така че тя не им позволи да сменят темата и ги попита какво са открили в компютъра. Роуч я отведеха до схемата с последователността на събитията.

— Първото нещо, което разбрахме — започна Очоа, — е, че отецът е имал нужда от нов компютър. На това изкопаемо му отне 10 минути да се включи. Първо проверихме историята и линковете му.

— Винаги е от полза — добави Роули.

— Не открихме нищо шокиращо. Няколко католически сайта, държавната телевизия, онлайн книжарници — най-обикновени,

никаква еротика. Ако се съди по препоръките и последните му покупки, бил е луд по криминалетата...

— Канел, Конъли, Лехейн, Патерсън...

— Имаше и други любими сайтове — продължи Очоа. — Много благотворителни организации и такива за човешките права. Една от Китай, повечето от Южна Америка.

— Оттам може да изскочи нещо — каза Роули. — Отворихме Outlook^[1], за да погледнем календара му.

— Не го е използвал — включи се Очоа.

— Така че погледнахме имейлите му. Имаше един за спешно заседание от една от групите, в които е членувал — „Justicia a Guarda“.

Погледът на Ники се насочи към снимката в горната част на дъската — отец Граф на протестен марш.

— Означава „Да спасим справедливостта“ — преведе Очоа и посочи към последователността на събитията. — Срещата е била в 10:30 сутринта, когато е изчезнал.

— Да — каза Ники. — Икономката каза, че когато го е видяла за последен път, отец Граф нарушил графика си и тръгнал към някакво непознато място точно след закуска.

— Мисля, че знаем къде е отишъл — каза Роули.

— Отнело му е два часа да стигне, така ли? Това е голяма пролука — каза Хийт. — Така или иначе онези от „Хустиция а Гуарда“ може да са били последните, които са го видели жив. Момчета, вземете колата и идете да видите какво знаят.

Малко след 6 вечерта Руук влезе в общия офис и описа пълен кръг.

— Боже, откага не съм идвал! Сякаш се връщам в старото си училище. Всичко изглежда по-малко.

Ники стана от бюрото и бързо погледна към офиса на Монтроуз, но той отдавна беше спуснал щорите заради срещата с „Вътрешни разследвания“.

— Руук, ти нямаш ли си телефон?

— Знаеш ли, започвам да си давам сметка, че явно си жена, която не обича изненадите. Ще си го отбележа. Спомни си го на тридесетия си рожден ден, става ли?

Той й протегна плик за дрехи.

— Какво е това?

— С риск да те обидя — още една изненада. По новините изглеждаше така, сякаш имаш нужда от нови дрехи. Нещо по-малко... как да го кажа... кърваво? — Той ѝ подаде плика, на който пишеше „Мангър“. — На „Кълъмбъс“ има магазин на „Тиери“. Може да се окаже твърде стилно за убийците, които залавяш, но те ще трябва да се нагодят.

Искаше ѝ се да го прегърне, но остави усмивката ѝ да говори. След което го целуна по бузата. Какво пък толкова.

— Благодаря. Обичам изненади.

— Жено, свят ми се зави от теб. — Той се отпусна в стола, на който седеше, когато я придружаваше едно време. — Не е нужно да тръгваме сега, ако си заета.

— „Заета“ не е точната дума. — Тя се огледа, за да се увери, че никой няма да я чуе. — Нещата между мен и Монтроуз се влошиха още повече. — Наведе се към Руук и прошепна: — При него кой знае защо има хора от „Вътрешни разследвания“. Освен това един от следователите, които бях взела от „Кражби“, днес се премести обратно. Направи ми фасон.

— Нека да позная кой — Раймър. Ама че невестулка. И за миг не се хванах на южняшката му поза.

— Не, Раймър е железен. Напусна партньорът му, Галагър.

— Просто ей така, нацупил се е?

— Престани.

— Или ще ме удариш?

— Можеш да разчиташ на това.

— Ти... сериозно ли?

Докато се кискаха, телефонът му иззвъня и той объркано погледна дисплея.

— Няма да те задържам, по-добре да вдигна. — Докато излизаше от стаята, той възкликна: — Боже мой, Там Шфайда, подскачащата чехкиня^[2]!

* * *

Руук заведе Ники в „Були“ в Трибека — един от най-добрите ресторанти в град, пълен с добри ресторанти. Роуч се обадиха точно

докато влизаха и Хийт и Руук спряха във вестибюла — чудесна чакалня, чиито стени бяха покрити с рафтове, пълни с ароматни пресни ябълки.

Докато поръчваха питиетата и избираха хляб, тя разказа на Руук най-основното за разследването, включително за някои от неприятностите с Монтроуз. Не спомена връзката му със случая Хъдълстън, защото дори самата тя не знаеше какво да мисли за това. Освен това се намираха на публично място. Седяха в сепаре, но човек никога не знае. Руук слушаше внимателно и усилията му да потисне импулса си да избълва куп теории, които се базират на писателското му въображение, вместо на фактите, искрено я забавляваха. Прекъсна я едва когато му каза, че Роули и Очоа току-що са напуснали щаба на „Хустиция а Гуарда“.

— Тези са агресивни марксисти — каза той. — Изобщо не мисли за тях като за мирно настроени протестиращи. Някои са бивши въстаници от Колумбия, които се чувстват много по-комфортно с пушки, отколкото с табели в ръцете.

— Това ще трябва да го проверя — каза Хийт и си го записа в тефтера. — Роуч казаха, че според персонала там отец Граф твърдо подкрепял каузата им, а те го оплакват. Въпреки че един от водачите го изхвърлил, когато завчера се появил пиян. — Тя се зачуди каква ли е била връзката на Граф с група въоръжени въстаници. — Доколко са склонни да използват насилие? Имам предвид тук, в Ню Йорк?

— Вероятно не повече, отколкото ИРА в Белфаст през 1969-та — каза той и си откъсна парченце хляб със стафиди. — Споменът ми е пресен, защото с очите си видях как им доставят пушки и гранатомети в Колумбия.

— Руук, бил си в Колумбия?

— Щеше да си наясно, ако ме беше попитала как съм прекарал миналия месец. — Той се престори, че избърсва една сълза със салфетката си, а после придоби замислен вид. — Знаеш ли кой е Фаустино Велес Аранго?

— Разбира се, писателят дисидент, който изчезна.

— „Хустиция а Гуарда“ е малката армия, която го измъкна от политическия му затвор и миналата есен тайно го изведе от страната. Ако твоят свещеник е бил забъркан с тези хора, бих ги изучил по-отблизо.

Ники допи коктейла си.

— За малко да се разтревожа, Руук. Мислех, че ще прекараме цялата вечер без нито една недомислена теория.

Докато се връщаха към таванския му апартамент, времето се затопли малко и с ледените топчета се смеси и дъжд. Полицейската кола, която ги следваше, спря до тях и Дзверът свали прозореца.

— Сигурни ли сте, че не предпочитате да ви повозят?

Тя му благодари и отказа. Охрана можеше да приеме, но не и шофьор.

Докато гледаха новините в 11, Хийт отвори бутилка вино. Репортерът, който предаваше на живо от канал в Ийст Вилидж, в който бе станала експлозия, каза:

— Дъждът измил солта от пътя, тя разяла една електрическа кутия и това довело до взрив.

— И малкото паяче се пръснало на около милиард миниатюрни късчета — обяви Руук. Ники му подаде чашата и изключи телевизора, когато започна репортажът за стрелбата в Бруклин Хайтс.

— Не мога да повярвам, че няма да гледаш — каза той. — Някои хора са готови на всичко, за да ги покажат по новините.

— Цял ден го преживявам — каза тя и свали обувките си. — Нямам нужда да го гледам и вечерта.

Той разтвори широко ръце и Ники се сгуши в него, опирайки нос в отворената му яка, вдишвайки аромата му.

— Как смяташ да оправиш нещата с Монтроуз?

— И представа си нямам. — Тя седна до него с кръстосани крака, отпи от виното и сложи длан на бедрото му. — Дори не знам какво да мисля, той сякаш изобщо не е същият човек. И отношението, и поведението му... това е най-трудното. Претърсил е жилището на пастора, блокира развитието на случая. Нищо не разбирам.

— А може би разбираш и те е страх какво означава това.

Тя кимна, по-скоро на себе си, отколкото на него и каза:

— Мислех, че го познавам.

— Не в това е проблемът. Вярваш ли му? Това е важното. — Той отпи глътка вино и когато Ники не отговори, каза: — Това ти казах и снощи. Няма как наистина да познаваш някого. Аз например познавам ли те? Ти колко добре ме познаваш?

Тя се сети за Там Шфайда, подскачащата чехкиня. Отново.

— Да. Предполагам, че няма как да знаеш всичко за даден човек. Не е възможно.

— Ти си ченге, може да ме разпиташ.

Тя се засмя.

— Това ли искаш, Руук? Да те въртя на шиш? Да извадя камшика?

Той скочи на крака.

— Не мърдай! Хрумна ми нещо.

Отиде до нишата за четене във всекидневната. Ники чу тракане на клавиши зад библиотеката, включи се принтер. После Руук се върна с няколко листа в ръка.

— Четеш ли „Ванити Феър“?

— Да. Най-вече заради рекламите.

— На последната страница всеки месец интервюират по някоя знаменитост. Дават им стандартен въпросник, наричат го „Интервюто на Пруст“. Произхожда от игра от времето на Марсел Пруст, по която всички лудеели — играели я на парти, така гостите се опознавали по-добре. Не я е измислил Пруст, просто той е най-известният човек, който е отговорил на въпросите. Ето версията, която циркулира из интернет. — Той размаха страниците с лукава усмивка. — Искаш ли да играем?

— Не съм съвсем сигурна. Какви са въпросите?

— Разголващи, Ники Хийт. Разкриват коя си всъщност. — Тя посегна към листовете, но той ги дръпна. — Без да надничаш.

— Ами ако не искам да отговоря на някои? — попита тя.

— Хмм. — Той нави страниците на руло и почука с тях по брадичката си. — Ето какво. Можеш да пропуснеш който искаш въпрос, ако... ако в замяна си съблечеш някоя дреха.

— Шегуваш се. Като на стрийп покер ли?

— Още по-добре — това е стрийп Пруст!

Тя помисли и каза:

— Сваляй обувките, Руук. Ще започнем наравно.

— Добре, хайде. — Той разви листовете на бедрото си и прочете:
— Кой е любимият ти писател или писатели?

Ники шумно издиша, смръщи чело и се замисли, а Руук каза:

— Залогът е блузата ти. Не се притеснявай.

— Ще ти кажа двама — Джейн Остин и Харпър Лий. — После тя добави: — И ти трябва да отговориш.

— Разбира се, няма проблем. Ще спомена Чарлз Дикенс в добавка към д-р Хънтър С. Томпсън. — Той отново погледна въпросника. — Кой е любимият ви литературен герой?

Хийт се замисли и сви рамене.

— Одисей.

— Моят също — каза Руук. — Дай пет.

Той протегна ръка, тя също, дланите им се удариха една в друга двамата се разсмяха.

— Още никой няма да се разголва. Да видим сега — кой е любимият ти поет?

— Кийтс — отговори тя. — А именно „Ода за гръцката урна“.

Руук отвърна:

— Зус. „Една рибка, две рибки“. — Той прочете следващия въпрос. — Как искаш да умреш? — Спогледаха се, после Ники свали блузата си. Той изпитваше сходни чувства и свали пуловера си.

— Казах ти, че може да не искам да отговоря на всичките.

— Именно около това се върти играта, детектив Хийт. Продължаваме с „Кой музикант е оказал най-силно въздействие върху живота ви?“.

— Най-силно въздействие... — замисли се тя. — Чумбаумба.

— Шегуваш се. Не Боно, Стинг или Аланис Морисети, наистина ли? Чумбаумба? Който щрака с пръсти?!

— Всъщност, да. Когато учителят ми по литература в гимназията каза, че не може да изиграя Кристин във „Фантом“, ми се струваше, че песен, в която героя го събарят, но той става отново, е написана специално за мен. — „И все още ми се струва така“, помисли си тя. — Ами ти?

— Стийли Дан, песента „Дийкън Блус“. И Джеймс Тейлър. Всичките му песни, особено „Тайната на живота“. — Изведнъж Руук се плесна по челото. — О, не, чакай! Забравих АС/ДС.

Хийт издаде бръмчащ звук.

— Противоречив отговор, Руук. Отнемам ти точки, сваляй панталоните.

Той се подчини, погледна въпросника, поклати леко глава и обърна страницата.

— Ей, ей, наказателна точка! — каза Ники. — Не може да пропусках въпроси, прочети го.

Той се върна назад и прочете:

— Какви качества търсите у една жена? — Руук направи пауза. — Това е минно поле, няма да отговарям. — След като Хийт го накара да си свали ризата, той каза: — Не си представях така играта. Сега обаче ще си отмъстя — оповести Руук, щом обърна страницата. — Какви качества търсите у един мъж?

— Мога да отговоря. Честност. И чувство за хумор.

— Не е за вярване, че аз съм както честен, така и забавен. Например ако ме попиташ „Ей, кръвта по дрехите ми дебела ли ме прави?“, ще ти кажа.

— Да не би да се помотаваш, защото губиш?

— Хубаво, де. Кого бихте искали да бъдете? Добре, аз ще отговоря пръв. Една от беквокалистките на Арета Франклин. Роклята с пайетите няма да ми стои добре, но може би в някой друг живот... Ами ти? Кого би искала да бъдеш?

Тя не се поколеба.

— Мерил Стрийп.

Руук я погледна със симпатия — и двамата знаеха, че Ники се е отказала от кариера в театъра след убийството на майка ѝ.

— Продължаваме. В какво състояние на духа сте?

Хийт можеше да мисли единствено за смута, който изпитваше. Не отговори и свали анцуга си.

— Състояние на духа... — повтори Руук. — Нещата май се обръщат. Ура! Следващият въпрос е „Как си представяте нещастieto?“.

— Аз съм пас. Не ми харесват тия въпроси — тя откопча сутиена си, остави го на масичката и каза. — И ти трябва да отговориш.

— Това е лесно. Нещастен се почувствах, след като те нараних, като не ти се обадох след пътуването ми.

— Добър отговор — каза Ники. — Следващият въпрос?

— Да видим... Какво е мотото ви? — Той наведе глава. — Нямам мото. Кой ли има?

— Избирай, гащите или чорапите?

— Ето, това е новото ми мото.

— Добър опит.

Той свали бельото си, оставяйки чорапите.

— Хак ти е, Хийт.

— Аз пък имам мото — каза тя. — „Никога не забравяй за кого работиш“.

Докато изричаше думите, Ники усети нарастващо безпокойство. Не точно срам, но нещо такова. За пръв път фразата прозвуча кухо. Престорено. Защо ли? Тя анализира чувствата си, за да разбере къде е разликата. Стресът, това беше новото. Щом го обмисли, тя си даде сметка, че през целия ден най-трудното за нея беше да избягва конфронтация с капитан Монтроуз. Тогава прозря истината. В онзи момент, докато седеше почти гола в дневната на Руук и играеше на някаква глупава игра от 19 век, тя неочаквано осъзна нещо. В този момент Ники се събуди и съвсем ясно видя в кого се е превърнала — и кого е престанала да бъде. Без да забележи, Хийт бе започнала да смята, че работи за капитана, изпускайки от очи ръководния си принцип — че работи за жертвата.

Тогава реши сама да уреди среща с Монтроуз още утре на следващия ден. Пък да става каквото ще.

— Ехо? — повика я Руук и я върна в настоящето. — Готова ли си за следващия? — Тя го погледна с прояснени очи и кимна. — И така: какъв е идеалът ви за земно щастие?

Хийт се замисли само за миг. Не каза нищо, но се изправи и свали бикините си. Руук я погледна от дивана с изражение, на което не можа да устои, така че не се и опита. Наведе се към него и опря устни в неговите. Той жадно ѝ отвърна и я притегли в прегръдките си. Скоро ритмът на телата им отговори на последния въпрос. Без да се замисля, тя прошепна в ухото му:

— Това... това... това...

[1] Компютърна програма за организация на електронни съобщения, съдържаща възможности за водене на бележки, календар, управление на контакти, залагане на текущи задачи и пр. — Бел.ред. ↑

[2] Непреводима игра на думи — фонетично the bouncing Czeftch (подскачащата чехкиня) може да бъде разбрано и като the bouncing cheque (чек без покритие) — Бел.прев. ↑

ШЕСТ

В осем на следващата сутрин Ники седеше на масата до прозореца в „И Джейс“ и чакаше кафето ѝ да изстине, а Лорън Пари да си вдигне телефона. Вместо корпоративен джаз или хит балади от осемдесетте, когато звънне в Патоанатомията и се наложи да чака, обадилият се слуша повтарящи се кратки съобщения за общинските услуги в Ню Йорк. Вместо Сийл и Шаная Туейн, гласът на кмета подканяше гражданите да се обалят на 311, ако им е нужна информация, а някакъв администратор монотонно възхваляваше добродетелите на паркирането от различна страна на улицата всеки ден. Къде е Ани Ленъкс и нейните „Сладки мечти“, когато човек има нужда от тях?

— Имам един въпрос към теб — каза Хийт, когато Лорън най-сетне вдигна. Чувахе я как надява латексовите си ръкавици, а някакъв метален съд издрънча срещу стената. — Става дума за синината на кръста на отец Граф. Помниш ли я?

— Разбира се, какво за нея?

Мисълта ѝ хрумна на разсъмване, докато беше в леглото с Руук. Хийт не можеше да заспи и обмисляше предстоящия сблъсък с капитана. До нея Руук се обърна на една страна, а тя се излегна с лице към гърба му и приглади с пръсти косата на тила му.

Стори ѝ се по-слаб, отколкото преди заминаването си. Мускулите на раменете му бяха по-жилести и дори на бледата светлина ребрата му изглеждаха по-ясно очертани заради сенките между тях. Очите ѝ проследиха прешлените до кръста му, където видя избледняваща синина. Докато се бършеха един друг след душа, тя го попита откъде е и Руук каза, че преди две седмици се е возил в товарен кораб от Рийека в Адриатическо море до Монровия на Западноафриканския бряг, където станал свидетел на разтоварване на оръжие за черния пазар посред бял ден. Дилърът, който надзиравал пренасянето на тридесет тона АК-47 и купища гранатомети в камионите, които чакали наблизко, постоянно хвърлял погледи от рейндж роувъра си нагоре към

навигационната кабина на кораба, където дебнел Руук, старейки се да остане незабелязан. След като конвойт напуснал кея обаче, той слязъл в кабината си, където го сграбчили трима от биячите на дилъра. Нахлузили торба на главата му и го откарали в някаква плантация, разположена на един час нагоре по хълмовете. Свалили торбата, но му сложили белезници и той останал да чака, заключен в конюшната.

Когато се стъмнило, го извели на голямата ливада пред жълтата къща, където търговецът на оръжие, бивш служител на МИ-6, който се наричал или поне използвал името Гордън Маккинън, пиел кайпириня след кайпириня^[1] под гирлянди от лампички с формата на люта чушка. Руук решил да не издава колко знае за него благодарение на проучванията си — че бившият британски разузнавач бил натрупал цяло състояние, продавайки оръжия на африкански страни под ембарго и че реките от кръв, които се леят в Ангола, Руанда, Конго и Судан до голяма степен се дължат на пияния, загорял риж мъж, седнал пред него.

— Седнете, Джеймисън Руук — казал той и му посочил дървения стол от другата страна на масата. — О, моля ви се. Познах ви в момента, в който се качихте в Хърватска. — Руук седнал, но не отговорил. — Наричайте ме Горди. — Той се изсмял и добавил: — Но вие сигурно отлично знаете името ми, нали? Прав ли съм, а? — Маккинън побутнал към него висока чаша за коктейли. — Пийте, пийте. На целия шибан континент няма да намерите по-хубава кайпириня. И бармана, и кашасата^[2] си ги внасям от Бразилия. — Може би беше твърде пиян и не помнеше, че ръцете на госта му са вързани зад гърба и той не би могъл да посегне към чашата. — Чел съм всичките ви статии. Не са зле — Боно и Мик, Бил Клинтън. Браво. Обаче за какво ви беше шибаният Тони Блеър? И Анзор Маскадов? Аз положително съм сто пъти по-интересен от оная боза, дето я написахте за проклетите чеченци. Маскадов, как не! Яд ме е само, че гранатата, с която го убиха, не дойде от мен. — Той наклони чашата си и част от съдържанието ѝ шурна по лицето и ризата му „Ед Харди“. Барманът му подаде нов коктейл и той продължи: — Хайде де, на екс. Това е последната ви напитка.

После се изправи и насочи към Руук най-големия пистолет, който той някога беше виждал — израелски „Пустинен орел“ 50-ти калибър. После обаче приклекна, прицели се вляво и стреля в нощта.

Оглушителният гръм веднага бе последван от съскане и ослепителен бял блясък, който освети мястото като замръзнала мълния. Руук се обърна назад и в изгарящата светлина видя магнезиевите лампи, наредени успоредно на оградата, опасваща голямата ливада. Маккинън отново стреля и куршумът му улучи втора лампа, която също оживя с прашене и падна на пасището, осветявайки побягналите коне и два самолета Гълфстрийм 4S, паркирани в далечината.

Търговецът на оръжие вдигна юмруци във въздуха и подскочи към либерийското небе. Пресуши чашата си и дрезгаво изръмжа:

— Да ви кажа ли какво обичам най-много? Да си живея живота. Знаете ли, че имам достатъчно пари, за да си купя цяла страна? — Той се изсмя. — Момент, всъщност вече си купих! Наясно ли сте, Руук, че ми дадоха — внимавайте сега — дипломатически имунитет? Направиха ме министър на нещо си. Сериозно! Правя каквото си искам и никой с пръст не може да ме пипне. — Той вдигна пистолета и се доближи, като отново го насочи към него. — Ето какво става, като си пъхате гагата, където не ви е работа.

Руук се взря в зейналата цев и каза:

— В какво ме докараха тук, в рейндж роувър ли? Кажете на шофьора да го подготви, готов съм да си вървя. — Маккинън го заплаши с пистолета. — Свалете тая проклетия, няма да ме застреляте.

— Така ли? Какво ви кара да мислите така?

— Иначе щяхте да ме убиете още на пристанището и да ме изсипете в морето при Канарските острови. Изиграхте ми цяла... пиеса. Освен това ако ме убиете, кой ще напише историята ви, Гордън? Това искате, нали? Разбира се, че това искате. И вече ми осигурихте няколко страхотни цитата. „Живеете си живота“, „Министър на нещо си“. Гениално! Кофти е да сте лошо момче, а да си нямате фен клуб, нали? Не ме доведохте, за да ме убиете, доведохте ме, за да ви превърна в легенда.

Маккинън се хвърли към Руук и притисна врата му с лакът.

— Какво ти има, бе? Да не би да ти се мре и затова да си мислиш, че може да ме дразниш? А? А?

Той притисна дулото към слепоочието му и се втренчи в него с безумни очи, в които танцуваха бесните пламъци на лампите. Руук въздъхна и каза:

— Още си чакам рейндж роувъра.

Маккинън остави пистолета на масата, събори го от стола и той се приземи по гръб, право върху белезниците си.

Точно преди детектив Хийт да стигне от „И Джейс“ на „Амстердам“ до тротоара пред управлението, Лорън ѝ се обади отново.

— Току-що погледнах снимката на натъртването. Определено може да е от белезници. Ще направя тест, но белезници с панти определено биха обяснили стълбовидната синина на кръста му. — После тя попита: — Какво смяташ, че значи това?

— Значи, че се надяваме да значи нещо — отвърна Хийт.

Когато почука на рамката на вратата и каза, че трябва да поговорят, капитан Монтроуз ѝ отвърна, че бил зает. Въпреки това Хийт влезе и дръпна дръжката, докато езичето изщрака. Той надникна иззад някакви разпечатки.

— Казах, че съм зает.

— А аз — че трябва да поговорим.

Детектив Хийт, непоколебимата. Монтроуз се втренчи в нея изпод гъстите си свъсени вежди.

— Ето в какво се е превърнал животът ми. В цифри. Първо критикуват статистическите ми резултати, трябвало да се старая повече. Сега пък ми пращат това. — Капитанът вдигна купчината хартия от бюрото и шумно го изпусна обратно с неприкрито презрение. — Целеви стойности. Микроменажират ме, казват ми колко талона за паркиране да издам тази седмица. Както и призовки. Да видим... — той прекара пръст по един ред. — Искат осем талона за незакопчан предпазен колан и шест за шофиране по време на разговор по телефона. Не пет, не седем. Шест. Ако не си постигна стойностите, ще ми свият номер. И какво да направя, да ги подправам ли? Да кажа на униформените да не приемат някои доклади за обири или нападения, за да ми излезе статистиката? Ако не го запишем, все едно не е станало. И преди да се усетиш — престъпността в 20-ти участък е намаляла! — Тя взе един от столовете, седна, а той каза: — Ти с какво точно ще обогатиш вече идеалния ми ден?

Ники знаеше откъде да започне. С крайната си цел, изказана простишко, за да е пределно ясна.

— Искам да разширя обсега на случая „Граф“.

— Свърши ли със садо-мазо ъгъла, както ти казах?

— Не още, но...

— Значи срещата ни току-що приключи — прекъсна я той.

— Капитане, при цялото ми уважение — така гоним вятъра.

Изникват обещаващи следи и нямам възможност да ги разследвам.

— Какви например?

— Например — отговори тя, — парите, скрити в онези кутии.

Защо не ми позволявате веднага да се обадя в Епархията?

— Защото парите нямат връзка със случая.

Ники бе изумена от убедеността му.

— Откъде сте сигурен в това?

— Нима подлагаш на съмнение преценката на командира си?

— Въпросът ми е уместен, сър.

Тя вложи уважение в думата „сър“ — искаше той да ѝ върне контрола върху случая, а не да тръгне да ѝ демонстрира по-високия си чин.

— Жертвата е била убита в подземие за изтезания — действай.

— Това ми прилича на стена.

— Казах „действай“.

Тя реши да продължи с надеждата да открие пролука.

— Освен това имам жертва на стрелба, свързана със свещеника.

— Свързана е и с твоя пропуск, когато не ми докладва, че те следят.

Разговорът започна да ѝ напомня за тренировките по жиу-жицу с Дон. Ники започна с факт, а капитанът се опита да отвлече вниманието ѝ, но тя не се хвана.

— Това може да го обсъдим после, да не се разсейваме сега. Номерът на стриптийз клубът беше скрит в стаята на отец Граф. Очевидци са присъствали на кавгата му с танцъра. Искам да работя върху това, но вие запирате разследването.

— От теб ще излезе добър лейтенант — каза той. — Вече се учиш как да прехвърляш вината.

— Извинете, но правя тъкмо обратното. Поемам отговорност. Искам да ме оставите да водя моя случай по моему. — Тъй като предишната вечер беше решила да си върне чувството за цел, Ники продължи и направи най-опасния си скок... назова проблема. — Какво става с вас, капитане?

Той заби палец в хартията с такава сила, че я смачка.

— Много добре знаеш какво става с мен.

— Ще ми се да знаех. Ясно ми е, че сте под напрежение — казатя, — наистина, но има други неща, които не разбирам. Неща, които виждам. Които разбрах напоследък. И честно казано, това ме тревожи.

Атмосферата коренно се промени. Гневът и раздразнението на шефа й отстъпиха пред стоманена предпазливост и той я огледа със съсредоточеност, която я накара да се почувства неудобно. Темето му се потеше, а на прозореца зад него, който гледаше към улицата, Ники забеляза аура от влага, вероятно от кондензираната топлина на тялото му. Следваше очертанията на Монтроуз, сякаш бе неговият призрак.

— Какво си разбрала например?

Тя се чувстваше така, сякаш езикът ѝ е напъхан в чорап.

— Например това, че сте претърсили дома на Граф в нощта на убийството му.

— Вече ме пита за това и аз ти отговорих. — Гласът му беше ледено спокоен, а лицето му бе станало безизразно. — Ако имаш други въпроси, искам да ги чуя. Има ли още?

— Капитане, да не тръгваме по този път точно сега.

— Какъв път? Който ще отведе до намека, че имам нещо общо със смъртта му ли? — Под овладения му тон Ники долови надигането на поредната вълна от гняв. — Това ли си мислиш?

Когато тя се поколеба, контрола пое специалистът по разпитите, който се криеше в него. Ники винаги се бе впечатлявала от това колко страховит става шефът ѝ, когато обработва заподозрян. Само че сега това бе насочено към нея.

— Вече сте затънали до коленете, детектив Хийт, така че продължете. Освен ако искате да проведем официално разследване на поведението ми.

Хийт преговори краткия списък в ума си. Погледна новата лепенка на пръста му и си представи кръвта по яката на свещеника. После се сети за белезите от електричество по тялото на Граф и за факта, че сходни изгаряния бяха открити и в случая, разследван от Монтроуз през 2004 г. И за последното разкритие — че синината на кръста на пастора е от белезници... Да, от тези неща следваха много въпроси и на Ники не ѝ харесваше как се накланят везните. Догадките

й обаче не доказваха нищо, а и тя определено не можеше да ги изрече. Не и без да нанесе вреда на едни вече крехки отношения. Така че каза:

— Няма какво да обсъждаме.

Той стовари длан върху бюрото и тя подскочи.

— Лъжкия! — С периферното си зрение Ники видя как в общия офис всички глави се извързват към тях. — На лицето ти е изписано. Хайде, детективе, покажете си картите. Или пазите всичко за новите си приятели на „Полис Плаза“ 1?

— Капитане... не, аз... — тя замлъкна, но вече се защитава.

— Или пък за следващата статия? — Монтроуз разчете реакцията й и каза: — Не си ли я чела още? — Той посегна към куфарчето си и извади сутрешното издание на „Леджър“. — Светската хроника, на трета страница.

Той хвърли вестника на бюрото, право пред нея. Беше разтворен на къса статия, която гласеше „Вълнения в полицейско управление в Уест Сайд“. Написана от Там Шфайда.

— Още ли твърдиш, че не си говорила с онази репортерка?

— Не съм.

— Някой е говорил. И й е разкрил всички подробности, включително как от раздразнение Галагър се е преместил. Интересно кой е бил.

Ники си спомни как подскачащата чехкия се обади на Руук, но отхвърли тази възможност. Изключено беше той да постъпи така.

— Нямам представа.

— Глупости.

— Капитане, каквото и да става тук, дано да знаете...

Той обаче я спря, като вдигна ръка с дланта напред.

— Приключихме — каза той.

В думите му имаше финална тежест и сериозност. Монтроуз се изправи, а тя остана да седи и вдигна очи към него. Как успя да й се изплъзне тази среща? Ники искаше едно-единствено нещо, което се бе изгубило в токсичните изпарения.

— Ако искаш да обсъждаш още нещо, свързано с този случай, ела при мен, вместо да ходиш при репортерите или при акулите на „Полис Плаза“ 1. Може би възможността да им се подмажеш те изкушава, но не забравяй — ти работиш за мен.

— Не е нужно да ми казвате за кого работя. — Хийт се изправи с чувството, че е преоткрила изгубеното значение на зле разбраното мото. — Навън броди убиец и заради жертвата искам да го хвана.

— По дяволите, Хийт, не всяка жертва е майка ти!

Старият ѝ приятел сякаш я зашлеви през лицето. Знаеше, че това ѝ е слабото място и с това я уязви още повече. Тя обаче не отстъпи. Изслуша го и изрече истината, която я водеше.

— Не, но всяка жертва е нечия майка. Или баща, или дъщеря. Или син, или съпруга.

— Казвам ти — време е да се откажеш от това.

— Ако ме познавате, значи сте наясно, че няма да отстъпя.

— Мога да те уволня.

— Ще се наложи. — За да му отмъсти, тя използва неговото слабо място. — Как ще обясните това на „Полис Плаза“ 1? Положително знаете, че не само аз задавам тези въпроси.

Челюстта му се стегна и той наклони глава към нея, претегляйки предизвикателството.

— Казваш, че не мога да те спра, така ли?

— Не можете. — Хийт му върна погледа, без да премигне. — Решавайте, капитане.

Той се замисли за миг. После, недоволен, но примирен, каза:

— Продължавай тогава. — И когато тя тръгна към вратата, добави: — Детектив Хийт. Пазете си гърба. Възможно е да се захващате с нещо, в което ще ви се прище никога да не се бяхте забърквали.

Докато пресичаше общия офис, Хайнзбърг ѝ каза:

— Детектив Хийт, имате ли секунда?

— Всъщност, Шарън, моментът не е подходящ.

— Мисля, че е добре да ми го отделите.

Нещо в маниера на Хайнзбърг беше различно. Лъжливата арогантност бе приглушена, а на нейно място се долавяше нетипична настойчивост.

— Добре. Какво има?

Вместо отговор Хайнзбърг ѝ връчи разпечатки от телефонните разговори на отец Граф. Не му се бяха обаждали често през изминалия

месец, така че Хийт успя бързо да прегледа листовите. На последния обаче рязко спря. Той покриваше последната седмица... онази преди убийството на пастора. Имаше множество обаждания до и от два номера, които Ники разпозна, защото самата тя често ги набираше. Служебният и мобилният телефон на Монтроуз. Хийт вдигна очи от страницата и погледна към офиса му. Той стоеше пред стъклената стена и я гледаше. Точно когато очите им се срещнаха, капитанът рязко дръпна щорите.

* * *

За по-малко от пет минути Ники събра хората си около дъската. Действаше бързо в случай че Монтроуз размислеше и решише отново да наложи ограничения на разследването. Освен това искаше да влее енергия на подчинените си, като им покаже, че това е ново начало.

Разкритието, че номерът на Монтроуз е в разпечатките на жертвата, беше грандиозно, но Хийт реши да не го оповестява по време на съвещанието. Взе папката от Хайнзбърг и ѝ каза, че тя поема от тук нататък. Предстоеше нова конфронтация, но капитанът вече си беше тръгнал, така че тя трябваше да почака до завръщането му. Колкото ѝ болезнена да бе срещата ѝ с войнствения ѝ началник, тя щеше да бледнее в сравнение със следващата.

Всички си записваха, докато тя докладваше, че синината на кръста на отец Граф най-вероятно е причинена от белезници.

— Това не съвпада ли с версията за изтезания? — попита Раймър.

— Може — каза Хийт. — А може и да е най-доброто доказателство, че е бил отведен там против волята си. — Очоа вдигна показалец. — Въпрос ли имаш, Мигел?

— Отецът е пиел здраво — според активистката му група е бил натряскан сутринта, в която е изчезнал. Проверихме ли дали през последните няколко дни е бил задържан за пьянски безредици?

— Добро хрумване — каза Ники. — Шарън, докато търсиш татуировката със змията в базата данни на ЦБПРВ, накарай ги да прегледат оплакванията от тази седмица и да видят дали ще изскочи името на Граф.

На Очоа Хийт заръча да разпита д-р Колабро за мистериозната рецепта.

— После искам с Роулз да се отбиете отново в „Хустиция а Гуарда“. Чувам, че имали връзки с партизаните. Открийте кои са водачите им и ги поканете да си поприказваме. Използвайте чакалнята, вместо стаята за разпити, не искам да се държим с тях като със заподозрени, но държа да са на наша територия, във формална обстановка.

Детектив Хайнзбърг бе изпратена да проследи парите от таванското помещение на пастора.

— Обади се в Съдебна медицина и ги притисни да обработят парите. Искам всичко възможно. И... Шарън? Гледай да стане за вчера.

Хайнзбърг вдигна вежда, долавяйки заяждането. На Ники не й пукаше.

— Искам по-късно днес да се отбия в Епархията — продължи тя, — за да ги питам дали ги е притеснявало нещо в счетоводството на „Богородица на невинните“. Каквото можеш да разбереш преди да тръгна — разбери го. Раймър, остави домините и проучи Хорст Мюлер. От тази сутрин вече може да говори, така че аз ще мина през болницата. Междувременно разбери каквото можеш. Нещо повече за връзката му с Граф, разбира се, но също за предишните му назначения, финансовата му история, дали има връзки с „Роби на удоволствието“... Освен това се обади на Интерпол и полицията в Хамбург.

Раймър си записа нещо и каза:

— Радвам се, че се измъкваме от блатата.

— Аз също — каза тя. — Кажи на приятелчето ти Галагър. Ако иска да се върне, съм склонна да му простя.

От мястото си до прозореца на десетия етаж на Централната нюйоркска болница Ники виждаше мястото от другата страна на Ийст Ривър, където предишния ден бяха стреляли по Мюлер. Ред ниски сгради южно от моста „Бруклин“ скриваха точното местонахождение на „Хенри“, но тя можеше да посочи високия блок, до който бе станало всичко. Около покрива му се трупаха рошави синкави облаци, от които се сипеха сняг и град, скривайки квартала, докато той напълно изчезна зад завеса от ужасно време.

— Извинете?

Ники се обърна — зад гърба ѝ се усмихваше санитар с младежко лице и руси букли на сърфист.

— За д-р Армани ли чакате?

— Да, аз съм детектив Хийт.

Той се доближи и усмивката му стана още по-широка. Ники си помисли, че не е виждала по-блестящи зъби от изгряването на Бийбър насам.

— Аз съм Крейг. — Той бързо я огледа от глава до пети с одобрителен поглед, който обаче не я притесни. Сигурна беше, че санитар Крейг води доста буен сексуален живот. — Д-р Армани обикаля със студентите. Тук е учебна болница, нали разбирате, и тя — е, да кажем, че не обича да ѝ припират.

Крейг го каза с интимността на търпелив любовник.

— Колко ще се забави?

— Ако ми даваха по пет цента всеки път, когато трябва да отговоря на този въпрос... Добрата новина е, че тя ме помоли лично да ви изпроведа до стаята на г-н Мюлер. — Той отново показва искрящата си усмивка. — Днес ми е щастлив ден.

Щом Хийт се доближи, униформеният полицаи до вратата се надигна от металния сгъваем стол, но тя му направи знак да седне и той я послуша. Ники се обърна към водача си и каза:

— От тук ще се справя и сама.

— Крейг — отвърна той.

— Да, това го разбрах — каза тя, което явно му достави ужасно удоволствие. Тръгна си, но не без да се обърне, за да ѝ помахва, преди да завие зад ъгъла.

Танцорът я закова с поглед в момента, в който влезе в стаята. Заради раната нямаше как да върти главата си, така че Хийт спря до краката му, за да го улесни.

— Как се чувствате?

Той изръмжа нещо неразбираемо. Или беше на немски, или му бе трудно да говори заради дебелиите превръзки, опасващи челюстта му.

— Извадихте късмет, Хорст. Два сантиметра по-надолу и нямаше да сте жив.

Хирургът се беше обадил на Хийт по телефона. Куршумът напълно бе разкъсал трапецовидния мускул, пропускайки сънната и

подключичната артерии. Ако изстрелът бе дошъл отгоре, например от някой покрив или балкон, траекторията щеше да бъде отвесна и с фатални последици.

— Късмет ли? — отвърна той. — Първо ми счупихте ключицата, а после се случи това. — Мюлер направи пауза и натисна копчето за морфина, свързан със системата му. — Край с кариерата ми на танцър. Сега какво ще правя?

— Ще говорите — каза тя. — Защо избягахте от нас?

— Кой каза, че съм бягал?

— Хорст, спуснахте се три етажа надолу по скелето, за да се измъкнете. Защо? — Той не можеше да се извърне, така че обърна очи нагоре. — Имате ли представа кой би искал да ви застреля? — Немецът не отмести поглед от тавана. — Разкажете ми за отец Граф.

— Кой?

— Този човек. — Тя протегна снимката така, че той да може да я огледа. — Отец Джералд Граф. — Мюлер сви устни и леко поклати глава, очевидно изпитвайки болка. — Очевидци са присъствали на кавгата ви в клуба. Охраната се намесила, когато сте се опитали да го удушите. Освен това сте заплашили да го убие.

— Не си спомням такова нещо.

Заради акцента отговорът му прозвуча като емблематичното „Нищо не снам“ на сержант Шулц от „Героите на Хоугън“. И горедолу толкова убедително.

— Питам, защото той е мъртъв. Бил е удушен.

Тя не сподели останалите подробности, щяха да ѝ послужат за потвърждение в случай че той решише да признае.

— Затова ли побягнахте, защото сте го убили?

Той натисна няколко пъти копчето за морфина и отново обърна очи нагоре.

— Да се върнем малко назад. Какви бяха отношенията ви с отец Граф?

Този път той затвори очи и не ги отвори, а згълчетата на клепките му потрепваха от усилието да я игнорира.

— Починете си, г-н Мюлер, ще имате нужда от това. Скоро ще се върна да поговорим.

Санитар Крейг се суетеше с лекарствата на една количка пред вратата и се преструваше, че не чака Ники.

— Надявам се пак да се видим — каза той.

— Не се знае, Крейг, болницата е малка.

Той се огледа, доказвайки, че няма усет към иронията. После посочи към асансьорите и тръгна с нея.

— Понякога си мисля, че трябва да танцувам професионално.

Ники му хвърли бърз поглед и въпреки дрехите прецени, че това е напълно възможно.

— Чувам, че стриптийзборите санитарни много се търсели на моминските партита — каза тя и натисна копчето с надеждата асансьорът да дойде по-скоро.

— Може. По клубове обаче не искам да работя. Като гледам онзи, пилонът явно не е полезен за здравето.

— Как така?

— Тази сутрин трябваше да го изкъпя с гъбата. Целият е покрит с белези. Гърдите и краката му са обсипани с нещо като охлузвания от въже.

Вратите на асансьора се отвориха, но Хийт не се качи.

— Покажете ми.

* * *

Детектив Хийт не искаше да се връща в участъка, за да се заеме с откритието, че по тялото на танцьора има изгаряния от ТЕНС. Измъкна се от „Рузвелт“ при 61-ва улица и тръгна нагоре по Първо авеню, а на първия червен светофар набра директната линия на капитан Монтроуз. След четири извънявания вече си представяше как светлинката премигва в празния тъмен офис, когато, както можеше да се очаква, се включи гласовата му поща. Ники остави само името си и часа, като се стараеше да не звучи напрегнато. Знаеше, че ще трябва да го пита за обажданията от и до свещеника, но беше решила да остави това за края на смяната, когато наоколо нямаше да е останал никой. Белезите, открити по тялото на Мюлер обаче я принудиха да избърза. Време беше да го попита за убийството на Хъдълстън, което бе разследвал през 2004 г. Хийт не знаеше каква е връзката, но опитът я беше научил да обръща внимание на съвпаденията.

Унесена в мислите си, тя зави наляво по 79-та, мина на жълто и в огледалото ѝ за обратно виждане веднага светнаха фаровете на полицейска кола. За миг сърцето ѝ подскочи — дори ченгетата треперят да не ги глобят, — но това беше Дзверът, който съобщаваше на останалите шофьори, че смята да я последва. На следващия светофар спря до нея и тя свали прозореца си. По ръкава и се посипа смес от сняг и лапавица.

— Не се тревожете за мен — каза той. — Имам застраховка живот.

— Просто те държа във форма, Харви — засмя се тя и отби. Отново се опита да намери Монтроуз, този път на мобилния му телефон. Той дори не иззвъня, включи се направо гласовата му поща. Хийт остави още едно кратко съобщение и метна телефона на съседната седалка. След пет минути, в офиса, щеше да опита пак.

Пресече Пето авеню, за да мине през Сентръл Парк и както винаги погледът ѝ се насочи към една от любимите ѝ сгради, музеят „Метрополитън“. На светлината на суровия ден изглеждаше като навъсен гигант, влажен и покрит с лед, спящ зимен сън между олиселите дървета. Един клаксон я върна към огледалото за обратно виждане, където видя как една бяла камионетка, изрисувана с графити, набива спирачки зад нея, блокирайки пътя. Гръмнаха още клаксони, после се чу писъкът на сирена и заповедническият глас на Дзвера по радиостанцията:

— Преместете колата... веднага!

79-та улица има две платна и докато пресича Сентръл парк, потъва 3 метра надолу като тесен каньон. Това е компромис, който позволява на движението да тече необезпокоявано, без да разваля гледката. Докато улицата се спускаше под нивото на парка по Ийст Драйв, Хийт се пхна под козирката и чистачките изчаткаха по сухото предно стъкло. Докато се изкачваше нагоре, в тунела се разнесе високо изпукване и воланът се завъртя в ръцете ѝ. Тя си помисли, че едва ли е спукана гума, но веднага след това се разнесе поредица от изпуквания и задницата на колата поднесе в кишата. Ники свали крак от газта и я изправи доколкото можа, но при поледица и четири спукани гуми сякаш не шофираше, а караше кънки. При удара коланът се вряза в тялото ѝ, а документите, химикалките, телефонът и всичко, което не беше закрепено, се разлетя из колата. Шокирана, но невредима, Хийт

не можеше да разбере как така е спукала и четирите гуми. Изви глава назад — колата беше спряла диагонално, така че трябваше да погледне през едно от задните стъкла. Точно когато успя да различи движението оттатък козирката, задното стъкло експлодира. В облегалката зад главата ѝ се заби куршум, откърти я от седалката и разби предното стъкло.

Ники се наведе възможно най-ниско, изскубвайки колана от скобата му.

— 1-Линкълн-40, помощ, полицаи в беда. На 79-та и Ийст Драйв се стреля. — Тя освободи микрофона и се заслуша. Нищо. Опита отново. — Линкълн-40, помощ, полицаи в беда. На 79-та и Ийст Драйв се стреля, чувате ли?

Мълчание. Докато опипваше пода, търсейки телефона си, втори куршум мина през седалката и се заби в таблото, точно над главата ѝ. Ако стрелецът беше професионалист, следващият щеше да удари пониско. Трябваше да се измъкне от тази кола и то бързо.

Тъгълът на подхлъзването работеше в нейна полза — вратата от нейната страна сочеше встрани от посоката на изстрелите. Тя се хвърли на студените заледени павета и се претърколи под нея, за да се прикрие зад предната гума и двигателя. Тогава третият куршум се заби в багажника и спуска волана.

Заради четирите спукани гуми фордът се беше снишил толкова, че Хийт можеше да вижда ясно, докато лежи, без да се налага да се надига и да се превръща в мишена. Тя извади пистолета си и прилепи буза към мърлявата киша. Зад нея в тунела ръмжеше спрял джип. Не графитеносив — този беше тъмносин. В тъмнината не можеше да види колко са. Предната врата беше отворена, а прозорецът — свален и Ники предположи, че шофьорът стреля, използвайки рамката му за опора. Тя бързо огледа пътя зад себе си и изпита лошо предчувствие. Нямаше насрещно движение. Тунелът минаваше през Сентръл Парк, свързвайки две натоварени кръстовища... Щом нямаше коли, значи някак си го бяха блокирали и от двете страни.

Когато хвърли поглед назад, някой в джипа се раздвижи. От страната на шофьора за части от секундата просветна нещо, вероятно отражение от мерник. Хийт сви лакти в равнобедрен триъгълник, опря дръжката на пистолета в земята и натисна спусъка. Когато изстрелът отекна под шасито, звукът бе оглушителен. Тя не изчака да види дали е

улучила. Докато се отдалечаваше, приклепнала съвсем ниско, старейки се колата да остане между нея и джипа, все още подушваше бездимния барут.

Двадесет метра по-нататък пътят завиваше и Ники вече можеше да тича изправена. Стената, която я бе заклепила в каньона, сега ѝ служеше за прикритие. Чу рева на джипа зад себе си, а после краткия писък на спирачките. Изоставената ѝ кола препречваше платното диагонално — стрелецът трябваше да я премести, освен ако искаше да рискува да я догони пеша.

Тя ускори ход — ужасно съжаляваше, че не откри мобилния си телефон. Сигна до място, където завоят, който я беше скрил, започваше да се изправя. Забави крачка и спря, преди да свие зад ъгъла и да рискува да се изложи на опасност. Легна в кишата и като се притискаше към заледената стена, пълзя напред, докато зърна правата отсечка.

Онова, което видя, смрази кръвта ѝ по-бързо от леда, върху който лежеше. Сто метра по-нататък трима мъже със скиорски маски и дъждобрани бавно вървяха към нея, застанали един до друг. До един носеха пушки.

[1] Caipirinha — националният коктейл на Бразилия — Бел.прев.

↑

[2] Cachaca (от португалски) — силна алкохолна напитка, получена при дестилация на екстракт от захарна тръстика — Бел.прев.

↑

СЕДЕМ

За Ники Хийт всичко се сведе до прости изчисления. Паниката можеше единствено да я убие. Шансовете ѝ бяха малки, но ако не изгубеше самообладание, щеше да успее да се възползва от повечето. Инструкторите по оцеляване на всички курсове, които беше посещавала, до един повтаряха едно и също: „Пъхни страха в задния си джоб и се научи да разчиташ на обучението си. Прецени ситуацията, реши какво да правиш, потърси възможност и действай“.

Преценката ѝ беше бърза и проста — тактически се намираще в най-лошата възможна позиция, заклещена в заграден подземен път, между един стрелец в кола, който приближаваше откъм гърба ѝ, и трима с пушки, които идваха пеша отпред. Следващият ѝ извод бе още по-обезкуражаващ — тримата мъже изглеждаха опитни. Вървяха, без да бързат, с маниера на военни, с насочени оръжия — нащрек, но не и напрегнати. Това бяха професионалисти, които нямаше да успее нито да надхитри, нито да стресне.

Докато приближаваха един до друг, покривайки пътя по цялата му ширина, тя прецени шансовете си да застреля и тримата отляво надясно, при разстояние от 100 метра. Бум, бум, бум. Докато претегляше риска при три последователни изстрела с пистолет, те сякаш прочетоха мислите ѝ, наредиха се един зад друг до стената и тази възможност се изпари. Ники се дръпна назад, преди да успеят да я видят.

Зад завоя се чу рев на двигател и удар на метал в метал — джипът бе изблъскал колата ѝ от пътя си. Звукът и значението му бяха ужасяващи. Хийт овладя страха си и обмисли положението. Стрелецът щеше да се появи с джипа, а не пеша. Какво още? Вероятно беше сам. Ако имаше партньор, той просто би преместил форда.

Според изчисленията ѝ тримата, които идваха пеша, щяха да се появят след 20 секунди, преди джипа. Ники погледна нагоре и ледените капчици заципаха очите ѝ. Стената беше висока около 3 метра, колкото стандартен таван. На около 90 сантиметра се спускаха

голи клони. Тя пхна пистолета си в кобура му, извади ръкавиците от джобовете си и започна да се изкачва.

Разстоянията между камъните едва стигаха, за да стъпи в тях, но тя успя да се залови достатъчно здраво, за да се засили с десния крак и да впие пръстите на лявата си ръка в стената над главата си. Протегна дясната към ръба и докато прехвърляше тежестта си, обувката ѝ се хлъзна по заледената повърхност и тя се приземи на четири крака в замръзналата супа долу.

Бе изгубила 10 секунди. Оставаха още 10, докато тримата мъже завиеха зад ъгъла и я зърнеха.

Двигателят на джипа спря да ръмжи и замърка — той приближаваше. Ники бе хваната като в пинсети. Дори да беше възможно да се изкачи по замръзналите камъни, нямаше как да стане за 10 секунди. Не се появяваше възможност за действие, така че тя я създаде. За части от секундата детектив Хийт обмисли шансовете си, както и физичните закони и измисли план, който се базираше на нещо, което инструкторите ѝ наричаха АСНД — Абсолютно Смахната Научна Догадка. Извади пистолета си и хукна към джипа.

Шофьорът щеше да се оглежда за нея, така че трябваше да изникне достатъчно неочаквано, за да го стресне и достатъчно бързо, за да не се превърне в мишена. Надвисналите облаци бяха толкова мрачни, че тя едва виждаше светлината на фаровете му, която с мъка пробиваше завесата от сняг и лапавица. Изскачайки иззад завоя, Ники се претърколи точно на пътя на джипа, простреля два пъти предното стъкло и се протегна между двете предни гуми с цялата си дължина, оставяйки ги да минат над нея. Когато шофьорът удари спирачките, главата ѝ беше под задния амортизатор. Тя се измъкна изпод колата и хукна към Пето авеню.

Хийт знаеше, че джипът няма как да обърне и това бе същината на плана ѝ — да хукне към него, а не да бяга. Само че не очакваше шофьорът да мине на задна и да подкара след нея с пълна газ. Моторът зарева и когато задницата я застигна, колелата я обсипаха с киша. Губейки скорост, Ники се обърна и стреля по една от задните гуми, но пропусна, пробивайки бронята. Стреля отново и гумата се пръсна. Джипът силно поднесе, шофьорът прекомпенсира и колата се завъртя. Колелата безпомощно забуксуваха в кишата, задницата се удари в стената. Хийт не спря да тича, но щом чу, че вратата се отваря, се

обърна, изстреля четири куршума в предния прозорец и го строши. Една глава със скиорска маска се отпусна върху рамката и застина.

По мокрия път зад завоя забързано затропаха крака и ако тръгнеше към входа на Пето авеню, Ники щеше да се превърне в лесна мишена. Тя отново смени посоката и хукна към нападателите, но спря при джипа. Прибра пистолета, залови се за покрива и се качи върху него. От тази височина успя да сграбчи голия клон на един храст, който се спускаше от парка. Изтегли се нагоре по стената и докато се прехвърляше оттатък, каменният ръб се вряза в кръста ѝ.

В стената до левия ѝ крак се заби куршум и из въздуха се разхвърчаха назъбени отломки. Ники едва не изпусна клона, но се задържа, прехвърляйки коляно над ръба. Когато се преметна от другата страна, нещо твърдо удари покрива и шумно издрънча. Тя посегна към кобура си — беше празен.

Отдолу се чу свистене и трополене на подметки по ламарина — преследвачите се катереха след нея. Изправи се и хукна с пълна скорост. Краката ѝ потънаха в храстите, остри и оголени от зимата. Тръните им деряха бедрата ѝ и съскаха зад гърба ѝ, докато Ники си проправяше път на изток. Когато се замисли върху звуците зад гърба си, в нея се надигна паника. Ботуши върху метал. Дори не бяха спрели да проверят жив ли е шофьорът, просто я последваха. Пето авеню, само да успееш да стигне до Пето авеню!

Щом стигна до една пролука сред дърветата, точно преди да излезе на Ийст Драйв, Хийт спря. Това беше организиран лов и ако го организираше тя, щеше да заварди пътя за бягство на жертвата в случай че нещо се обърка. Колкото и да ѝ беше неприятно да се откаже от малката си преднина, тя приклепна в храстите, за да огледа дърветата от другата страна на просеката. Щом откри най-доброто място за наблюдение, зърна мъжа през пелената от снежинки и лапавица — тъмен силует, притиснат към една висока скала. Нямаше нужда да види пушката му, за да е сигурна, че е въоръжен.

Време беше да премисли. От изток пътят ѝ беше блокиран, а останалите трима щяха да я притиснат от запад. На юг я спираше тунелът. На седем пресечки на север, до резервоара, се намираше полицейското управление в Сентръл Парк. Спокойно можеше да се намира и на 10 километра. Какво друго имаше там? Хийт си представи картата на парка и в главата ѝ изплува една-единствена дума.

Замък.

До замъка „Белведере“ имаше обществен телефон.

Детектив Хийт, мокра, премръзнала и невъоръжена, смени посоката, завивайки леко на север, като се движеше успоредно на маршрута на приближаващите трима преследвачи, за които се надяваше, че няма да очакват да се върне по следите им.

Излезе на пътеката, която водеше до замъка. Това беше риск, който можеше да поеме — излагаше се на показ, но това ѝ осигуряваше скорост. Докато тичаше върху прясно навалелия сняг, не виждаше други стъпки, освен своите. За жалост времето бе ограничило броя на бегачите и разхождащите се този ден, помрачавайки надеждите ѝ да получи помощ или достъп до нечий мобилен телефон.

Снеговалежът се беше усилил, но не достатъчно, за да покрие следите ѝ. Все едно, онези и така щяха да я последват. При тази мисъл тя ускори ход и погледна през рамо, като заради това се подхлъзна на парче лед. Падането изкара въздуха ѝ, а коляното ѝ пламна в такава болка, сякаш някой я удари с чук. Докато се надигаше, дълбоко в гората, от която бе излязла, изпука замръзнало клонче. Те приближаваха. Ники се изправи и хукна напред, а в дробовете ѝ се надигна пожар.

Замъкът „Белведере“ е бил построен през 60-те години на 19 век и прилича на обсерватория с изглед към стария резервоар на Сентръл Парк, а богато украсените му кули и арки, изградени от гранит и естествена шиста, навяват мисли за замъка на Спящата красавица наскоро Манхатън. Хийт не го и погледна. Беше се съсредоточила върху фенера, на който бе монтиран телефонът. Забави бяг, старайки се да не падне на замръзналите павета в двора. В този миг 50-калибреният куршум улучи телефона и го отдели от стълба.

Гърмежът отскочи от фасадата на замъка, а ехото се понесе из гората. Хийт не изчака втория изстрел и се хвърли над ниската стена, обграждаща двора. Следващият куршум рикошира от гранитния праг над главата ѝ, докато клечеше, опряла гръб на камъните. Ники трябваше да забие пети в леда, за да не се хлъзне по отвесната скала и да падне от височина четири етажа. Само едно подхлъзване и щеше да свърши на паветата със счупен череп.

За да я хванат, щяха да се разделят. Знаеше, че ловците са дисциплинирани тактици, така че двама щяха да я заобиколят

отстрани. Това ѝ спечели време, но нищо друго. Дори да оцелееше след спускането по скалата, трябваше да прекоси белия пейзаж, облечена в тъмни дрехи, което си беше чисто самоубийство. Единствената разлика между нея и една мишена за упражнения би била, че Ники е от плът и кръв, а не от картон. Не, отново трябваше да рискува и да пренесе сблъсъка при тях. Но не при всички накуп, именно в това бе шансът ѝ. Ако те се разделяха, както очакваше, единият щеше да остане сам и да чака някъде наблизо. Хийт се придвижи странично по скалата сантиметър по сантиметър, като внимаваше да не се подхлъзне. Паднеше ли, край. Достигна до туфа китайски храсти и ги използва за прикритие, когато надигна внимателно глава и надникна над стената.

Той стоеше сам на десетина метра от нея, прегърнал пушката си. Носеше скиорска маска, а погледът му не изпускаше мястото, където Хийт бе прехвърлила стената. С разтуптяно сърце и затворени очи тя се спусна надолу, запомняйки току-що видените подробности. Мъжът беше застанал на открито, Ники нямаше къде да се скрие. От лявата ѝ страна, зад него (което ѝ хареса) се намираше павилионът — открита беседка с покрив и три ниски стени. Четвъртата страна гледаше към двора. Без да забравя, че партньорите му всеки миг може да я забележат, тя се придвижи по-нататък по ръба на скалата, към задната страна на павилиона. По пътя взе най-големия камък, който може да открие — колкото олимпийско гюле — и го пхна в джоба на палтото си.

Нямаше да е лесно да се прехвърли над стената, за да влезе в беседката. Целият покрив беше обточен с огромни ледени шушулки, а водата, текла от тях, бе замръзнала върху стената. Ники погледна надолу — в този момент подхлъзването би било фатално. Както и чакането.

Зае йогийска поза, протягайки се по цялата дължина на горния ръб на стената. После, като се стараеше да избягва шума и излишните движения, плавно се плъзна оттатък и застина в павилиона. Пое си дълбоко въздух, за да успокои пулса си и свали палтото.

Пропълзя до стената, която беше най-близо до двора, и надзърна над нея. Преследвачът ѝ все още беше там, но от този ъгъл виждаше само гърба му. Тя взе натежалата от камъка дреха, метна я от скалата, изписка и се скри.

Към нея се понесоха стъпки, но спряха малко преди павилиона. Тогава Ники скочи през стената и го изненада, докато гледаше през ръба на скалата, към падащото ѝ палто. Той я чу, завъртя се и се опита да насочи пушката си към нея. Тя обаче вече беше твърде близо до цевта и посягаше към нея с лявата си ръка. Дръпна го към себе си и заби десния си юмрук в адамовата му ябълка. Той обаче имаше опит в ръкопашния бой и наведе брадичка, за да защити трахеята си, така че тя го удари в лицето. Мъжът веднага отвърна, рязко извъртайки тялото си, като използва бедрото си и хватката ѝ върху пушката, за да я откъсне от себе си.

Хийт падна на заледените тухли, все още стиснала цевта, и силно я дръпна към себе си. Показалецът му още беше заклещен на предпазителя и тя долови пукот от пречупена кост. Чу се изстрел и той падна назад до нея. Куршумът улучи покрива на беседката, откърти къс лед и цял ред шушулки, и те се разлетяха из двора. Тя стана и се опита да му отнеме оръжието, но мъжът стисна коленете ѝ в ножица и отново я повали.

Изправи се на едно коляно и простена, докато освобождаваше счупения си пръст от предпазителя. Хийт се метна към пушката, но вместо това трябваше да се хвърли към него. Той просто вдигна оръжието и докато инерцията я носеше напред, я удари с лакът, пращайки я сред ледените отломки. Десният му показалец висеше в ръкавицата, така че той прехвърли пушката отляво и посегна към спусъка със здравата си ръка, само че докато се целеше в Ники, тя скочи върху него, забивайки една шушулка с големината на чадър право в корема му. Оръжието падна и той сложи ръце върху раната, а очите зад скиорската маска невярващо блестяха. Хийт хвана пушката с две ръце и с всичка сила заби приклада в гърлото му. Мъжът падна назад и посегна към него, а от раната в стомаха му шуртеше кръв.

От отсрещната страна на двора изникна един от другите ловци и приклекна зад някаква скала, а Ники взе пушката и изпълзя обратно в павилиона. Противниците ѝ все още бяха по-многобройни, но поне беше въоръжена.

Чуваха се сирени — все още бяха далеч, но приближаваха. Тя се намести, опирайки пушката на ръба на стената, готова да стреля, когато двата силуета побягнаха към гората.

Тялото ѝ започна да трепери, но тя продължи да наблюдава. Отпусна се едва когато сирените станаха оглушителни, а светлините на полицейските коли вече се виждаха. Все още стиснала оръжието, Хийт облегна гръб на стената, вдигнала очи към замъка, който се бе оказал нейното спасение.

* * *

За Ники времето първо се забави, а после спря. Последвалите минути нямаша нито граници, нито — колкото и странно да беше — последователност. Психолозите биха казали, че не се е самоизключила, а се е предала. След напрегнатата гонитба, след като бе избегнала стрелбата и сама бе ловувала и убивала, Хийт пусна юздите. Това е най-големият лукс на оцеляването.

Събитията изгубиха свързаност и се завъртяха като калейдоскоп. В един момент пред очите ѝ изплува нечие лице, мъжът я окуражи. После чифт ръце в гумени ръкавици изтръгнаха пушката от нейните и я пхнаха в найлонова торба. Свалиха ѝ ръкавиците и се показаха дланите ѝ, мокри от сняг и кръв. Намери се в задната част на линейка, но не си спомняше как е стигнала до нея. Пеша, може би? Докато двамата нападатели бягаха, храстите се бяха разделили, сякаш на каданс. Не, това беше преди... Привидя ѝ се, че пред нея стои Елмър Фъд^[1]. Елмър Фъд с ушанка и огромен бинокъл, провесен на гърдите. Целите му вежди бяха в снежинки. В треперещите ѝ ръце имаше чаша кафе, което се разля. Един парамедик насочи фенерче към очите ѝ и кимна, доволен, а после я зави с одеяло. Откъде се взе одеялото?

Когато двамата следователи от Централното управление седнаха до нея в линейката, Хийт изпи кафето наведнъж, за да изостри сетивата си. Наложиха си да си спомни всичко и им го разказа в подробности. Те си записваха, задаваха въпроси — първо изясняващи, а после — за да проверят дали ако ги зададат малко по-различно, отговорът ще съвпада. Тя бе запозната с процедурата, те също. Отговорите ѝ бяха ясни, а следователите — учтиви. Целта им обаче беше различна от нейната. Те искаха да изяснят дали е убила според устава. Тя искаше да хване ония гадове и разпитът бе просто нещо,

което трябваше да издържи, докато се върне на работа и направи именно това.

Оказа се, че Елмър Фъд все пак не е халюцинация, макар че името му беше друго. Старецът с бинокъла и ловджийската шапка всъщност се казваше Тиодор Хобарт, орнитолог, който прекарал цялата сутрин в кулата, очаквайки една кукумявка да се върне в хралупата си до Езерото на костенурките, станал свидетел на засадата и позвънил на 911 по мобилния си телефон. Хийт му благодари, че е спасил живота ѝ. Той се изчерви, откъсна червеното ястребово перо от джоба на палтото си и ѝ го подаде. Ники имаше чувството, че е роза.

Появи се Зак Хамнър с черна кола и застана до костюмарите от Централното управление. Хийт гледаше как се съвещават — единият детектив посочи към павилиона, а другият — към гората, където едно полицейско куче водеше партньора си през храстите. Докато вървеше към задната част на линейката, Чукът се вторачи в трупа под брезентовото платнище.

— Радвам се, че сте оцелели, детективе.

Ники здраво стисна ръце под одеялото — не беше в настроение да се здрависа с адвоката.

— Момчетата казаха, че сте го убили по правилата. Вашата версия съвпада с разказа на птичаря.

Хийт се опита да го хареса, но без особен успех.

— Значи можете да се успокоите — каза тя. — Няма да имате проблеми в Централното управление.

— Засега никакви — отвърна той, без да разчете подтекста. Ники се зачуди къде са се дянали мъжете с усет към иронията. — Изглежда сте се проявили като герой. Няма да се отрази никак зле на повишението ви.

— Предвид алтернативата, предпочитам да стане по старомодния начин — каза Хийт.

— Разбирам ви — каза той, без да я погледне. Повече го интересуваше тялото под платнището. — Кой е той?

— Мъж от латиноамерикански произход, 28 до 30-годишен. Няма документи. Ще проверим отпечатъците.

— Видяхте ли ги? — Ники поклати глава. — Да имате представа кои са?

— Все още не.

Той я огледа и решителността ѝ не му убягна.

— Казаха, че джипът в тунела е изчезнал. Нито следа от шофьора — онзи, когото казахте, че сте застреляли. — После той добави: — Били са професионалисти.

Хийт винаги се дразнеше, когато писарушките цъфнеха след екшъна и започнеха да се правят на ченгета. Отвърна само:

— На мен ли го казвате?

Той погледна към часовника си, а после — наоколо.

— Между другото, къде е шефът ви? Къде, по дяволите, е Монтроуз?

* * *

Чукът я дразнеше, но не грешеше. При инцидент, в който бяха замесени хората им, началниците на полицейските управления винаги идваха първи. Капитан Монтроуз не се появи при замъка „Белведере“ и когато Ники се върна в участъка, не го намери и там.

Колегите ѝ до един знаеха за станалото и когато влезе в общия офис, всички погледи се насочиха към нея. Ако професията ѝ беше друга, Ники щеше да бъде принудена да прекара целия ден в компанията на изпълнени със съчувствие колеги, които се опитват да изкопчат всяка подробност и да я накарат да сподели чувствата си. С ченгетата не беше така. Тон даде Очоа, който дойде до бюрото ѝ и демонстративно погледна стенния часовник.

— Крайно време беше да се появиш — каза той. — Някои от нас се скъсват от работа.

Роули се завъртя със стола си, обръщайки се към тях.

— Дано да не си ни бавила без причина.

Хийт се замисли за миг и каза:

— Имах глупостта да мина през парка. В тунела беше ад.

Детектив Очоа сложи на бюрото ѝ кълбото връв за хвърчила, което държеше в ръка.

— Какво е това? — попита тя.

— Стар трик. Завържи единия край към пистолета си.

Той ѝ намигна и цъкна с език. Тримата замлъкнаха за пет секунди, позволявайки на мълчанието да изрази приятелските им

чувства. Роули се надигна и сложи край на интервала.

— Готова ли си да чуеш какво открихме?

— И още как — отвърна Хийт. Не просто търсеше утеха в работата — сега мотивите ѝ да закове този случай веднъж завинаги вече бяха лични.

„Лансър Стандарт“, доставчиците на ЦРУ, най-сетне бяха определили среща на Роули с Лорънс Хейз, който на другия ден се връщаше от тренировъчната им база в пустинята Невада.

— Странно — каза Роули. — Секретарката му каза, че е съгласен да се види само с теб. Назова те конкретно, по име — детектив Хийт. Изобщо не съм те споменавал.

— Нахално е, но означава просто, че си е направил домашното — каза Ники. — Военен е и сигурно иска да говори с шефа на отряда.

— Зает човек е — каза Очоа на партньора си. — Защо да си губи времето с нещастник като теб?

— Нещастник? — повтори Роули. — Партньоре, разговаряш с Краля на охранителната мултимедия. Наскоро присъединих и хард дисковете към владенията си.

— И какво открихте, сир? — попита Ники.

— Огледах още веднъж компютъра на отец Граф и открих линк към втори имейл акаунт, който не отваря Аутлук. Влязох и открих само една папка, наречена „ЕМА“. Нямахме запазени имейли, включително в кутията. Акаунтът или е неактивен — предположи Роули, — или е бил почистен из основи.

— Обади се на г-жа Борели в жилището на пастора — каза Хийт. — Виж дали това име ѝ говори нещо. — Тя хвърли още един поглед към тъмния кабинет от другата страна на общия офис. — Да сте виждали Монтроуз?

— Не сме — каза Хайнзбърг, която тъкмо идваше. — Телефонът му ме препраща директно на гласова поща. Какво мислиш, че значи това?

— Капитанът напоследък е доста странен, но трябва да призная, че това не го разбирам.

Ники си спомни предупреждението му час преди засадата — беше ѝ казал да си пази гърба — и се зачуди дали това е било нещо повече от общ съвет. Лакомият поглед на Хайнзбърг ѝ подсказа, че сега не е моментът да мисли на глас за шефа си и тя смени темата.

— Откри ли нещо за парите в кутиите от бисквити?

— О, да, и знаеш ли какво? — отвърна тя. — Серийните номера са от банкноти, използвани при операция на УБН^[2] преди години.

— Как така мангизите от федерално разследване на сделка с дрога са се озовали на тавана на един свещеник? — попита Очоа.

— Знаем ли с кого е била сключена сделката? — каза Хийт.

— Да, с Алехандро Мартинес — отговори Хайнзбърг и се посъветва със записките си. — Приел е споразумение за две години в „Синг Синг“ и вече е излязъл. От освобождаването му през 2007-ма е чист.

Ники отиде до дъската и написа името му до бележката за откраднатите пари.

— Да видим колко е чист този Алехандро. Доведи го да си поприказваме.

Тъкмо бяха тръгнали да изпълняват задачите си, когато от вратата се разнесе познат глас:

— Доставка за Ники Хийт!

Влезе Джеймисън Руук, праметнал на ръката си дрехи, току-що взети от химическо чистене.

— Виж какво, не мога да зарязвам всичко и да тичам насам всеки път, когато се оплескаш с кръв.

Хийт погледна към дрехите, взети от гардероба ѝ, после към Руук и накрая — към Роуч, и вдигна вежда.

— Ами, решихме — обясни Очоа, — че не е зле да му кажем как върви работният ти ден.

— Наистина ли го прободете с ледена шушулка? — попита Руук и когато Ники кимна, каза: — Моля те, кажи, че си му креснала „Замръзни на място!“, би било идеално. — Руук се хилеше, но тревогата му личеше. Той сложи свободната си ръка на кръста ѝ. — Детективе, добре ли сте?

— Добре съм, добре съм. Не мога да повярвам, че ги донесе — каза тя и взе дрехите.

— Смятам, че си подхождат... В гардероба ти се наблюдава една крайно практична монохромна тенденция, не, че критикувам. Добре де, критикувам. Трябва да отидем на пазар.

Тя се засмя и извади две неща от неговата селекция.

— Тези стават — каза Ники и го целуна по бузата, което беше рядка проява в служебни условия. — Благодаря ти.

— Мислех, че имаш охрана, какво стана с твоя Дзвер?

— Бедният Харви, да можеше да го видиш! Беше покрусен. За пръв път го блокират така след толкова години служба.

— Колко... зверско. Каквото и да става, имаш нужда от някой подобър. Когато отидох в апартамента ти, отпред имаше кола и оттам наблюдавах, личеше си.

Ники изтръпна и закачи дрехите на облегалката на стола си.

— Откъде разбра, че наблюдават?

— Когато тръгнах към тях, отпрашиха. Изкрещях „Стой!“, но не спряха.

— Крещенето никога не помага — отбеляза Роули.

— Видя ли шофьора, можеш ли да опишеш колата? — попита Очоа с отворен бележник. — Не можеш да я опишеш, нали?

— Не — каза Руук и извади тефтера си. — Номерът ще ви свърши ли работа?

— Готово — каза Роули. — Колата, която си видял, е собственост на „Файъруол Секюрити“, местен охранителен филиал на... готови ли сте? „Лансър Стандард“.

— Да ги погнем, да идем още сега — каза Руук. — Положително те са ти направили засада. Всичко съвпада — наблюдението, военната тактика, да тръгваме!

Ники облече чисто сако и каза:

— Първо на първо, да не чувам никакво „ние“, Руук. Вече не се разкарваш навсякъде с мен, това приключи. Второ, нямаме за какво да се хванем. Трето, ако са намислили нещо, не искам да са наясно, че знам...

Руук седна.

— Като стигнеш до петнайсето, кажи ми. Престори се, че съм от детския отбор по бейзбол. Няма ли да ме пощадиш?

Тя сложи ръка на рамото му.

— Не грешиш напълно. Естествено, че този Хейз и „Лансър Стандард“ привлякоха вниманието ми, но да подходим както трябва.

— „Да подходим“ ли каза? Защото това е първо лице множествено число, ще рече „ние“.

Ники се засмя, бутна го и той се завъртя със стола си. После тя почувства присъствието на Очоа, който стоеше наред общия офис, блед като смъртник. Усмивката ѝ се стопи.

— Мигел?

Той проговори с толкова тих глас, че думите му нямаше да се чуят, ако в помещението не бе настъпило пълно мълчание.

— Капитан Монтроуз... е мъртъв.

[1] Герой от анимационната поредица „Шантавите рисунки“ (Looney Tunes) — Бел.ред. ↑

[2] Управление по борбата с наркотиците — Бел.прев. ↑

ОСЕМ

Кварталът беше във владение на отдел „Специални разследвания“ и те щяха да го държат, докато им отърва. Руук, който харесваше Монтроуз и знаеше колко много означава той за Ники, искаше да я придружи за подкрепа, но тя отказа. Знаеше, че щяха да допуснат само най-близките и беше права. Дори тя и Роуч трябваше да паркират до жълтата лента и да вървят до местопрестъплението — толкова строго охранявано беше. Докато минаваше, журналистите я викаха, но тя гледаше само напред и ги пренебрегна, особено Там Шфайда, която подскачаше край ограничителната зона, като блъскаше останалите репортери и отчаяно молеше за коментар.

Дъждът беше отслабнал, но следобедното небе бе надвиснало смръщено над тях. Тримата следователи вървяха безмълвно, а под обувките им скърцаха парченца сол, докато приближаваха 85-та улица, където пред „Богородица на Невинните“ сваткаха фотоапарати.

Ники разпозна костюмарите от замъка и докато приближаваше, те я разпознаха, кимнаха ѝ и се върнаха към задълженията си. Не ги беше виждала никога досега, а ето че се срещаха за втори път този ден.

Колата на Монтроуз беше паркирана пред един пожарен кран и бе обградена от бели пластмасови портативни бариери с алуминиеви рамки. Ники спря до тротоара, без да е сигурна дали ще има сили да продължи. Зад бариерата светкавиците проблясваха като мълнии, пробождащи мъглата.

— Може да отидем ние, ако предпочиташ — каза Очоа. Тя се обърна и зърна тъгата под маската му, а кожата около устните на Роули бе побеляла, толкова силно ги стискаше.

Ники направи онова, което правеше от години на работното си място — сложи си бронята. В нея имаше бутон, който издигаше стена пред уязвимостта ѝ. Докато си поемаше дълбоко дъх, тя тихо си обеща да почете жертвата както всеки път, натисна бутона и се подготви.

— Да вървим — каза детектив Хийт и мина под лентата.

Първото, което забеляза, беше едносантиметровата покривка от лед и лапавица, която покриваше колата. Забелязваше се, защото на покрива, над седалката на шофьора, имаше обла издутина, подобна на DVD. Тя се повдигна на пръсти и видя мястото, където бе излязъл куршумът. Наведе се, за да погледне през задното стъкло, но сякаш се опитваше да надникне в душ-кабина. Фотографът от Съдебна медицина направи още една снимка във вътрешността на колата и приведеното тяло заприлича на силует от филм на ужасите.

— Един-единствен изстрел в главата — каза нечий глас. Ники се надигна, извърна се и видя един от костюмарите, Нийхаус, застанал на тротоара с бележник в ръка.

— Потвърдено ли е, че това е капитан Монтроуз? — бе първият ѝ въпрос. Той кимна, но тя го накара да го изрече. — Абсолютно ли сте сигурни, че жертвата е капитан Чарлз Монтроуз?

— Да, личната му карта съвпада, но вие сте го познавали лично, нали? — Той наклони глава към отворената врата и стомахът на Ники се сви. — Ще ни е нужно потвърждение, както знаете.

— Той е.

Приклекналият до вратата Очоа се надигна и дойде при тях. Вдигна длани към Ники и тръсна леко глава, за да ѝ каже „Недей“. Заради стотиците жертви, които бе виждала, заради стотиците ужасяващи начини, по които могат да загинат хората, заради начина, по който смъртта променяше телата им и заради тежкия ден, който бе преживяла, Хийт реши, че няма смисъл да изпитва здравината на бронята си.

— Благодаря ти — каза тя с официален тон.

— Няма проблем — отвърна той, но лицето му говореше друго.

— Кой го откри? — попита Ники, сменяйки скоростите и Нийхаус отвърна:

— Някакъв чистач, който търсел къде да паркира, за да влезе в Грейстоун.

Хийт и Роуч едновременно насочиха очи нагоре по улицата. Пред задния вход на престижните „Кондоминиуми Грейстоун“ видяха неправилно паркирана камионетка от „На повикване“, компания за възстановяване след водни и димни щети. Следователи Фелър и Ван Мийтър разпитваха облечен в гащеризон мъж.

— Каза, че бил бесен, че не може да намери място, а някакъв изрод бил паркирал точно до крана. Решил да го наругае и — изненада!

— Има ли свидетели?

Трябваше да попита, но знаеше, че ако някой е видял или чул нещо, е щял да се обади на 911 преди шофьорът на камионетката да открие Монтроуз.

— Засега никакви. Ще огледаме, но нали знаете...

— Питайте ли икономката дали е имал причина да идва в дома на пастора? — попита Ники. — Казва се г-жа Борели, говорихте ли с нея?

— Не още.

— Трябват ли ви още хора?

— Знам, че това е вашият участък и вашият шеф, но случаят е наш. — Нийхаус им отправи най-окуражителния си поглед. — Не се тревожете, става дума за наш човек. Комисарят ще ни отпусне всички необходими ресурси.

— Прегледахте ли вече колата? — попита Роули.

— Няма бележка, ако това питате. Колегите взимат отпечатьци, което ще отнеме известно време. Оръжието му е на килимчето. При първия оглед не видяхме нищо необичайно в колата. В багажника открихме стандартните неща — аптечка, защитна жилетка и тъй нататък. О, и две брезентови торби с консерви кучешка храна. Явно е имал куче.

— Пени — каза Хийт, а гласът ѝ изневери. — Дакел.

Докато вървяха към колата на Роуч, Фелър и Ван Мийтър ги повикаха.

— Съжалявам за капитана — каза Фелър.

— Гадна работа — изказа се Ван Мийтър.

— Шофьорът от „На повикване“ каза ли ви нещо? — попита Хийт.

Фелър поклати глава.

— Само подробностите за това как го открил. Нищо необичайно.

— Знаете ли какво? — каза Ники. — Няма начин това да е случайност. Не знам какво става тук, но явно е по-сериозно, отколкото подозирахме.

— Съгласен съм — каза Очоа.

— Група полувоенни ме погнаха в парка, опитаха се да ме убият — каза тя. — Нямам никаква връзка с мен, нито са ми пресичали пътя преди, ако се съди по онзи, когото убих. Два часа по-късно Монтроуз е мъртъв...

— Пред дома на Граф. Не очаквам някой да повярва, че е съвпадение — съгласи се Роули. — Нещо става.

— Вижте, знам, че държахте на него — каза Фелър. — Загубата е голяма, съчувствам ви, добър човек беше. Обаче...

— Какво? — попита тя.

— Стига, да бъдем обективни. При цялото ми уважение, това е твърде лично за всички вас — каза Ван Мийтър. — Шефът ви беше под огромно напрежение. От „Полис Плаза“ 1 го бяха стиснали за топките, жена му почина...

Фелър довърши мисълта на партньора си.

— Не е тайна колко нещастен беше. Ники, знаеш, че ще кажат, че е самоубийство.

— Защото е самоубийство — допълни Ван Мийтър. — Държете се, сякаш говорим за Зона 51, обаче той просто е налупал дулото.

Изкушението да закрепи беше много силно, но вместо да се поддаде, Хийт потърси полицейската си резервираност и когато я откри, се замисли върху думите им. Възможно ли беше капитанът да е отнел собствения си живот заради огромното напрежение — в добавка към странното поведение, на което бе станала свидетел? Шефът ѝ, който беше претърсил дома на пастора и очевидно се опитваше да попречи на разследването ѝ, седеше в колата си с куршум в главата. И всички бяха убедени, че е самоубийство.

Самоубийство ли беше? Или той се беше забъркал в нещо? Възможно ли беше да е пресякъл границата и да си е изцапал ръцете? Не. Ники се отказа от тези мисли. Онзи Чарлз Монтроуз, когато познаваше, не би постъпил така. Тя не можеше да си го представи.

Детектив Хийт потрепери. Не знаеше какво става, но бе сигурна в едно. Изправена в снега, наред най-студената зима на века, тя стоеше на върха на айсберг. А около нея плуваха акули.

* * *

Когато се върнаха в управлението, лилавото знаме вече беше закачено над главния вход. Всички работеха както обикновено, разбира се, но атмосферата бе мрачна. Докато пресичаше фоайето на път към „Убийства“, Хийт забеляза жалейките върху значките на униформените полицаи. Разговорите навсякъде бяха приглушени и заради това звънът на телефоните звучеше някак по-пронизително. Офисът на Монтроуз бе все така тъмен и празен, а вратата беше запечатана.

Преди да се отбие при нея, детектив Раймър я изчака да се настани на бюрото си и след като двамата изказаха накратко съболезнованията си, ѝ подаде някаква папка.

— Току-що пристигна — идентифицирали са твоя човек от парка.

Детектив Хийт отвори папката и оттам в нея се вторачи портретна снимка на стрелеца, когото бе намушкала в двора на замъка „Белведере“. Серджо Торес, роден на 26 февруари 1979 г., беше започнал с дребни кражби, насочвайки се към радиокасетофони за коли, и бе лежал в затвора достатъчно дълго, за да се свърже с някои латиноамерикански банди. Тези познанства му бяха спечелили още няколко присъди за нападения и кражба на коли.

Хийт затвори папката на скута си и се взря в празното пространство.

— Съжалявам — каза Раймър. — Трябваше да изчакам.

— Не, не, не е това — каза Ники. — Просто... не ми се връзва. Пише, че Торес няма военна подготовка. Видях го в действие, имаше сериозни умения. Как един член на банда се научава на такива неща?

Телефонът ѝ иззвъня — Руук отново си опитваше късмета. Сигурно се обаждаше за десети път. Ники отново не вдигна — ако го направеше, трябваше да говори за станалото, а след това то щеше да стане истинско, а станеше ли истинско, край. Хийт не можеше да си позволи това в момента. Не и пред всички останали, не и докато кандидатстваше за лейтенант.

— Ей — повика я Очоа. — Моментът изобщо не е подходящ, но точно преди да се случи всичко това бях уговорил среща с „Хустиция а Гуарда“ и те току-що дойдоха. Искаш ли да отложи за утре?

Хийт сериозно го обмисли. Не, трябваше да продължи напред. Да гребе или да потъне.

— Не, не отменяй нищо, сега идвам. И... Мигел? Благодаря ти, че се намеси и разпозна капитана.

— Преди да ми благодариш, нека ти кажа нещо — отвърна той. — Честно да си призная, не можах да погледна.

— Благодаря ви, че дойдохте — каза Ники, влизайки в конферентната зала. Посрещна я мълчание. От другата страна на масата, срещу детектив Очоа, седяха мъж и жена, и двамата на около 30 години. Бяха скръстили ръце и дори не я погледнаха. Хийт забеляза, че не са свалили палтата си — още един безгласен знак.

Щом тя седна, заговори жената, Милена Силва.

— С г-н Гусман сме тук като враждебно настроени участници. Освен това аз не просто съм един от ръководителите на „Хустиция а Гуарда“ — завършила съм право, така че считайте се за предупредени.

— Ами, като начало — започна Хийт, — това е просто неформална среща...

— В полицейски участък — каза Пабло Гусман и се огледа, прокарвайки пръсти през брадата си в стил Че Гевара. — Записвате ли?

— Не — каза тя. Това, че се опитват да ръководят срещата, я подразни и тя натисна педала. — Поканихме ви, за да ни помогнете с информация за отец Граф, за да открием убиеца или убийците му.

— Защо очаквате да знаем каквото и да било за убийците му? — попита Гусман. Ко-лидерката постави длан върху ръкава на маслинозеленото му яке и това сякаш го успокои.

— Отец Граф от години подкрепяше работата ни в името на човешките права — каза Милена Силва. — Участваше в маршовете ни, организираше ги заедно с нас и дори дойде в Колумбия, за да види лично тормоза, който търпят хората от потисническият режим, подкрепян от правителството ви. Смъртта му е голяма загуба за нас, така че ако мислите, че имаме нещо общо с убийството му, грешите.

— Може би трябва да насочите вниманието си към вашето ЦРУ — изстреля Гусман, рязко кимна и се облегна в стола си.

Хийт нямаше намерение да ги улесни, като влезе в спор. Повече я интересуваха последните часове на пастора и най-вече дали в движението има някакви неразбирателства, така че реши да се придържа към собствения си план.

— Отец Граф е видян жив за последен път във вашия комитет онзи ден сутринта. Защо е бил там?

— Не сме длъжни да споделяме секретните стратегии на движението с полицията — каза жената, завършила право. — Това право е защитено от Първата поправка.

— Значи срещата е била стратегическа — каза Ники. — Той видя ли ви се разстроен, развълнуван, държеше ли се необичайно?

Жената отговори и на този въпрос.

— Беше пиян. Вече обяснихме на вашия sobista^[1].

Изражението на Очоа не се промени въпреки обидата и той замълча.

— Колко пиян? Залиташе ли? Дезориентиран ли беше? Весело ли се държеше, или заядливо?

Гусман разхлаби плетеното шалче около врата си и каза:

— Стана войнствен и го помолихме да си върви. Това е всичко.

Опитът бе научил Ники, че заяви ли някой „Това е всичко“, вярно е обратното, затова тя продължи да ги притиска.

— В какво се изрази войнствеността му, спореше ли с вас?

— Да, но... — започна Пабло Гусман.

— За какво?

— Повтарям — каза Милена Силва, — това е поверително, имаме права.

— Стигна ли се до саморазправа? Наложил ли се да се биете с него, да го обуздате? — Двамата не отвърнаха, но се спогледаха и Хийт каза: — Сама ще разбера, така че защо не ми кажете?

— Имахме проблем... — започна Гусман.

— Поверителен, вътрешен проблем — включи се Силва.

— А отецът се държеше ирационално. Беше пиян. — Той погледна към жената и тя му кимна да продължи. — Спорът ни беше... разпален. Кръщенето се превърна в блъскане, а блъскането — в удари с юмруци, така че го накарахме да си тръгне.

— Как? — Хийт почака малко. — Как?

— Аз... го изхвърлих.

— Значи вие сте се били с него, г-н Гусман.

— Не си длъжен да отговориш — каза Милена Силва.

— Той къде отиде? — попита Хийт. — Откара ли го някой, такси ли взе?

Гусман сви рамене.

— Знам само, че си тръгна.

— Било е към... — Хийт погледна бележките си. — 10:30 сутринта. Раничко е за алкохол, често ли му се случваше?

Този път и двамата повдигнаха рамене.

— В Колумбия организацията ви е добре въоръжена — каза Ники.

— Имаме боен дух и не се боим да умрем, ако се налага — заяви Пабло Гусман. Досега не го беше виждала толкова оживен.

— Разбрах, че някои от членовете ви дори са нападнали затвор и са помогнали на Фаустино Велес Аранго да избяга.

— Дилетантите и холивудските звезди претендират, че са запознати с нашия писател дисидент, но кой е чел книгите му?

— Четох „El Corazon de la Violencia“^[2] в колежа — каза Ники и Очоа я изгледа с вдигната вежда. — Колко от този... боен дух... сте пренесли и тук?

— Ние сме мирни активисти — каза жената. — Каква полза биха имали хора като нас от оръжия тук, в САЩ?

Хийт си задаваше същия въпрос, само че в нейния случай той не беше риторичен. Тя сложи снимката на Серджо Торес на масата между тях.

— Познавате ли този мъж?

— Защо? — попита адвокатката.

— Защото бих искала да науча повече за него.

— Разбирам. И тъй като е престъпник от латиноамерикански произход, питате нас? — Гусман стана и захвърли снимката, която прелетя през масата и се приземи с лицето надолу. — Това е расизъм. Точно срещу тази маргинализация се борим всеки ден.

Милена Силва също се изправи.

— Освен ако имате заповед за обиск, ние си тръгваме.

Ники беше приключила с въпросите и им отвори вратата.

Щом излязоха, Очоа каза:

— Чела си „El Corazon de la Violencia“?

Тя кимна.

— Виж колко ми помогна.

Ники прекара остатъка от следобед в опити да се съсредоточи върху работата, за да разпръсне болестната атмосфера, налегнала залите в управлението като токсична мъгла. Във всяка друга сфера внезапната смърт на началник би довела до прекъсване на работния ден, но това беше Нюйоркската полиция. Тъгата не е причина да си тръгнеш.

За добро или за зло, Ники Хийт знаеше как да разделя нещата. Налагаше ѝ се. Ако не заключеше здраво вратите към емоциите си, зверовете, които блъскаха по стоманените стени, щяха да я изядат жива. Тъгата и шокът можеха да се очакват, но бесните крясъци, които най-много се стараше да заглуши, бяха тези на вината. Последните дни, прекарани с нейния наставник, бяха напрегнати и пълни с кавги и подозрения, някои изказани, други — само обмислени. Нейните собствени мръсни тайни. Ники не знаеше накъде водят, но не се беше отказала от тихата вяра, че ще се стигне до някакво разрешение, след което двамата отново ще бъдат едно цяло. И за миг не си представяше, че тази трагедия ще прекъсне историята, която си мислеше, че разказва. Както бе казал Джон Ленън, животът е онова, което се случва, докато си правиш други планове.

Същото беше и със смъртта.

Колкото и резки да бяха думите на Фелър и Ван Мийтър на местопрестъплението, Хийт седна, за да обмисли фактите около смъртта на Монтроуз без предубеждения. Измъкна лист хартия и записа подробностите с молив. Превръщайки го в нейна лична дъска, тя се съсредоточи върху странното поведение на капитана в дните преди смъртта му. Описа всичко — отсъствията му, раздражителността и потайността му, опитите да попречи на разследването ѝ и гнева му, когато тя настоя да върши работата си така, както той я беше учил.

Хийт се взря в изписаната страница. Въпросите, които се спотайваха в тъмните стаички на ума ѝ, пристъпиха напред с вдигнати ръце. Независимо дали беше чист, или не, капитан Монтроуз знаеше ли какъв е залогът? Да я защити ли се беше опитал? Затова ли не искаше Хийт да се задълбава в убийството на Граф? Защото ако

задълбаеше, група въоръжени мъже щяха да се опитат да я очистят в парка? Те наемници на ЦРУ ли бяха? Пехотинци от някой наркокартел? Наемни убийци от Колумбия? Или хора, с които досега не си беше имала работа? И дали след това се бяха прицелили в капитана?

Ники сгъна листа, за да го пъхне в джоба си. После се замисли за миг, извади го и се запъти към дъската, за да го препише върху нея. Не, не вярваше, че е било самоубийство. Все още не.

* * *

— Обаждането ми е официално — каза Зак Хамнър и Хийт се зачуди какви ли са били предишните им разговори. — Току-що получих официално оплакване от организация, наречена... — Тя чу шумоленето на хартия и реши да му помогне.

— „Хустиция а Гуарда“.

— Да. Чудесно произношение имате. Както и да е, твърдят, че сте им оказали тормоз и сте направили расистки изявления по време на срещата ви по-рано днес.

— Едва ли приемате това сериозно — каза тя.

— Детектив Хийт, знаете ли колко пари са изплатени през последните десет години заради оплаквания срещу полицията? — Той не дочака отговора ѝ. — 964 милиона. До един милиард не достигат шепа монети. Дали приемам оплакванията сериозно? И още как. И на вас го препоръчвам. Точно сега не ви трябва такива неща, не и докато чакате повишение. А сега ми кажете какво стана.

Тя му разказа накратко за срещата и причината за нея. Щом приключи, Чукът каза:

— Нужно ли беше да им показвате снимката на бандита? Това е взривоопасната част.

— Тази сутрин Серджо Торес се опита да ме убие. Определено ще показвам снимката му на всеки, свързан с този случай. — Щом Хамнър каза, че разбира, тя продължи: — И още нещо. Разследването е достатъчно трудно и без да ми се месят странични хора и да се съмняват в преценката ми.

— Това ще го отдам на стреса, който очевидно сте преживели днес. Между другото, поднасям ви съболезнования по повод смъртта на началника ви.

Ники не можеше да се отърси от спомена за Чука тази сутрин — как стоеше пред линейката и мрънкаше „Къде, по дяволите, е Монтроуз?“. Реши, че едно озъбване на разговор му стига и каза:

— Благодаря.

— Какво ще правите сега? — попита той.

— Каквото и преди. Ще открия кой уби отец Граф. И може би и шефа ми.

Столът на Зак изскърца. Явно се беше поизправил.

— Чакайте, не е ли било самоубийство?

— Ще видим — отговори тя.

* * *

Когато отвори вратата на апартамента си, Руук я посрещна с коктейл в ръка.

— Дано да имаш сили за едно мохито. Рецептата я научих на плажа до една самолетна писта в Пуерто Рико.

Тя размени палтото си за напитката и двамата вдигнаха чаши за поздравница още в антрето, макар че не се чукнаха веднага. Вместо това дълго се гледаха в очите, оставяйки интимността да говори вместо тях. После Хийт остави чашата си на масичката в антрето, каза „Първо най-важното“, обви ръце около врата му и двамата се прегърнаха.

— Реших, че след такъв ден ще имаш настроение за месо — каза Руук, когато се преместиха в кухнята.

— Мирише невероятно.

— Говеждо филе, съвсем протичко — само сол, пипер и розмарин, с обичайната гарнитура от картофено пюре и брюкселско зеле.

— Храна за утешение. Руук, не знаеш какво означава това за мен в момента... Всъщност, знаеш. — Тя отново отпи. — Нямах време да готвиш и да ми носиш дрехи, докато си пишеш статията.

— Готова е! Пратих я по имейла преди два часа и дойдох да се погрижа за теб. Мислех да опека шишчета, но като знам какво преживя

сутринта, реших, че хуморът би бил твърде мрачен дори за мен.

— И все пак ги спомена.

— Какво да ти кажа, аз съм неразбираема, мистериозно загадъчна енигма.

Ники понечи да се засмее, но се спря. Лицето ѝ се изопна и тя седна на един бар стол до плота, като допи мохитото си и чаша изненадващо съвършено червено вино от „Баха Калифорния“, докато Руук режеше и сервираше месото. Той пренесе приборите от масата и двамата ядоха на плота — небрежната обстановка я отпускате. Беше гладна, но успя да изяде само една малка порция, като предпочете да му разкаже подробностите за проблемите ѝ с Монтроуз, които бе премълчала. Той ѝ каза, че ако е болезнено, може да не говори за това, но тя отговори, че всъщност това е вид терапия, възможност да се освободи от бремето, което носеше.

Ники вече му беше разказала, че между нея и Монтроуз нещата са напрегнати, но този път му разкри детайлите. Сподели тревожните подозрения, които изпитваше, и то не само защото капитанът се беше появил в дома на Граф в нощта на убийството, а защото бе пречил на разследването на всяка крачка, а кръвта по яката на свещеника съвпадаше с превръзката на пръста му. А и онези странни белези от ТЕНС... върху Граф, върху стриптийзъора и върху жертвата на убийство, разследвано от Монтроуз, когато беше следовател първа степен.

Руук слушаше внимателно, без да я прекъсва — разказът ѝ го интересуваше, но повече държеше да ѝ позволи да се разтовари и да облекчи болката, която изпитва. Щом Ники приключи, той попита:

— Сподели ли с някого подозренията си? „Вътрешни разследвания“? Новите ти приятели в Централното управление?

— Не, защото бяха само косвени, нали разбираш. Той вече страдеше достатъчно — реших, че вдигна ли и този капак, кутията на Пандора ще зейне. — Долната ѝ устна потрепери и тя я прехапа. — Днес сутринта му заговорих за това. Той ми се нахвърли, но трябва да ти кажа, че го заболя. Много го заболя. — Тя отпусна глава назад и стисна очи, решена да не заплаче и продължи: — Срам ме е да го призная, но тази сутрин в парка част от мен...

Той разбра накъде бие.

— Зачудила си се дали не е замесен.

— Само за секунда. Секунда, заради която се мразя, но накрая на срещата той ме предупреди. Нямаше как да не ми хрумне.

— Ники, нищо лошо няма в това да си помислиш нещо. Особено при твоята професия. Престани, това ти е работата.

Тя кимна в знак на съгласие и се насили да се усмихне леко.

— Успяхте ли да идентифицирате нападателя ти, човекът ледена шушулка?

— Ти си болен, Джеймисън Руук.

Той театрално се поклони.

— Благодаря, благодаря.

После Хийт му разказа за Серджо Торес — че според досието му е най-обикновен член на банда, но е бил обучен като войник.

— Не разбирам — заяви Руук. — Как един напълно тривиален градски обесник е овладял военни методи и маневри? Удивително.

— Да... — изгледа го Ники, присвила едното си око. — И аз това си мислех.

— Проучи ли дали не е свързан с бандата „Мара Салватруча“? Говори се, че преди около година обещаха награда за главите на всички ченгета от Нюйоркската полиция — каза той. — А сега последни новини от пътуването ми — картелите ще подлагат гангстерите от МС-13 на полувоенна подготовка, за да участват в тяхната нарковойна в Мексико.

— Ще го проуча утре. — Тя се плъзна от бар стола, извини се и няколко секунди след като изчезна надолу по коридора, извика: — Руук? Руук, ела насам!

Щом стигна до банята, той я завари застанала до прозореца.

— Влизал ли си, откакто дойде?

— Мисля, че отговорът е очевиден предвид спуснатата дъска. Не.

— Погледни това.

Тя отстъпи встрани, за да му покаже капките по перваза на прозореца. Бяха или от дъжд, или от разтопена градушка. Ники посочи към райбера — беше вдигнат.

— Винаги го затварям.

Тя взе фенерче от шкафа под умивалника и освети райбера.

Върху месинговото езиче проблесна драскотина — там, където го бяха насилили. Ники нямаше да я забележи, ако не беше дъждът.

Двамата огледаха апартамента — из него не се спотайваше никой, всичко си беше на мястото. Ники помнеше предпазливия начин, по който някой бе претърсил жилището на пастора и обърна специално внимание на дреболиите. Нищо не беше разместено.

— Явно си го уплашил, когато си влязъл, Руук.

— Знаеш ли, от днес нататък май повече няма да се отбивам без предупреждение.

Заклучиха и слязоха да кажат на Дзвера, който беше паркирал от другата страна на улицата.

— Да съобщя ли?

— Благодаря, Харви, утре сутринта ще го направя аз.

Тази вечер последното, от което имаше нужда, бяха фенерчетата на колегите от Съдебна медицина. С Руук нищо нямаше да им стане, ако използваха другата баня.

— Просто исках да ти кажа — довърши тя.

— Ей, Харви, ти никога ли не спиш? — попита Руук.

Ветеранът погледна към Хийт.

— Не, не и след днес.

* * *

Докато Руук миеше чиниите, Ники си взе една вана, като настоя, че я е заслужила. Докато я чакаше в гостната, той гледа малко спорт — беше изпуснал футболния сезон и трябваше да навакса. В 11 часа изключи телевизора.

— Не беше нужно да го правиш заради мен — каза тя.

Ники беше по халат, с мокра коса и изглеждаше приятно замаяна от горещата вана. Сгуши се до него на дивана, излъчвайки лек аромат на лавандула.

— Водещата новина вече я знаем — каза той.

— Да. Капитан от полицията умира при предполагаемо самоубийство. — Тя се обърна към него и спокойното ѝ изражение се стопи. — Не са прави. Той никога не би направил такова нещо.

— Как можеш да си сигурна?

— Така, както съм сигурна, че не той е убил Граф.

— Тоест?

— Той беше капитан Монтроуз.

Щом го изрече, всички врати, които бе залостила толкова внимателно, се разтвориха с трясък. Катинарите се счупиха и изпълненият с емоции ден — от бягството в парка, спасило живота ѝ, до травмата, нанесена ѝ от смъртта на капитана — изпълзя навън, за да я сграбчи. Вълната я повлече пред очите на Руук, тя се сгърчи и от очите ѝ потекоха сълзи. След това отметна глава назад и заплака по начин, който стресна дори нея. Той разтвори ръце и Ники отчаяно се вкопчи в него, като трепереше, хлипаше и ридаше така, както не бе ридала от десет години.

[1] От испански — човек, който се преструва, че изповядва дадени виждания, за да скрие истинските си мотиви — Бел.прев. ↑

[2] От испански — „Сърцето на насилието“ — Бел.прев. ↑

ДЕВЕТ

Когато на следващата сутрин Хийт излезе изпод душа и откри Руук пред компютъра на масата в хола, тя застана зад стола и сложи ръце на раменете му.

— Има нещо дълбоко нечестно в устройството света. Не бива да ти плащат такива пари за работа, която вършиш по бельо.

Щом го докосна, Ники усети как напрежението изтича от мускулите му. Той свали ръце от клавиатурата, посегна назад и нежно обхвана бедрата ѝ. После отпусна глава назад между гърдите ѝ и вдигна очи към нея.

— Мога да сваля бельото, ако ще се почувстваш по-добре — каза той.

— Ще се почувствам много по-добре, но току-що получих есемес, че ще ми доведат наркопласъор за разпит — отвърна тя, наведе се и го целуна по челото. — Освен това днес е устният ми изпит. Последното препятствие преди повишението.

— Мога да ти помогна с... устната част. — Тя само го изгледа и той се обърна към нея с невинно изражение. — Какво?

— Каж ми, Руук, в речника има ли поне една дума, която средностатистическият мъж да не може да превърне в порнографска?

— „Четиристишие“. Да не говорим за „скрабъл“. Изобщо не става за целта, опитвал съм безброй пъти. — После той добави: — Предвид всичко, което стана, не може ли да поискаш отсрочка?

— Може. — Истината беше изписана на лицето ѝ, Ники нямаше да се отпусне. — Обаче няма да го направя. — Тя посочи към лаптопа му. — Нали каза, че си завършил статията за търговията с оръжие? Това да не е поредната ти арлекинка, г-це Сейнт Клеър?

— Не, доста по-лековато е.

— Какво е?

— Предпочитам още да не казвам. — Той затвори капака на компютъра и се изправи. — Носи лош късмет. — Руук я притегли към

себе си и те се целунаха. Беше нежен и внимателен, успокояваше я. — Добре ли си тази сутрин?

— Не, но ще преживея деня.

— Варя кафе — каза той и тръгна към кухнята, но тя го задържа.

— Благодаря ти за снощи. Държа се като... приятел.

— Винаги и навсякъде, Ники Хийт — отвърна той и двамата пак се целунаха.

Тя се облече, докато той наливаше кафето и изстискваше портокалов сок. Ники се появи с объркано изражение, стиснала телефона си.

— Искаш ли да чуеш нещо странно? Току-що прослушах гласовата си поща в офиса. Едно от съобщенията е от туристическия агент, при когото пратих капитан Монтроуз. Каза, че новината й се струва невероятна, особено при положение че вчера е говорила с него. Резервирал си място на круиз до островите.

— Вчера? — Когато тя потвърди, Руук плесна с ръце и каза: — Джон лъо Каре! — Доловил объркването й, той добави: — Нали си чела Джон лъо Каре? „Шпионинът, който дойде от студа“, „Вечният градинар“... О, и „Съвършеният шпионин“ — направо невероятна книга! Само че... първият му роман е „Зов към мъртвите“. Откриват тайния агент мъртъв, твърдят, че е самоубийство. Тази теория обаче се разпада, защото предишната нощ е поръчал да го събудят по телефона. Схващаш ли логиката? Кой поръчва да го събудят, ако смята да се самоубие?

— Да — каза тя. — И кой си купува билет за круиз? При това говорим за Монтроуз. — Тя се намръщи. — Точно сега? И то сам?

Тя се замисли върху странните обстоятелства, но Руук я прекъсна.

— За две секунди ще се облека.

— Защо?

— За да дойда с теб — обяви той. — Чака ни работа, теорията за самоубийството е дупка до дупка. О, съжалявам. Неподходящо се изразих, прости ми, но започвам да набирам скорост.

— Ами, спри се. Нали обсъдихме това, ти вече не ме придружаваш. Сега не може да идваш с мен, случват се твърде много неща.

— Няма да ти преча — каза той, но погледът ѝ го принуди да добави: — Много.

— Няма да стане. Освен това вече е твърде сложно. Гледат ме под лупа и може да им се стори непрофесионално.

— Защо, и лейтенантите си имат гаджета.

— Може, но не работят заедно с тях. — Тя видя как челюстта му се стегна. — Защо е толкова важно за теб?

— Заради вчера. Искам да те наглеждам.

Ники се приближи и го прегърна.

— Руук, това е толкова...

— Сладко?

— Щях да кажа „глупаво“.

* * *

Вратата на стъкления кабинет вече не беше запечатана и когато Хийт влезе в общия офис, там я очакваха двамата Мъже в черно от „Вътрешни разследвания“.

— Затворете — каза Лъвел, онзи с ъгловатото лице и остри птеродактилски черти, който седеше зад бюрото. Партньорът му, Делонгпри, беше кацнал на шкафа, зад празния стол, но така, че Лъвел да го вижда — така двамата можеха да си правят знаци. Ники забеляза, че дебелият нехайно е избутал снимките на съпругата на Монтроуз, за да отвори място за задника си.

— Имаме няколко въпроса към вас относно началника ви — започна Лъвел, щом тя седна.

— Тоест, има нещо, което не знаете? Достатъчно време го разследвахте.

Той се усмихна търпеливо.

— Това, че сме от „Вътрешни разследвания“, не ни прави врагове, детектив Хийт, би трябвало да го знаете.

— Така че не се зъбете толкова — добави Делонгпри и прозвуча точно като враг. Или като лошото ченге, Лъвел явно щеше да играе доброто.

— Как мога да помогна? — попита тя.

Започнаха с общи въпроси — откога се познават, мнението ѝ за работата на Монтроуз, как би определила лидерството му през годините. Хийт беше искрена, но резервирана. Работата на тези мъже беше да търсят паяци в мазето и тя не искаше допълнително да очерня репутацията на капитана. Всъщност беше доволна, че има възможност да заяви, че Монтроуз е бил изключителен шеф, както и добър човек, което не беше незначителна подробност. Доброто впечатление, което си мислеше, че създава обаче бе използвано срещу нея.

— Явно сте имали чудесни отношения — каза Лъвел.

— Така е.

— Тогава какво стана? — Той наклони глава и я огледа над извития си праисторически нос. Не получи отговор и каза: — Стига, той е откачил. Защо и кога?

Ники бе провеждала достатъчно разпити, за да си даде сметка, когато я насочват.

— Не знам дали съм съгласна с избора на тези думи.

— В такъв случай използвайте свои — каза Лъвел, а Делонгпри добави:

— За нас е много важно да се чувствате комфортно.

— Не знам дали бих казала, че той откачи — започна тя. — Беше по-скоро бавна промяна. Стана малко по-напрегнат, това е. Проявявах разбиране заради смъртта на жена му.

Не знаеше кое взема връх — инстинктът да защити паметта му или недоверието ѝ към тези двамата.

— Затова ли вчера — попита Лъвел, — сте казали на отряда, че... — Той отвори тефтера си. — „Капитанът напоследък е доста странен, но трябва да призная, че това не го разбирам“?

Хийт се зачуди кой им е разказал за това. Имаше известна представа.

— Извън контекст е, мисля, че го казах, когато той изчезна.

Лъвел вдигна тефтера и повтори:

— „Капитанът напоследък е доста странен...“. Виждам предостатъчно контекст. И чух, че двамата сериозно сте се сдърпали тук вчера сутринта. Имало кръсъци, удари с юмруци по бюрото... Е?

— Той беше под напрежение. Тормозеха го за целевите стойности.

— Да, това и на нас ни го каза — каза Делонгпри. — Обаче защо ви е надничал под полата?

Хийт знаеше, че цели да я ядоса и пренебрегна последното изречение. Вместо това им подхвърли нещичко.

— Имахме известни различия за един от моите случаи.

Беше готова да каже съвсем малко и да се придържа към общото, но те имаха други планове.

— Онзи със свещеника, нали? Смятали сте, че той някак си е замесен в убийството, това ли го вбеси?

Хийт беше зашеметена. Докато се мъчеше да измисли отговор, се намеси Делонгпри.

— Самосиндикално е претърсил дома на пастора, нали? Сметнали сте го за подозрително.

После Лъвел я довърши с фразата:

— Освен това е пречил на разследването ви, блокирайки важни аспекти от него.

— Кое е много съмнително, защото разпечатките от телефона на жертвата показват, че с Монтроуз са се познавали — каза партньорът му.

Тези двамата бяха много изчерпателни.

— Щом сте наясно с всичко това, какво искате от мен?

— Искаме още — отвърна Лъвел, надигна се от стола, разгъвайки всичките си 190 сантиметра и седна върху бюрото. Приглади тънката си черна вратовръзка и изгледа Ники отвисоко. — Искаме да знаем какво друго не ни казвате.

— Очаквате да говоря гадости за началника си ли?

— Очакваме да съдействате на отдела ни при разследването, детектив Хийт.

— Бил е забъркан в нещо, да чуем какво знаете — довърши Делонгпри.

Ники погледна от единия Мъж в черно към другия. Бяха се разположили така, че докато следеше разговора им, тя имаше чувството, че наблюдава игра на тенис.

— Нищо не знам извън онова, което вече споменахте.

Това беше по-скоро вярно. Останалото беше косвено, като например порязания пръст на капитана. Делонгпри напевно отвърна:

— Глу-пос-ти.

Тя не се обърна към него. Вместо това отправи спокойния си отговор към Лъвел.

— Аз се занимавам с факти. Ако искате слухове, отново разпитайте детектив Хайнзбърг. Аз смятам да открия кой уби шефа ми.

— Да откриете кой го е убил ли? — Лъвел вдигна вежди и бръчките върху огромното му чело изписаха буквата Л. — Никой, той сам го е направил.

— Нямате доказателства за това.

— Вие току-що ни ги предоставихте — каза той, стана от бюрото и обиколи стаята, като подчертаваше всяко изречение, изправяйки по един пръст от свития си юмрук. — Съпругата на почтен, строг, но справедлив капитан е убита и той откача. Подхлъзва се, не може да се справи с напрежението и глутницата вълци от „Полис Плаза“ 1 се нахвърля върху него, предизвиквайки още по-голям хаос. Може би се е изкушил, може би е бил бесен на системата, но във всеки случай той се забърква в нещо — все още не знаем какво, но със сигурност ще разберем. И когато вие... неговото протеже... го разкривате и му разказвате играта вчера, той има чувството, че светът му се е сринал. — Лъвел щракна с пръсти. — След срещата ви си тръгва и налапва пищова.

Ники скочи на крака.

— Чакайте, мен ли обвинявате?

Лъвел се усмихна и в бузите му се впиха дълбоки вертикални бръчки.

— Дайте ми причина да смятам, че греша.

— Дотогава — добави Делонгпри, — ще трябва да живеете с тази мисъл.

* * *

Хийт си даде сметка, че някой я наблюдава и отмести втренчения си поглед от плуващия скрийнсейвър. Беше Очоа.

— Проверих лекаря, написал странната рецепта на отец Граф. Адресът е пощенска кутия и никой не е чувал за него.

Ники се отърси от тежката утайка, полепнала по нея след срещата ѝ с „Вътрешни разследвания“.

— Има ли разрешително за Ню Йорк?

— Имал е, но е малко сложно — отвърна следователят. — Преди десет години е починал в старчески дом във Флорида.

Телефонът й иззвъня. Обаждаше се Хайнзбърг, за да й каже, че са довели наркопласъора.

— Никога преди не съм го виждал — каза Алехандро Мартинес и плъзна снимката на Серджо Торес обратно към Хийт, която забеляза колко деликатни са ръцете му. Дори маникюрът му беше безупречен.

— Сигурен ли сте? — попита тя. — Според досието е бил арестуван в Бронкс и Уошингтън Хайтс. Горедолу по това време сте излезли от затвора.

— Уверявам ви, оттогава не съм продавал наркотици, нито съм се събирал с престъпници. Освободен съм условно и това би нарушило правилата. — Той се изкиска. — Град Осининг има много предимства, но нямам намерение да се връщам там.

Ники огледа този изискан баровец с подчертано континентален вид и се зачуди колко ли кръв е събрал под чистите си лакирани нокти, докато го спипат. На 62 години приличаше на достолепен джентълмен от сапунена опера — с достойно прошарени слепоочия и костюм „Хюго Бос“. Кой би заподозрял колко живота е съсипал и от колко трупа се е отървал, тъпчейки ги в празни петролни варели и варни ями?

— Изглежда, че оттогава насам животът се е отнесъл добре към вас — отбеляза тя. — Скъпи дрехи, бижута... Харесва ми гривната ви.

Мартинес свали гривната с монограм от дясната си китка и й я подаде, за да й позволи да се наслади на тежкото, обсипано със скъпоценни камъни сребро.

— Хубава е — каза тя. — Това какво е, изумруд ли?

— Да. Харесва ли ви? Купих я от Колумбия. Видях я, докато бях там по работа и не можах да й устоя.

— Наскоро ли я взехте?

Хийт не разпитваше, защото смяташе да си купува бижута. Вършеше си работата.

— Не. Положително сте наясно, че условията на освобождаването ми не позволяват да напускам страната.

— Но определено можете да си позволите една-две такива гривни, г-н Мартинес, явно имате доста пари.

— Опитът ми в „Синг Синг“ ме накара смирено да размисля върху парите и ползата от тях. По мой собствен начин се опитвам да използвам богатство, което успях да спестя, като оръжие на доброто.

— Това отнася ли се до парите, спечелени от дрога? Имам предвид сумата от няколкостотин хиляди, която спечелихте в Атлантик сити през 2003-та.

Мъжът не се притесни.

— Нямам никаква представа за какво говорите.

Ники посегна към стола до себе си и премести отворените кутии с пари върху масата.

— Това ще опресни ли паметта ви?

За пръв път, откакто бе влязла в стаята, Хийт видя как фасадата му се пропуква. Не много, но очите му се стрелнаха първо на едната страна, а после — на другата.

— Не? Нека ви помогна. Тези пари са от сделка, включена във вашия апартамент над едно казино. Купувачът е бил агент на УБН под прикритие. Дошъл е при вас с микрофон и е трябвало да излезе със сак, пълен с кокаин, но вместо това се е появил в един ров в Пенсилвания три седмици по-късно.

Чаровният блясък в очите му изчезна, погледът му стана суров, но той не каза нищо.

— Нека ви покажа още нещо — каза Ники и му подаде снимка на отец Граф.

— И този не го познавам.

Лъжеше. Колкото и да беше хладнокръвен, Мартинес се издаваше по обичайния начин — премигваше, устата му пресъхна.

— Погледнете отново, мисля, че го познавате.

Той хвърли още един кратък поглед и й върна снимката.

— Опасявам се, че не е така.

— Имате ли представа как парите са се озовали у него?

— Спомнете си отговора на предишния ви въпрос. Не го познавам.

Ники разказа на бившия престъпник за убийството на свещеника и го попита къде е бил онази нощ. Той се замисли, вторачен в тавана, и прекара тебеширен език по коронките си.

— Доколкото си спомням, бях на вечеря. Да, в „Ла Гранюи“. После се върнах в апартамента си и прекарах остатъка от нощта там. Взах под наем „Спектър на утехата“ на блу рей. Вие спокойно можете да играете момиче на Бонд, следователю.

Хийт пренебрегна коментара, но си записа алибито му. Събра кутиите с парите и се приготви да стане, после ги остави обратно на масата и отново отвори тефтера.

— А къде бяхте вчера между 11 сутринта и 2 следобед?

— За всички убийства в Ню Йорк ли възнамерявате да ме обвините?

— Не, г-н Мартинес. Стигат ми само тези две.

* * *

След като занесе парите в склада, Ники се върна в общия офис, за да прослуша съобщенията си, преди да тръгне за устния изпит. На прага спря и невярващо се огледа. От „Вътрешни разследвания“ напълно бяха опразнили кабинета на капитан Монтроуз. Не бяха оставили нищичко.

* * *

Късно същия следобед на „Полис Плаза 1“ повикаха Хийт по име. Тя остави списанието, върху което не бе успяла да се съсредоточи и влезе в изпитната стая. Беше точно такава, каквато си я представяше, докато се готвеше за устния изпит. Колеги, които го бяха държали, ѝ казаха какво да очаква — осветена с флуоресцентни лампи класна стая без прозорци, където петима изпитващи — група от действащи капитани и администратори — седяха на дълга маса, срещу която бе поставен един самотен стол — нейният. Щом седна и ги поздрави, динамиката се промени и внезапно ѝ напомни за сцената със съдиите от балетното училище във „Флашданс“. Де да можеше да вземе изпита, като покаже някоя стъпка...

— Добър ден, детектив Хийт — започна главният администратор от „Личен състав“. В Ники се надигнаха вълнички предизпитна

тревога. — Всеки член на изпитната комисия ще ви зададе въпроси с отворен край, отнасящи се до отговорностите на един лейтенант от Нюйоркската полиция. Можете да им отговорите по избран от вас ред. Всеки от нас ще ви постави оценка и ще съберем резултатите, за да определим дали кандидатурата ви е подходяща. Разбирате ли процедурата?

— Да, сър, разбирам я.

И изпитът започна.

— Според вас коя е най-голямата ви слабост? — попита жената от „Връзки с общността“. Това си беше капан — ако кажеш, че нямаш слабости, ти отнемат точки заради арогантност. Ако обаче назовеш недостатък, който се отразява на работата ти, може спокойно да си излезеш веднага.

— Моята слабост е — започна Ники, — че държа твърде много на работата си, което се отразява на личния ми живот. Това е защото за мен не става дума за работа, а за кариера. Или по-точно за мисия. Управлението е моят живот. Да служа на жертвите, рамо до рамо с колегите си...

Това, че говореше от сърце, успокои сценичната ѝ треска. Доволните изражения на изпитващите ѝ подсказаха, че е на прав път и това също ѝ помогна да остане хладнокръвна.

Тъй като вече беше съсредоточена и спокойна, въпросите, които ѝ зададоха през следващия половин час, приличаха повече на искрен разговор, отколкото на важен изпит. Ники умело отговаряше на запитвания както за евентуалното ѝ отношение към подчинените ѝ, така и за мнението ѝ за мултикултурализма на работното място, сексуалния тормоз и това кога да разрешава и кога да не разрешава автопреследвания.

Изпитът приближаваше към края си, когато един от съдиите, капитан от Статън Айлънд, чийто език на тялото подсказваше, че е единственият, който се съмняваше в нея, каза:

— Разбирам, че онзи ден сте убили човек.

— Мисля, че са двама, сър, но потвърдихме само за единия.

— Какви са чувствата ви по този повод?

Ники направи пауза, преди да отговори — знаеше, че и този въпрос е подвеждащ.

— Изпълнени със съжаление. Ценя живота и убийството е... и винаги ще бъде... последен вариант, но ако обстоятелствата са такива, съм длъжна да реагирам.

— Смятате ли, че схватката е била справедлива?

— При цялото ми уважение, капитане, ако някой търси честен бой, по-добре да не вади оръжие срещу мен.

Съдиите удовлетворено си кимнаха един на друг и подадоха листовите с оценките на модератора. Той ги прегледа и каза:

— Ще трябва да ги изчислим, разбира се, но мога убедено да заявя, че се справихте отлично, детектив Хийт. Като имаме предвид отличната ви оценка на писмения изпит, имам чувството, че ще получите добри новини и то скоро.

— Благодаря ви.

Администраторът от „Личен състав“ каза:

— Не искам да слагам каруцата пред коня, но мислили ли сте да поемете командването на вашия участък?

— Не.

Той се ухили.

— Аз бих.

* * *

Точно в 9 сутринта на следващата сутрин детектив Хийт застана на рецепцията във фойето на сградата „Терънс Кардинал Кук“ в Сътън Плейс. За Ники беше странно да се намери точно в Епархията, докато се бореше с лекия си махмурлук и приятната мускулна треска след страхотната нощ с Руук. Той беше настоял да отпразнуват подобаващо успеха ѝ на устния изпит и донякъде го бяха сторили. В гърдите ѝ се надигна топло чувство при мисълта каква късметлийка е — в живота ѝ присъстваше мъж, който винаги побягваше към светлината, щом се спуснеше мрак. Спомни си как го разсмя, крещейки „Четиристишие“ в критичен момент в леглото и на лицето ѝ изплува унесена усмивка.

Когато вратите на асансьора се отвориха на деветнайсетия етаж, където бяха канцелариите, там я чакаше един асистент с кафяв костюм, който се представи като Роланд Джаксън.

— Монсиньорът ви очаква — заяви той.

Носеше цял куп кафеникави пликове в едната си ръка, с другата ѝ направи знак да го последва към най-близката врата и докато влизаха, обяви:

— Детектив Хийт пристигна!

Хванаха монсиньора точно докато обличаше черното си сако и когато дойде да се ръкува и с двамата, той още нагласяше единия лакът.

— Здравейте, аз съм Пийт Линч.

— Благодаря ви за отделеното време, монсиньор — отвърна Ники, връщайки топлата му усмивка. Макар че беше жадна, отказа и кафето, и чая и тримата седнаха на скромните столове до бюрото му.

— Доколкото разбирам, става дума за Джери Граф — каза монсиньор Линч и лицето му се помрачи. — Такава потресаваща загуба. Където и да се случи, подобно нещо ще окаже влияние, но то е особено дълбоко в нашето братство. Би трябвало да ме разбирате, чух, че и вие сте загубили един от своите. Молим се и за него.

Тя му благодари и отново насочи разговора към отец Граф.

— Тъй като вие отговаряте за всекидневните дела в Епархията, исках да ми помогнете да добия представа за него като пастор. Наясно ли сте дали е имал проблеми?

— Какви например?

— Ами, например финансови разминавания в счетоводството на енорията. Конфликти с енорияшите или с някого тук? Непристойно поведение... от какъвто и да е характер?

— Можете да го изречете, следователю. Сексуални злоупотреби ли имате предвид?

— Да.

Ники си даде сметка, че се взира в монсиньора, а после го изучава.

— Не и такива, с които да съм наясно.

Той отмести поглед и свали очилата с телени рамки, за да потърка основата на носа си между палеца и показалеца си.

— Роланд извади счетоводните книги. Откри ли нещо нередно в тях, Роланд?

— Не, нищо подобно — отвърна г-н Джаксън, потупвайки папките в скута си. — Балансът винаги излиза, енорияшите му много го обичаха и не беше замесен в никакви скандали.

— Ами свещеникът, когото сте отстранили? За когото казват, че е тормозил сексуално онези момчета?

Челото на монсиньора леко заблестя и двамата мъже си размениха бегъл поглед.

— Отец Шей — ненужно поясни Роланд Джаксън.

— Това поведение е бич за светата църква. Както споменахте, ние отстранихме този свещеник веднага. В момента е в изолация и получава помощ в специализирана програма, далеч от която и да е енория и особено от деца. — След това монсиньор Линч добави: — Вероятно ще му бъдат повдигнати криминални обвинения. Така и трябва.

— Чух, че един от родителите е обвинил отец Граф в укриване на случая — каза Хийт.

— Имате предвид г-н Хейз — каза той и отново си сложи очилата. — Можете ли да си представите болката на един родител, когато невинното му дете стане жертва на сексуално посегателство?

— Немислимо е — каза тя. — Искях да разбера дали знаете за конкретни заплахи, които г-н Хейз е отправил към отец Граф.

Джаксън разтвори папките и извади разпечатка на имейл.

— Преди около месец и половина отец Джери получи това.

Той подаде листа на Ники — плътно изписан и изпъстрен с обиди и обвинения. Последният ред гласеше: „Чували ли сте за нещо, наречено «[тикритска](#)^[1] поправка»? Аз съм чувал, падре. Страдате, докато започнете да молите за смърт, а после страдате още малко. Всъщност, много. Най-хубавото идва, когато замолите бога за милост, а той се изплюе върху мизерната ви прогнила душица.“

— Монсиньор Линч — каза Хийт, — това не е просто конкретно, той е бил убит именно така. Не го ли приехте сериозно?

— Разбира се, детективе, ние не пренебрегваме заплахите просто така. Гневът на г-н Хейз обаче беше напълно разбираем. Освен това не само отец Граф получи такъв имейл, така че няхаме причини да се съсредоточим върху него.

— И отец Шей получи нещо много сходно, разбира се — подкрепи го Роланд Джаксън.

— Аз също — каза монсиньорът.

— Защо не съобщихте в полицията?

— Надявахме се да разрешим проблема като вътрешен.

— И добре ли ви се получава? — попита Ники, а монсиньор Линч придоби уморен, пораженчески вид.

— Права сте и това вече много пъти ни се изясни, детектив Хийт, повярвайте ми. — Той наведе очи и после отново я погледна. — Имате ли представа какво е да обичате една организация толкова много, че да я възприемате като свое семейство? Като всяко семейство обаче и тя си има недостатъци, които ви нараняват, но вие ги понасяте, защото вярвате в нейното величие?

— Мисля, че имам представа — отвърна тя.

* * *

Когато Ники бутна въртящите се врати и излезе на Първо авеню, острият вятър вледени лицето ѝ. Беше толкова силен, че тя трябваше да се приюти до тъмносивата мраморна стена, за да различи гласа на заместник-комисар Ярбъро иззад съскането на мобилния си телефон.

— Моментът неподходящ ли е, Ники?

— Не, в момента тропам по паветата.

— Кое то няма да продължи още дълго, ако онова, което чувам, е вярно. След устния ти изпит днес цялата сграда говори за теб. Мисля, че те чакат по-големи отговорности от това да разхождаш ботушите си на студа.

Край нея профуча пожарна, надула и клаксона, и сирената. Ники затисна едното си ухо, обърна се към стената и щом врявата се разнесе, отвърна:

— Страхотно. Признавам, останах с чувството, че мина добре.

Филис Ярбъро се разсмя.

— Много деликатно, хареса ми. Ще ти кажа какво мисля — не само ще получиш повишението, но предвид внезапната липса на ръководство в управлението ви може много бързо да те направят капитан, за да заемеш мястото на Монтроуз. Поне така се говори. Нищо не е решено, но те предупреждавам да не си запълваш графика. Възможно е всеки момент да ти се обадят. — Докато сърцето на Хийт бясно блъскаше, заместник-комисарят каза: — Не се тревожи, Ники. И двете знаем, че ще се справиш.

Бирария „Морски изглед“, най-близкото до Съдебна медицина заведение, започваше да се пълни с хора заради обедната почивка, така че вместо да чакат за маса, Ники Хийт и Лорън Пари седнаха на високите столове пред бара. Храната беше учудващо добра за кръчма и в менюто винаги имаше по нещо авантюристично. И двете поръчаха специалитетите от черната дъска — Ники поиска лучена супа, а приятелката ѝ се разпаса и каза, че ще опита бургера с месо от лос.

След като Хийт ѝ разказа за резултатите от изпита и обаждането на Филипс Ярбъро, Лорън я поздрави, но ѝ се стори унила. Каза, че въпреки добрите новини много се тревожи за Ники след изпитанието в Сентръл Парк. Следователката хвърли поглед към Втора улица, където Дзверът седеше в колата си и я увери, че се чувства достатъчно сигурна.

— След обяд отивам на най-безопасното място в Манхатън. Семейство Монтроуз нямаха никакви роднини, така че ще се отбия на „Полис Плаза“ 1, за да видя как мога да помогна с погребението.

Храната пристигна, патоанатомът разполови бургера си и попита:

— Значи нямат роднини, нито деца?

— Кучето им беше като дете.

— Какво куче?

— Дългокосмест дакел, също като твоя.

Хийт извади парче разтопено сирене от лъжицата си видя как зъбчатите колела в главата на приятелката ѝ се завъртат.

— Д-р Пари, преди да си наумите, че е време Лола да си има по-голяма сестра, имайте предвид, че Пени е при съседката на капитана и тя иска да я задържи.

— Пени... — каза Лорън. — Сигурно е много сладка.

— Подскачащо косматото сладурче — отвърна Ники и се замисли. — Поредната причина теорията за самоубийство да ми изглежда слаба. Капитанът обожаваше Пени. Каквото и да е станало, той не би могъл просто да я зареже.

— Ако ще се опитваш да промениш посоката точно с този довод, желая ти успех — каза Лорън. — Нещата вече са набрали инерция.

Липсват само подписите и печатът под изявлението за самоубийство.

Ники се вгледа в приятелката си.

— Съмнения ли долавям в гласа ти, или си внушавам?

— Аз съм учен, скептицизмът ми е втора природа.

— Но...

Лорън Пари остави недовършения бургер и попи устата си със салфетка.

— Траекторията на куршума не ми харесва. Вписва се, но според мен твърде много криви напред и наляво. Освен това изстрелът е бил в брадичката.

И двете знаеха, че повечето самоубийци намаляват шансовете да оживеят, като пъхат цевта в устата си. Затова ченгетата използват жаргонния израз „лапнал пищова“. Лорън явно усети, че Ники мисли усилено, защото добави:

— Да, по ръката му имаше следи от барут.

Хийт бутна супата си встрани и се взря през прозореца, потънала в мисли.

* * *

Изражението на лейтенанта, когато му показва списъка си, трябваше да ѝ подсказва, че нещо не е наред.

— Разбирам... да. Един момент, моля.

Погребалният агент на управлението отиде до бюрото в дъното на малкия си кабинет и набра някакъв номер, без да сяда. Докато чакаше, Ники разгледа Почетния списък на загиналите, чиито имена бяха увековечени върху сребърните паметни плочи, покрили стените на приемната. Снимки в рамки проследяваха историята на погребенията в Нюйоркската полиция — от кафеникави до черно-бели, цветни и дигитални. Тя прегледа списъка си, в който изброяваше хора, които да се изкажат и предлагаше да бъдат включени гайди от Изумруденото общество^[2], както и хеликоптер, който да прелети по време на церемонията, защото преди да стане следовател, капитан Монтроуз бе служил във въздушен отряд.

Лейтенант Прескот се върна.

— Желаете ли да седнете?

— Проблем ли има?

Изражението му стана сериозно.

— Детектив Хийт, оценявам желанието ви да ни помогнете с погребението на капитан Монтроуз, но плановете ни не включват нищо толкова... мащабно... в този конкретен случай.

— Заради хеликоптера ли? Виждала съм да се прави, но това е само предложение.

— Честно казано — поясни той със симпатия в очите, — плановете ни не включват нито едно от предложенията ви. — Ники се намръщи и той добави: — Е, може би изказване от... от вас, ако желаете.

Някой влезе и когато се обърна, Хийт видя Хамнър, по риза и вратовръзка.

— Трябваше да ми позвъните, Хийт, щях да ви спестя пътуването дотук.

— Вие какво общо имате? — попита тя, но насочи въпроса към Прескот.

— Аз му се обадох — обясни лейтенантът. — В случаи, подлежащи на интерпретация, се консултираме с Комисаря по юридическите въпроси.

— Не ми е ясно какви са интерпретациите — каза Ники.

— Съвсем просто е — отвърна Чукът. — Трябва да решим дали се полага погребение с почести в случай, когато покойникът не е загинал на служба. Кучетата пазачи в бюджетния отдел веднага хукват към съда, ако общината харчи фриволно.

— Фриволно?!

Хамнър разпери ръце.

— Успокойте се, само цитирам! Хората, които биха ни съдили използват тази фраза — и нея, и по-лоши от нея. Въпреки това е факт, че да погребваме с почести полицай, извършил самоубийство, чиито подозрителни действия може би го въвличат в убийство...

Той поклати глава.

— Не вярвам на ушите си — каза Ники. — Става дума за ветеран, за командир, награждаван с медали. Все още не са отсъдили, че става дума за самоубийство. И какви са тези работи за „подозрителни действия, които може би го въвличат в убийство“?

— Ами, от вас го чух. Да, съобщиха ми за срещата ви с „Вътрешни разследвания“ тази сутрин.

Хийт беше зашеметена. Изопачаваха собствените ѝ думи.

— Това е недопустимо. Погребение без почести? Какво точно планирате, Зак, картонена кутия и количка от супермаркет?

Прескот се намеси, за да потуши бурята.

— Предлагаме много хубава церемония в дом на покойниците в близост до жилището му, и ескорт с мотоциклети до парцел в близост до този на съпругата му.

— Това ли е последната ви дума?

— Да, освен ако някой друг ще плаща — отвърна Зак.

— Това е обидно.

— Така става, когато постъпиш като страхливец.

— Г-н Хамнър... — предупреди го Прескот, но Ники не смяташе да млъкне.

— Край — заяви Хийт. — Знам как да постъпя. Ще оповестя всичко.

— Нищо подобно няма да правите — каза Хамнър. — Знаете ли какви щети ще нанесете, ако говорите с медиите?

— Силно се надявам да сте прав — каза тя и си тръгна.

* * *

Когато се върна в общия офис, Ники още беше бясна. По пътя към управлението разказа всичко на Руук по телефона и въпреки че се беше успокоила, когато оповести пред целия отряд каква унизителна плесница е получил Монтроуз, гневът ѝ се разпали отново. Думите на монсиньора за вярата в семейството въпреки недостатъците му не ѝ помогнаха особено.

Затова Ники Хийт постъпи така, както винаги постъпваше при подобни обстоятелства — посвети се на работата си.

— Докарайте Лорънс Хейз веднага щом се върне в Ню Йорк — каза тя на детектив Роули. — Отправил е напълно конкретна писмена заплаха към отец Граф и искам да ми го доведете веднага.

Тя му даде копия от разпечатания имейл, за да ги раздаде на останалите.

— Леле... — реагира Роули, докато го четеше. — Отивам.

— Имам новина, от която може да ти стане малко по-добре — каза Очоа. — Постоянно се чудех защо икономката на отца, г-жа Борели, се държи толкова странно, когато стане дума за тайнствения гост. — Той посочи непознатия мъж на снимката от „Роби на удоволствието“. — Затова пуснах името ѝ в базата с известни нарушители.

— Чудесна идея — каза Шарън Хайнзбърг, чиято отговорност беше да открие кой е и на която това явно не бе хрумнало.

— Както и да е — продължи Очоа, сякаш Шарън не се беше обадила, — излезе ми един Пол Борели, в Бенсънхърст. Нищо сериозно, задържан е няколко пъти за притежание на марихуана и размирно поведение.

Той ѝ подаде снимка, която доста приличаше на тази на дъската.

— Син ли ѝ е?

— Племенник.

— Достатъчно е, за да се засрами леля му. Посетете го — нареди Хийт и закачи снимката на дъската до тази от клуба. — Добро хрумване, между другото.

— Да — каза детектив Хайнзбърг. — Добро хрумване.

* * *

Когато Ники се прибра и отвори вратата на апартамента си, тя се удари в нещо и след няколко сантиметра заседна.

— Бау — каза Руук от другата страна. — Изчакай малко. После я отвори широко — държеше отвертка, а до краката му имаше столче.

— Какво правиш? — попита тя.

— Имам изненада за теб — оповести и той посочи мястото над вратата, където беше монтирал безжична камера тип „червило“. — Е? Какво мислиш?

— Бебе-кам, Руук?

— Поправка: Ники-кам. След като колегите ти взеха отпечатыци, реших, че ти трябва допълнителна сигурност и се отбих в шпионския магазин на „Кристъфър“. С часове мога да вися там. Най-вече защото от всеки монитор ме гледа собствената ми физиономия — поясни той и

застана пред огледалото в антрето. — Ама много съм привлекателен, нали?

Тя мина покрай него и погледна към камерата.

— Не си я монтирал зле.

— О-о, това е като в порнофилм, аз съм небрежният майстор — усмихна се Руук. — Както знаеш, в работата ми няма нищо небрежно.

— Не, много си прилежен. Направо си кандидат за служител на месеца.

Тя го целуна и отиде до плота, за да остави пощата, която беше донесла заедно с вечерния вестник.

— Какво предпочиташ за вечеря? Да поръчаме или да излезем?

Когато Хийт не отговори, той се извърна. Лицето ѝ беше пребледняло.

— Какво?

Руук застана до нея пред плота, на който лежеше вечерният брой на „Леджър“. Щом видя заглавието на първа страница, той погледна към Ники, но не посмя да я прекъсне. Хийт беше прекалено зашеметена от написаното.

[1] Тикрит — град в Ирак. — Бел.прев. ↑

[2] Организация на американските полицаи от ирландски произход — Бел.прев. ↑

ДЕСЕТ

ДЯВОЛСКИ РАЗСЛЕДВАНИЯ

Самоубило се ченге, вътрешни компромати в 20-то
Ексклузивен материал на Там Шфайда, старши
МЕТРО репортер

Дали ситуацията в 20-то управление на Нюйоркската полиция ще успее да се влоши още повече? Вчера ви разказахме за скандалите и безредието по повод описаното като „лутащо се, безплодно“ разследване на убийството на местен свещеник, удушен в подземие за сексуални забавления. След добрия отец сега пред задушаване е следствието.

Гневни следователи открито разкритикуваха лидерството на дългогодишния командир на управлението, капитан Чарлз Монтроуз. Според запознатите със ситуацията в последно време той бил по-скоро посетител, отколкото началник в своя участък в Уест Сайд і прекарвал все повече време извън офиса, изолирайки се от служителите си, когато по изключение се появял за няколко часа.

ТЪРКАНИЯ... С ХИЙТ

Според източници, склонили да говорят при условие да останат анонимни, отсъствията на капитана били само една от причините разследването на убийството на отец Джери Граф да не напредне. Спорните решения на Монтроуз ограничавали следователите (ръководени от Ники Хийт, която наскоро се появи на корицата на известно списание и заради чиито блестящи успехи зажаднелите за

герой големи клечки в Централното управление гледат на нея като на изгряваща звезда). Капитанът забранил на детектив Хийт и отличния ѝ екип да се посветят на обещаващи улики, като вместо това им наредил да се впуснат в подробна обиколка на Алеята на подземията, въпреки че тя постоянно се оказвала порядъчно пикантна, но безполезна.

Освен това работещите в 20-то управление наскоро станали свидетели на яростен сблъсък между Хийт и капитан Монтроуз заради буксуващия случай, при който се стигнало дори до удари по бюрото и насочени показания. „Древногръцка трагедия“, обобщил очевидец, когото няма да назовем.

ОТ ТРЪН, ТА НА ГЛОГ

Последната глава от тази мелодрама бе написана с кръв. Вчера в полицията постъпва сигнал за прострелян в паркирана кола човек, който се оказва не друг, а капитан Чарлз Монтроуз. Обявен е за мъртъв вследствие на един-единствен куршум в главата, дошъл от собственото му оръжие. Инцидентът станал пред вратите на „Богородица на невинните“ — макар да изглежда поетично или, ако предпочитате, изпълнено с ирония, едва ли е съвпадение, че това е именно енорията на убития пастор.

ГНЯВ СЕ НАДИГА

Противоречията около проблемите и вероятното самоубийство на капитана пропълзяха по-далеч от циментовия бункер, в който се помещава 20-то управление и раздрънкаха прозорците на „Полис Плаза“ 1 няколко километра южно от 82-ра улица. По всичко личи, че шефовете са отказали погребение с почести на покойния Монтроуз и някои от хората му са вбесени от липсата на мъдрост — и съчувствие — в решението да се опозори една кариера, която, макар и опетнена в самия си край, е

пример за дълги години храброст, саможертва и безупречна работа.

Гневните ченгета си дават сметка за очевидното — бунтовническата атмосфера не е от полза при разрешаването на случаи. Един от източниците ни направи следното обобщение: „Убиецът на отец Граф все още е на улицата. Идват избори и лично аз се радвам, че не на мен ще се налага да обяснявам на гражданите на Ню Йорк защо убийците се разхождат на свобода, докато ченгетата спорят за мащаба на погребението на загинал ветеран.“ Доказателствата сочат едно — Нюйоркската полиция има един проблем, който не може да бъде погребан.

Ники закрачи напред-назад.

— Това е лошо. Изобщо няма да помогне.

— Както добре знаем — каза Руук, — целта на „Леджър“ не е да помага на когото и да било, а да продава вестници. Според мен няма нищо страшно. Добре, стилът ѝ е малко таблоиден, но това не е недостатък, по-скоро редакторска политика.

Хийт се замисли върху тона, с който той каза „стила ѝ“. Вече беше нащрек за Там Шфайда, но бе отказала да играе ролята на новата приятелка, която ревнува от предишната. Защо се вманиачваше тогава?

— Не виждам проблем — продължи Руук. — Статията може да е жълта, но удря право в целта, нали?

— Това е проблемът. Тя не назовава източниците си, но някой от управлението очевидно ѝ дава информация. — Тя спря да се разхожда и прехапа долната си устна. — Ще решат, че съм аз.

— Кои?

— Онези от „Полис Плаза“ 1. Моментът е ужасен — избухнах пред Зак Хамнър и заплаших да говоря с пресата.

— Говори ли?

— Разбира се, че не.

— Тогава не се притеснявай.

— Ще видим — каза тя и прочете статията още веднъж.

Ники можеше да се обзаложи, че източникът на Там Шфайда е Шарън Хайнзбърг. Когато отиде на работа следващата сутрин, всички в общия офис говореха за статията в „Леджър“ и когато огледа лицата им, единственият човек, за когото Хийт може да си представи, че би говорил с медиите, беше единствената следователка, която не участваше в обсъжданията... защото седеше на бюрото си, увлечена в личен разговор.

Под вулканичния облак от отрицателни чувства ясно се усещаше само едно — никой в сградата не изпитваше смесени чувства по повод погребението на Монтроуз. Роуч вече бяха открили сметка за дарения в една местна банка и всички казаха, че ще се включат.

— Майната им — обяви Очоа. — Ако Централното управление няма да изпрати шефа както подобава, ще го направим ние.

Ники извика отряда около дъската, за да пренасочи енергията им от клюките към работата.

— Детектив Очоа, докъде стигнахте с племенника на г-жа Борели?

— Вчера се отбих при Поли Борели в Бенсънхърст, където е готвач на половин работен ден в пицария „Легендарният Луиджи“.

— „Оригиналният Луиджи“ ли? — попита Раймър.

— Не, „Легендарният“. „Оригиналният“ бил копира от него.

— А Поли? — попита Хийт.

— Казва, че никога не се е виждал с отец Граф. Да ви кажа, не ми заприлича на човек, който ходи на църква. Призна си, че понякога се отбива в „Роби на удоволствието“, но не и в нощта, когато е бил убит пасторът. Има алиби, бил е в друго заведение на Алеята, наречено... — Той отвори бележника си и прочете: — „Дързост и срамота“.

Останалите се разсмяха — случваше се за пръв път от доста време насам. Ники ги изчака да се успокоят и каза:

— От уважение към г-жа Борели ще спрем дотук.

Съчувствието ѝ взе връх — Ники не искаше да засрамят още повече възрастната жена.

В дъното на стаята изведнъж настъпи оживление, хората започнаха да се обръщат. В офиса влезе пухкав мъж с бяла риза и две

златни нашивки.

— О — каза той. — Очевидно ви прекъсвам.

Хийт пристъпи към него.

— Няма проблем, капитане, мога ли да ви помогна?

Той застана до нея и се обърна към отряда.

— Вероятно е най-добре всички да присъстват. Аз съм капитан Айрънс, назначиха ме за временен началник на това управление. Задачата ми е да успокоя нещата тук, докато се реши кой ще бъде постоянният заместник на капитан Монтроуз. — Той направи пауза и Ники видя, че много погледи се насочват към нея, но реагира стоически и отдаде цялото си внимание на временния шеф. — Вярно е, че идвам от Администрацията и минаха доста години от последната ми операция на улицата. Знам, че не мога да заменя стария ви командир, но ще се постарая ситуацията да устройва всички. Става ли?

От помещението се надигна колективно „Става“ и макар че беше анемично, той каза:

— Благодаря ви.

После се обърна към Ники.

— Детектив Хийт, може ли за момент?

Отидоха в кабинета на Монтроуз и останаха прави, защото след светкавичната чистка на „Вътрешни разследвания“ той все още беше празен.

— Явно ще трябва да си набавя мебели.

Той седна на перваза, под който беше радиаторът и Ники забеляза как отворите между копчетата на ризата му зееят заради мекия корем.

— Знам каква е репутацията ви. Вие сте изключителен детектив.

— Благодаря ви — отвърна тя. — Старая се.

— Ето какво — имам шанс да обърна нещата тук. Като посока, искам да кажа. — Докато тя се чудеше как можеш да обърнеш нещата другояче, той й хвърли самодоволен поглед. — Сега, наясно съм, че работите върху няколко случая с изтекъл срок.

Хийт деликатно го поправи.

— Всъщност работя върху един активен. Срещата, която... ъ-ъ, към която се присъединихте, се отнасяше до него. Мъртвият свещеник.

— Това е много хубаво, но случаят минава на заден план. Считано от сега. Поставил съм си за цел да докажа какво мога да

постигна тук, което означава да започна на чисто, със случаи, за които отговарям още от самото начало. Започваме днес. Веднага.

— Извинете ме, капитан Айрънс, но бях нападната от петима въоръжени мъже в Сентръл Парк, трима от тях са още на свобода и вярвам, че това е свързано с убийството на Граф.

— Вярвате? Това презумпция ли е? Теория?

— Да, знам, че не е равносилно на доказателство — каза тя, чувствайки, че е нагазила в плаващи пясъци. — Работя усилено, сър, и тъй като и без друго започнахме бавно, не смятам, че това е моментът случаят да мине на заден план.

— Разбирам личния ви интерес.

Забележката му звучеше презрително, защото беше презрителна. Той скръсти ръце, огледа подробно ваксата по обувките си и каза:

— Мъжът, когото сте убили, е имал връзки с бандите, нали?

— Да, но...

— Чета всички бюлетини относно посвещенията в бандите, понякога кандидат-членовете трябва да убиват полицаи. Мисля, че ще услужа и на двама ни, ако прехвърля случая на специализирания отдел. Ако сте мишена, ще можете да се отдръпнете от случая, за да бъдете в безопасност и да се съсредоточите върху моите приоритети. — Той не дочака отговор. — Така, нататък. Разбирам, че преди около половин час един от патрулите е открил труп в един от тунелите за пешеходци в Ривърсайд Парк. Бездомник. Ако обаче има нещо гнило, искам да демонстрирам усилена дейност. Случаят е от първостепенна важност.

Детектив Хийт се замисли за миг, а после се усмихна.

— В такъв случай ви трябва най-добрият ми следовател. Шарън Хайнзбърг.

— Можете ли да се лишите от нея?

— Ще се справя, сър.

Стори ѝ се доволен. Ники щеше да е още по-доволна, когато заемеше мястото му.

* * *

До бюро на Хийт се приближи детектив Раймър.

— Току-що се срещнах с агента на нашия танцър. Този човек е пълна карикатура. Самоходна перука, работи в малък българник в Челси.

— Някакви неразбирателства между него и немца?

— Нищо подобно. Каза, че Мюлер бил сериозен клиент, който работел здраво, не се забърквал в неприятности и му изкарвал куп пари. Единствената спънка била, че наскоро приятелят му починал. След това Мюлер си сменил адреса и се скрил в миша дупка. Не отговарял на обажданията му и така нататък.

— Как е умрял приятелят му? — попита Хийт.

— Тук те изпреварих. Вече проверих — от естествена смърт. Имал вроден сърдечен порок и часовникът му просто спрял да тиктака.

На съседното бюро детектив Роули затвори телефона толкова припряно, че не улучи вилката. Докато се обличаше, той постави слушалката на мястото ѝ и хукна към тях.

— Частният самолет на Лорънс Хейз току-що е кацнал в Тийтърбъро.

* * *

Офисите на „Лансър Стандард“ в Ню Йорк бяха на най-горните два етажа на небостъргач от черно стъкло на „Вандербилт“, на няколко пресечки от станция „Гранд Сентръл“. Пътниците всеки ден минаваха покрай тази сграда, без да ѝ отделят особено внимание, освен ако бяха клиенти на шивашкото ателие за мъжки ризи по поръчка на първия етаж или на скъпия фитнес салон в мазето.

— Г-н Хейз очаква ли ви? — попита жената на рецепцията във фоайето.

Детектив Хийт се замисли върху съществуването на работата, която вършеха войниците и шпионите под наем, а после — за онзи, който Руук беше забелязал да оглежда апартамента ѝ, и каза:

— Обзалагам се, че г-н Хейз вече знае, че сме тук.

Рецепционистката ги покани да седнат, но трите ченгета се отдалечиха от розовия мраморен плот и останаха прави. Роуч настояха да я придружат на срещата — Дзверът, сбутан в синьо-бялата си кола,

я пазеше в движение, но Роули и Очоа не искаха да я пуснат сама в офисите на доставчик на ЦРУ.

Секунди след като автоматът избръмча, двама мъже в отлична физическа форма отвориха облицованата с дърво врата към вестибюла. Докато минаваше покрай тях, Ники забеляза, че костюмите им са скроени така, че да им позволяват да носят раменни кобури, което я накара да се зачуди дали шивашкото ателие на приземния етаж не съществува благодарение на нуждите на „Лансър Стандарт“. Преди да продължат, вратата към фойето трябваше да се заключи зад тях. Щом резето се спусна, един от пазачите притисна палеца си към скенера и вратата пред тях се плъзна встрани.

На върха на спираловидно стълбище, покрито с килим, беше надстройката, в която се намираше чакалнята пред големия кабинет на Лорънс Хейз. С много делови тон един от охранителите каза:

— Бих желал да взема оръжията ви.

— Бих желал да се пробвате — отвърна Очоа не по-малко делово. Хийт също нямаше никакво намерение да даде пистолета си и се зачуди какво ли ще се случи, ако се наложи три нюйоркски ченгета да се взират мръсно в отдалечаващите се гърбове на двама здравеняци.

Вратата се отвори и Хейз каза:

— Свободно, нека да влязат въоръжени.

Хийт го разпозна — беше търсила информация за него в интернет, а и гледа профила му по „20/20“^[1] една година преди той лично да поведе дръзка мисия с хеликоптери, за да спаси един от хората си, отвлечен от талибаните. Беше достатъчно привлекателен, за да се снима в „Топ Гън“, но по-нисък, отколкото бе очаквала. Във видеоматериала със смях се беше описал като „вбесена кобра с ръст метър и седемдесет“ и изглеждаше именно така благодарение на острия си поглед и стройното тяло, чиито мускули ясно се очертаваха под черната блуза и тесните дънки „Гал“.

Хейз взе сака си от дивана, метна го до бюрото и им направи знак да седнат, после се настани на светлокафявия кожен стол, който много си отиваше с пясъчната му коса ала Стийв Маккуийн и златистия му тен. Небрежно кръстосаните му крака, тъмните очила, закачени на V-образната му яка и сърдечната му усмивка предразположиха Ники, но докато се настаняваше между Роули и Очоа, тя си спомни, че това е мъжът, който може би бе поръчал

убийството на отец Граф, а след това бе пратил група свои служители в Сентръл Парк, за да се разправят и с нея. Искаше да научи повече по тези два въпроса или поне да чуе отговорите му и да провери дали ще надуши нещо гнило.

— Какво мога да направя за вас? — попита той. Хийт реши да дръпне килимчето изпод позата му на спокоен домакин.

— Като начало можете да ми кажете какво чувствахте, когато убихте отец Граф.

Реакцията на Хейз беше любопитна. Не — изключително странна. Вместо да се изнерви, той отпусна глава назад, усмихна се и заговори така, сякаш озвучаваше документален филм за природата.

— И така, девойчето започва с безсилен опит да наруши равновесието на обекта. Класическа начална хватка, с други думи... — Той се наведе напред, за да я погледне в очите и довърши: — ... клише.

— Не отговорихте на въпроса ми, г-н Хейз.

— Ще трябва да заслужите отговорите ми, госпожичке. — После отново възприе маниера на разказвач. — Оп-па! Право в десетката от раз! Отговорът я дразни, сексисткият намек — още повече. Какво ли ще направи сега?

Хийт знаеше точно какво е намислил. Опитваше се да я ядоса, за да я обърка и да ѝ отнеме инициативата. Вероятно защитна техника при разпит, която преподаваше на хората си в Илай, Невада. Тя си наложи да игнорира психологическите му трикове и продължи да се придържа към замисъла си.

— Къде бяхте в нощта, когато пасторът е бил убит?

— Защо?

— Защото подозирам, че може да сте го убили и искам да потвърдя местонахождението ви.

— В действие влиза стратегия номер 2 — обяви той. — Категоричното „Как се чувствахте, когато го убихте“ отстъпва място на жалкото и безволево „Може да сте го убили“. Ех, защо ми пращат аматьори?

— Къде бяхте, г-н Хейз?

— Къде ли? Ами... къде ли не. — Той се засмя. — Което може да значи толкова много места. Хубавицата има дъ-ъ-ълго да ги проверява.

Ники реши да смени скоростите. Извади снимката на Серджо Торес и му я подаде.

— Познавате ли този мъж?

— Това не е мъж. Това е снимка. — Той присви едното си око. — О, да не би великата катаджийка да няма чувство за хумор?

— Името му е Серджо Торес — продължи Хийт, — и искам да знам дали някога е бил сред служителите ви.

Той кимна.

— На този въпрос ще отговоря. — Хейз изчака, за да се наслади на момента. — И отговорът ми е, че не мога нито да потвърдя, нито да отрека, че някой работи за мен по причини, свързани с безопасността на персонала. И с националната сигурност. — Хейз отново се засмя и каза на Роули: — Питайте Джулиън Асанж.

— Значи никога не сте го виждали? — настоя Хийт.

— Хмм, всичките ми изглеждат еднакво.

Зад нея Очоа се стегна, но тя леко го сръчка с лакът и той се успокои. Хейз вдигна ръка като ученик.

— Сега може ли аз да попитам нещо? — Ники изчака, а той продължи: — Защо ме питате за този... омбре?

— Защото в деня, в който се опита да ме убие, един от служителите ви е бил видян да оглежда апартамента ми.

За пръв път го изненада. Не много, но погледът на кобрата поомекна.

— Нека ви кажа нещо, г-це полицай. Ако смятах да ви следя, никога нямаше да го разберете.

Този път коментарът беше на Хийт. Тя погледна към тавана и каза:

— Неуязвимият генерал-наемник се е осрал, но заема героична мачовска поза, докато мислено си отбелязва да открие и убие шофьора разузнавач. — После отново го погледна и заяви: — Новобранец.

Докато Хейз смилаше чутото, тя извади имейла от Епархията и прочете:

— „Чували ли сте за нещо, наречено «тикритска поправка»? Аз съм чувал, падре. Страдате, докато започнете да молите за смърт, а после страдате още малко. Всъщност, много. Най-хубавото идва, когато замолите бог за милост, а той се изплюе върху мизерната ви прогнила душица.“

— Той прикри влечугото, което посегна на детето ми.

Арогантността на Хейз се разклащаше, потиснатият бащин гняв бе на път да изригне.

— Значи не отричате, че вие сте го писали? — попита тя.

— Не ме слушате! Онези отнемат детската невинност, а после се крият в расата и зад гърбовете на себеподобните си.

Ники вдигна листа.

— Това описание много напомня на начина, по който е умрял отец Граф.

— Чудесно. Копелетата, които защитават педофилите, остават с едно по-малко.

Задъхан, той седна и се приведе напред, почти опирайки гърди върху бедрата си. Ники се изправи.

— Г-н Хейз, бих ви дала визитката си, но съм сигурна, че из основи сте проучили къде и как да ме намерите. Когато имате алиби за онази вечер, най-добре ми съобщете какво е. Или ще се върна да ви арестувам. Където и да се намирате.

* * *

Тримата детективи изчакаха, докато се озоват на тротоара на „Вандербилт“ — бяха приели, че в сградата вероятно има и микрофони, и камери.

— С какво се беше надрусал тоя? — попита Роули.

— Всичко беше преднамерено, Роулз. Прилагаше ми психотрикове.

След това Хийт каза:

— Искam да се съсредоточите върху Серджо Торес. Разпитайте съучениците му от детската градина, ако се наложи. Гаджета, банди, съкилийници — говорете с всички. Открийте с кого е бил свързан и ще спипаме убиеца.

Очоа вдигна очи към покрива на черната сграда.

— Толкова близо бяхме!

— Не достатъчно — каза Хийт. — Хейз не ни даде нищо конкретно. Каза само, че се радва, че пасторът е бил убит, а не, че той го е направил.

— Ами имейлът? — попита Роули.

Ники тръсна глава.

— Всеки адвокат с лекота ще го направи на решето, защото вътре той не споменава, че смята да действа. Изразява се риторично, заплахата не е директна.

— Кажи го на отец Граф — отбеляза Очоа.

— Явно сме малцинство, но всички знаем, че тук става дума за нещо повече от убийството на отца, момчета — каза Ники. — Имаме и нападението срещу мен, плюс неприятностите, в които беше затънал капитан Монтроуз.

— Нали не мислиш, че е имал нещо общо с убийството? — попита Роули.

— Не, разбира се. За себе си съм сигурна, но не бива да се поддаваме на чувствата си. Така ще видим къде ще ни отведе следата.

— Жалко, че новият ни шеф не вижда нещата така — каза Очоа. Телефонът на Хийт избръмча — есемес от Зак Хамнър.

„Моля елате на ПП 1 до 30 мин. Моля потвърдете.“

В гърдите на Ники се надигна тържество. Тя отговори с „да“ и каза на Роуч:

— Не губете вяра, момчета. Помнете, Айрънс е тук временно.

* * *

Снегът заваля на парцали и превърна пътуването до Парк Роу в кошмар. Ако беше взела метрото, Ники можеше просто да се шмугне в „Гранд Сентръл“ след срещата с Хейз и да вземе бързия влак до Сентър стрийт. 15, максимум 20 минути и готово, но тъй като останалите двама ловци от Сентръл Парк още бяха на свобода, Роули и Очоа настояха, тя се предаде и позволи на Дзвера да я откара до „Полис Плаза“ 1.

Харви почти не говореше, което я устройваше — Ники се опитваше да прочисти мислите си преди Голямото събитие и можеше да мине и без приказки. Проговориха си единствено когато му се

стори, че тя закъснява за срещата, той предложи да включи сирената, а Хийт отказа. Харви компенсира отказа ѝ със сърчно въртене на волана и злоупотреби с клаксона и когато излезе пред сградата на Общината, тя беше напрегната и на път да повърне.

Хийт влезе във фоайето десет минути преди срещата и макар че не го очакваше, откри, че те са ѝ нужни, за да се вземе в ръце. След повишението и клетвата можеше да се наложи да се обърне към комитета и тя не искаше да изглежда притеснена. Ако Филис беше права и смятаха да я направят капитан, по-добре беше да не пелтечи и да им дава причини да се усъмнят в решението си. Щеше ѝ се Руук да присъства и мисълта да сподели този момент с него я успокои донякъде. Щяха да празнуват по-късно. Тя изтръска снега от палтото си и потърси тихо местенце, където да седне и да помисли.

Столовете, където беше разговаряла с комисар Ярбъро, бяха свободни, но докато вървеше натам, тя спря. С тефтер в ръка и обърната с гръб, докато се ръкуваше с Отговорника по обществена информация, Там Шфайда ѝ препречваше пътя. Ники рязко зави към асансьорите, но вече беше късно.

— Детектив Хийт? Ники Хийт, почакайте!

Тя спря и се обърна, а събеседникът на журналистката ѝ хвърли бегъл поглед и се качи в асансьора, който чакаше Хийт.

— Хареса ли ви статията? — попита Там, докато вървеше към нея.

— Там, съжалявам, но имам много важна среща, за която не мога да си позволя да закъснея. — Ники натисна копчето и добави „Не искам да бъда груба“, след което го натисна още няколко пъти.

— Чуйте ме, няма да правя допълнения. — Репортерката разтвори ръце. — Виж, мамо, нямам химикалка. Нищо няма да запиша. Някакъв коментар?

— Единствената ми забележка е, че ми се ще поне малко да се замислите за щетите, които нанасяте, особено върху репутацията на един добър човек.

С маниера на дете, което не слуша, Там Шфайда каза:

— Аха... обаче бях точна, нали? Помолих ви за помощ, но вие отказахте.

— Аз не действам така — каза Ники. Асансьорът дойде и тя влезе в кабината.

— Обаче нещата се наредиха добре, нали?

— Кои неща?

— С Джейми, естествено. Не сте могли да говорите и използвахте него.

Хийт излезе точно преди вратите да се затворят.

— За какво говорите? Източникът ви за статията е Дже... Руук?

Хийт се зачуди дали не я занасят. Беше решила, че информацията е дошла от Хайнзбърг, може би Галагър или от двамата и невярващо каза колкото на репортерката, толкова и на себе си:

— Разбрали сте от Руук?

— Да, той дори ми прати бележките си. Божичко, мислех си, че знаете! — Ники беше останала без думи и просто се взираше в нея. — Ники Хийт, нищо чудно, че сте такъв добър следовател. Току-що ме накарахте да разкрия източника си! — Там се плесна по челото. — Голям журналист съм, а?

* * *

Руук. Трябваше да говори с Руук. Но не сега. Не можеше.

Щом зави зад ъгъла и тръгна по коридора към конферентната зала на десетия етаж, я посрещна униформен полицаи.

— Детектив Хийт?

— Аз съм — отвърна тя и продължи напред.

— Влизайте направо — каза той. — Ако сте готова.

Ники не би могла да се чувства по-малко готова. Травмите, която беше преживяла тази седмица, бяха достатъчни, за да превърнат стомаха ѝ в центрофуга. Като добавка към тревогите си току-що бе научила, че източникът за статията на Там Шфайда беше Руук. Какво всъщност означаваше тази празноглава репортерка за него?

Всички тези хаотични въпроси се въртяха бясно в главата ѝ, разсейваха я и я изкушаваха да се обърне и да побегне с всичка сила, така че Хийт издигна познатата стена. Съсредоточи се върху повишението, което я очакваше от другата страна на вратата, заедно с възможността да поеме 20-то управление, най-сетне да установи контрол върху случая Граф и да го разреши. Тя кимна на ченгето и обяви:

— Готова съм.

Вътре не чакаше комисия. В стаята имаше само един човек — Зак Хамнър, който я очакваше, седнал на далечния край на дългата маса с лице към вратата. Останалите петнадесет стола бяха празни, но по салфетките и отпечатъците от чаши с кафе си личеше, че наскоро тук се е провело голямо съвещание.

Следващият знак, че нещо не е наред, беше безизразното му лице. Освен това не я покани да седне. Вместо това преплете пръсти върху плота и каза:

— Ники Хийт, освобождавам ви от длъжност до второ нареждане.

Ники изобщо не очакваше това и усети, че губи контрол. Премигна и ѝ се стори, че губи равновесие, че пада, повалена от шока. Докато се опитваше да дойде на себе си, страничната врата се отвори. Влязоха Лъвел и Делонгпри, мъжете в черно от „Вътрешни разследвания“ и зачакаха, а Чукът каза:

— Моля, предайте оръжието и значката си на тези мъже.

[1] Американско телевизионно шоу — Бел.ред. ↑

ЕДИНАДЕСЕТ

Когато Ники се подпря на облегалката на стола пред себе си, той се завъртя и единственият резултат беше, че тя се почувства още по-дезориентирана. Беше влязла с големи уверени крачки, за да приеме повишението си и всичко, което следваше от него, но се чувства изгубена още щом прекрачи прага. Жертва на жестоко емоционално подхлъзване, Хийт поднесе като една от колите, с които се беше разминала по пътя насам — без опора, отчаяно търсейки контрол, тя се носеше към неизбежната катастрофа.

Детектив Делонг при поиска му даде значката си. Ники се насили да се стегне и изправи гръб. После се подчини. Партньорът му, Львел, стоеше от другата ѝ страна, протегнал ръка. Хийт дори не го погледна, извади пистолета си от кобура и му го подаде с дръжката напред, без да откъсва очи от тези на Зак Хамнър.

— Какво е това, Зак?

— Отстранена сте от длъжност, тъй като ви очаква мъмрене. Достатъчно ясно ли ви стана?

Изводите се стовариха върху Ники наведнъж и тя усети, че коленете ѝ се подгъват.

— Мъмрене... за какво?

— Като начало за това, че сте говорили с медиите. Ако имате проблем, елате при нас. Нямаме работа извън семейството.

— Не съм говорила с медиите.

— Глупости. Вчера ми се нахвърлихте заради погребението на Монтроуз и когато не ви угодих, заплашихте да изнесете информацията. После излезе това. — Той вдигна копие на „Леджър“ — цялата статия беше изпъстрена с коментари в червено. — Този брой е на комисаря.

— Бях разстроена. Ядосах се. — Ники сниши глас, за да изрази здравомислието, на което не бе станала свидетел предишния ден. — Заплахата ми обаче беше безпредметна, не биваше да го казвам.

— Трябвало е тогава да мислите. Повлякохте ни в калта, изложихте се и пропиляхте възможност, която се явява само веднъж в кариерата. Да не мислите, че сега ще ви повишат? Ще имате късмет, ако ви оставят като патрул. Как, по дяволите, очаквате да ви имат доверие на лидерска позиция, след като не може да ви се вярва? — Той изчака думите му да окажат своето въздействие и добави: — Вижте, това е висшата лига. „Амбиция“ не е мръсна дума, но никога, никога не бива да я проявявате за сметка на Централното управление, Хийт. Защото ако тук не търпим нещо, то е липсата на лоялност. Вие ни предадохте.

— Не съм.

— Някой го е направил. Имате ли представа какви проблеми ни създадохте?

Ники помисли внимателно. Ако издадеше Руук, нямаше да си помогне — станалото просто щеше да изглежда още по-нагласено. Дори Там Шфайда бе приела, че Хийт го използва. Чукът щеше да каже същото, още преди тя да е довършила изречението. Затова Ники повтори истината:

— Не бях аз.

— Повтаряйте си го, Хийт. Да видим колко ще ви помогне, докато си седите у дома — отвърна Зак и се надигна.

— Но аз работя по случай!

— Вече не работите.

После Чукът излезе от стаята заедно с двамата мъже от „Вътрешни разследвания“.

* * *

Ники беше така замаяна и погълната от мислите си, че на излизане се залута във виелицата и пропусна колата на Дзвера. Харви я извика през прозореца, използвайки титла, която тя вече не носеше. Хийт се обърна, куцукайки несигурно (имаше чувството, че ако проверят дали е трезвена, ще се провали) и влезе при него.

— Адски гадна работа — каза той и на Ники й трябваха няколко секунди да схване, че има предвид бурята. — Дори вас заслепи.

Включи чистачките и те почистиха тежките влажни парцали, но преди да минат втори път, прозорецът вече се беше задръстил отново. Времето започваше да прилича на живота ѝ — разваляше се все повече. Ники искаше да се спаси от него. Да се залута в снега и да се изгуби.

— Накъде? — попита Харви. — Обратно при отряда ли?

Невинният му въпрос болезнено ѝ напомни за Новата реалност: Ники Хийт си нямаше отряд. Тя се извърна и се съсредоточи върху кондензацията върху прозореца от нейната страна, за да не види той насълзените ѝ очи.

— Към къщи — каза тя. — Засега.

* * *

Руук се втурна към нея, още щом отвори вратата — беше по чорапи и се пързеляше по гладкия под.

— Няма да повярваш какво разбрах току-що!

Ако беше изчакал, ако си беше поел дъх, може би щеше да усети, че нещо е станало, да намали скоростта, да наклони глава и да я попита какво има. Вместо това се обърна с гръб, върна се при лаптопа на масата в хола, вдигна юмруци във въздуха и изрева:

— Ура-а-а!

Ники влезе в апартамента, без да чува или усеща собствените си стъпки. Чувстваше се така, сякаш се рее. Сякаш е увиснала във въздуха.

Забил нос в своя Макбук Про, Руук пращеше от енергия.

— От известно време ме човърка нещо, което чух за „Лансър Стандарт“. „Лансър Стандарт — наемници до звездите“.

Обърна се засмян към нея, но Хийт го изненада, като тресна капака на лаптопа.

— Защо го направи? — попита тя.

Той се взря в нея с неразбиращо изражение.

— Ник?

— Престани да се преструваш. Там Шфайда ми каза.

Руук изглеждаше объркан.

— Там? Говорила си с Там? За какво?

Тя отиде до плота и се върна с броя на „Леджър“.

— За това. Статията, заради която ме отстраниха, защото мислят, че аз съм се разприказвала.

— О, боже мой... — Той скочи на крака и направи крачка към нея. — Отстранили са те?

— Недей! — Тя вдигна ръце с дланите напред и той спря. — Просто... стой далеч от мен.

Руук бясно се опитваше да сглоби нещата — отне му няколко секунди, а дотогава тя вече крачеше към кухнята. Той забърза след нея и я настигна при хладилника.

— Наистина ли мислиш, че имам нещо общо?

— Не се наложи да мисля. Каза ми го твоята подскачаща чехкиня.

Вестникът все още беше в ръката ѝ и тя го метна към него. Руук инстинктивно го хвана.

— Там? Там ти е казала, че аз съм източникът? — Той си даде сметка, че още държи прословутия брой на „Леджър“ и го хвърли в другата стая. — Изключено.

— Страхотно. Сега лъжкиня ли ме наричаш? — сопна се Хийт.

— Не, не, вярвам ти, просто не разбирам защо ти го е казала. — Той усети, че нещата му се изплъзват и каза: — Ники, изслушай ме, не съм говорил с нея.

— Да бе, да. Сега вече няма никакъв шанс да си го признаеш.

— Как можа да си помислиш, че съм бил аз?

Хийт пропусна виното и посегна към шише минерална вода. В този момент трябваше да мисли трезво.

— Като начало препрочетох творението ѝ, което ти нарече толкова... „таблоидно“ ли беше? Е, в него открих няколко руукизми. Нарекъл си това с погребението „проблем, който не може да бъде погребан“. Какво друго... А, да, „древногръцка трагедия“?!

— Стига, аз... — Той замлъкна и изкриви лице, сякаш беше съдвжал нещо особено гнусно.

— Наистина са твоите думи.

Тя остави водата и извади виното.

— Донякъде. Обаче на никого не съм ги показвал. Прилича ми на съвпадение.

— Прилича ми на лъжа. Там каза, че си ѝ пратил бележките си.

— Не съм й ги пращал.

Ники посочи към лаптопа.

— А какво пишеше толкова потайно?

— Добре, всичко ще ти кажа. Наистина нахвърлих бележки за статия, която смятам да напиша за тая работа с Монтроуз.

— Какво?!

— Видя ли, ето затова не ти казах. Не бях сигурен как ще реагираш след статията, която написах за теб.

— Руук, това е още по-непочтено. Скрил си от мен, защото отлично си знаел, че ще бъда против!

— Не. Да. Но щях да ти кажа. В един момент.

— Колкото повече говориш, толкова по-дълбоко затъваш.

— Виж, аз съм разследващ журналист, а това е добър материал.

— Който Там Шфайда твърди, че си й пъхнал в пощенската кутия.

— Не съм.

— Да си й пъхал нещо друго?

— О... О, не! Сега виждам какво става — каза той. — Зеленото чудовище надига глава.

Ники тресна бутилката на плота и тя силно издрънча.

— Не омаловажавай онова, което ми се случи, като му лепиш долнопробен етикет.

— Съжалявам, прекалих.

— Точно така. Сега е мой ред. — Агонията, която бе потискала цяла седмица, най-сетне преля. — Взимай си нещата и изчезвай от тук.

— Ники, аз...

— Веднага.

Той се поколеба и каза:

— Мислех, че ми вярваш.

Тя обаче вече фучеше надолу по коридора с бутилка вино в ръка и последното, което чу Руук, бе как заключва вратата на спалнята си.

* * *

На следващата сутрин, въпреки че знаеше, че няма никаква причина за това, Ники стана по обичайното време и се приготви за

работа. Докато беше под душа, Роули и Очоа ѝ бяха оставили съобщение, което изразяваше подкрепа, ако човек умее да чете между редовете. Бяха научили за отстраняването ѝ (като всички останали) и ѝ бяха оставили „Роуч-поща“.

— Ало, ъ-ъ, детектив Хийт... или както трябва да те наричам вече — каза Очоа, а от другата линия се намеси Роули:

— Ей, партньоре, хайде малко по-деликатно. Ало, тук Роуч. В наказателната килия позволяват ли обаждания? Както и да е, мръсната ти чаша все още е в умивалника в управлението.

— Точно така — каза Очоа. — И ако си въобразяваш, че ще ти я измием, имаш много здраве. Така че ако си я искаш... е, ясно ти е какво да направиш. До скоро, а?

Тя се замисли дали да не върне обаждането, но вместо това седна на перваза на прозореца, за да наблюдава как чистачите ринат падналия нощес сняг. Сега поне имаше какво да прави. Както си седеше, Ники се запита дали да не запише всичко с телефона си в случай че ѝ се отвори възможност да качи в интернет ужасно популярно видео, на което снегорин обелва калника на паркирала кола. Така със сигурност щяха да я върнат на работа — заради видео, на което общината се излага.

Самотата ѝ бе всичко друго, но не и спокойна. Обвиненията на Зак Хамнър постоянно навестяваха мислите ѝ. Беше я нарекъл нелоялна. Тя пренебрегна спомена, но после се запита дали не е бил прав. Не беше излъгала по никакъв начин, но обективната част от личността ѝ — онази, която отговаряше за среднощните упреци и самокритики — искаше да чопли раната. Така че тя го направи. Запита се дали връзката ѝ с Руук е навредила на другите. Надяваше се отговорът да е „не“. Ами амбициите ѝ? Чукът я беше смъмрил и за това и Хийт се разтревожи, че увереността, че повишението ѝ се полага, я е тласнала да го заплаши, че ще се обърне към пресата заради погребението.

Най-много я тормозеше проблемът с доверието. Той ѝ каза, че човек не може да ръководи, ако не може да му се вярва. Ники не се притесняваше от мнението на онази хлебарка, а от собствената си интерпретация. Вярваше ли, че може да ръководи?

Звънът на телефона ѝ рязко я върна в настоящето. Номерът беше от „Полис Плаза“ 1. Ники натисна зеления бутон толкова бързо, че

апаратът ѝ се изплъзна, но тя го хвана във въздуха, преди да падне.

— Ало? Там ли сте?

— Ники, обаждат се Филис Ярбъро. Надявам се, че нямаш нищо против, че се обаждам на личния ти номер.

— Днес другояче не можеш да се свържеш с мен — отвърна Хийт, като се постара да звучи шеговито, но без да се оплаква. Сякаш приемаше нещата спокойно.

— Не се учудвам — каза заместник-комисарят. — Мога ли направо да кажа, че това е голяма гадост?

Ники се разсмя и макар че обаждането явно нямаше да отмени смъртната ѝ присъда, тя му се зарадва.

— Точно аз няма да споря по въпроса.

— Ако не си наясно, исках да ти кажа, че решението не беше единодушно. Имаше един глас против, в момента говориш с човека, който го пусна.

— О... не знаех, но ти благодаря. Това значи много за мен.

— Трябва да призная, че и без това не съм от фен клуба на Чука, а този път той определено се прояви. Лично свика срещата, раздуха огъня, настоя за наказание — държа се като луд.

Ярбъро направи пауза и Ники реши, че сигурно е неин ред.

— Трябва да призная, че разбирам защо Зак се обиди от начина, по който го нападнах заради погребението на капитана.

— О, глупости, крайно време е да порасне. Нека ти кажа нещо, Ники, не само не вярвам, че ти си източникът — убедена съм, че става дума просто за политика. Зак и неговата шайка от мъжки невестулки нямаша нищо против, когато те подготвих за моя екип, но нещата определено се промениха, след като Монтроуз почина. — Тя заговори по-тихо и добави: — Много съжалявам, между другото, знам каква загуба е това за теб.

— Благодаря. — Любопитството на Ники се изостри. — На какво се дължи промяната според теб?

— На това, че ако моят кандидат — това ще рече ти, мила моя — замени Монтроуз, това би отслабило позициите им. Обърнете внимание кого ви пратиха — Флорйд Бърснаря. Не искат началник-управление, а марионетка.

— Оценявам, че си се застъпила за мен.

— Предвид резултата не мисля, че ти направих услуга.

— Мисля, че работата на улицата е по-безопасна от тази на „Полис Плаза“ 1.

— Това е политиката — грозна игра.

— В която няма да участвам, благодаря — каза Ники. — Не за това съм се клела.

— Всъщност по този повод се обаждам — заяви заместник-комисарят. — Тъй като мятането на ками по гърбовете на хората явно не ти е любим спорт, аз ще се оглеждам вместо теб. Не обещавам, че няма да има повече изненади, но може би поне ще мога да ги отклонявам. Или да те предупредя.

— О, много си щедра.

— Заслужаваш го. Иначе как си, сапунени опери ли гледаш? Или редиш снимки? — Ники отговори с мълчание и тя продължи: — Разбира се, че не, ти си Ники Хийт. Виж, направи каквото трябва. Но ако имаш нужда от нещо, каквото и да е то, моля те, обади ми се.

— Добре — отвърна Ники. — И... Филис? Благодаря ти.

* * *

Около час по-късно, изнервена от наложеното ѝ изгнание и неспособна да прогони неприятните мисли с телевизия, Ники реши да излезе. Дори подготовката за това ѝ напомни за злощастното ѝ положение — тя инстинктивно посегна към кобура си, откри, че е празен, тихо изруга и за пръв път от години насам излезе от дома си невъоръжена.

Най-добрият начин да се придвижваш из Манхатън при тежък снеговалеж е като слезеш под земята. По навик Ники взе номер 6 на Парк Авеню, вози се до „Блийкър“ и там се прехвърли на линия Б. Докато чакаше на платформата, изпълни ритуала на нетърпеливите — навеждаше се през перилата на всеки 60 секунди, вглеждаше се в тъмния тунел и търсеше отражението на фарове върху релсите. От това метрото нямаше да дойде по-бързо, но поне не се налагаше да търси плъхове из мръсотията долу.

Ники се огледа за фарове, после за плъхове, после обходи платформата с поглед. Тази сутрин долу не я чакаше кола — нямаше го Дзвера, за да му отдаде чест и да му донесе кафе. Бяха свалили

защитата ѝ, когато ѝ взеха значката. Хийт не откри никаква заплаха, качи се в колата, подкара към станцията и успя да се поотпусне.

Вътрешните ѝ демони обаче отново я застигнаха и седнаха на съседната седалка. Макар че умееше да разсъждава трезво под напрежение, справяйки се с всякакви безумия, Ники не успя да се отърси от мисълта, че животът ѝ за нула време се е обърнал с главата надолу. Какво ставаше, по дяволите? Тя се гордееше с това, че е скептик, а не параноик, но твърдо вярваше, че някой я саботира. Но защо? И кой?

Фактът, че са я изритали заради няколкостотин думи във второкласен вестник, ѝ причиняваше почти физическа болка. Онази проклетата статия!

И Руук. От това я болеше най-силно. Беше вложила много в него. Беше го чакала. Беше изпитала нещо, което стигаше отвъд спалнята... и другите места, където го правеха. За Ники не беше лесно да се отдаде на мъж и причината за това бяха предателствата като това на Руук. Хийт си спомни какво каза, когато на изпита я попитаха за най-големия ѝ недостатък и призна, че отговорът е бил маска. Да, тя напълно се идентифицираше с работата си, но проблемът ѝ не беше във факта, че влага твърде много, а нежеланието ѝ да бъде уязвима. Такава, каквато се беше показала с Руук. Това именно бе изстрелът в стомаха, който напълно разкъса душата ѝ.

* * *

Какво, по дяволите, правеше в общия офис? Не я питаха останалите — Ники Хийт сама си задаваше този въпрос.

Когато закопча палтото си и тръгна по неизринатия тротоар от метрото, тя реши, че ѝ трябва някои неща от бюрото ѝ. Не знаеше колко ще продължи наказанието... и дали няма да е за постоянно... а там имаше материали, които ѝ трябваха у дома. Когато се изкачи по стълбите от линия Б под Музея за естествена история и с усилие си проправи път към Кълъмбъс авеню, тя вече бе убедила себе си, че връщането ѝ при отряда е въпрос на достойнство. Правеше го и заради мръсната чаша, която ѝ бяха споменали Роуч.

Истината обаче беше, че следователят в нея жадуваше за информация. Онова, което научи, само задълбочи подозренията ѝ за сполетелите я неприятности.

Още щом влезе, Роуч веднага я дръпнаха в един ъгъл.

— Какво става, дявол го взел? — попита Очоа.

— Да, кой те би по главата да си докарваш мъмрене? — добави Роули. — Улучи най-неподходящия възможен момент.

— Не, че ни пука за теб — каза партньорът му, — обаче случаят Граф се обърна с краката нагоре, откакто ти се простря по лице в канавката.

— Нужно ли е изобищо да питам защо?

Ники знаеше отговора благодарение на вчерашната си среща.

— Заради Железния човек^[1] — отвърна Очоа. Хийт мислено се обзаложи, че това е прякорът, който бяха залепили на капитан Айрънс. — Пренасочва всички ресурси към мъртвия бездомник, макар че смъртта му ще се окаже случайна свръхдоза.

— Откъдето и да го погледнем, случаят ни е труп — заяви Роули и посочи към дъската с подробностите за отец Граф, която беше полуизтрита и опряна на триножника. Само бледите остатъци от цветния маркер на Ники подсказваха какво е било предишното ѝ предназначение.

— Струва ми се почти удобно — каза тя, а Очоа се изкиска.

— Нали знаеш как все занасяме Руук заради умопомрачените му конспиративни теории? — Хийт кимна въпреки усилието да скрие болката, която ѝ нанесе споменаването на името му. — Те обаче са нищо в сравнение с онова, което си мислим с Роулз.

— Имате ли да ми кажете нещо? — попита Хийт.

— Само следното — отвърна Роули. — Докато си почиваш, дръж ни в течение какво ти трябва.

— Докато си почиваш — повтори Очоа, като изобрази кавички с двете си ръце.

Единственото удовлетворение, което ѝ донесе обезсърчителната новина, че случаят Граф е бил пратен в пета глуха, беше фактът, че капитан Айрънс е пратил Шарън Хайнзбърг под прикритие в парка и

тя трябва да прекара нощта в тунела за пешеходци в Ривърсайд Парк, преструвайки се на бездомна.

— Дано да вали — каза Ники.

После случайно ѝ хрумна — да, наистина си каза „случайно“ — да влезе в компютъра си, за да отпечата файла от случая Хъдълстън — разследването от 2004-та, ръководено от тогавашния детектив Монтроуз.

Не беше за вярване, но паролата ѝ не работеше. „Отказан достъп.“

Ники се обади за помощ в IT отдела и след като почака няколко секунди, техникът се включи отново, извини се и каза, че понастоящем не е авторизирана да използва сървъра на Нюйоркската полиция. След като постави обратно слушалката, Хийт си даде сметка колко е грешила. Допреди малко смяташе, че не е възможно да се почувства по-шокирана и изоставена.

Щом излезе на 82-ра улица, тя се обърна с лице към ледения вятър, който духаше от река Хъдсън. Знаеше, че колкото и дълго да стои, студът няма да успее да притъпи чувствата ѝ. Обърна гръб на виелицата и тежко закрачи към метрото.

— Госпожо, госпожо! — бе единственото, което чу преди сблъсъка. Извъртя се по посока на гласа по-малко от секунда преди куриерът да се блъсне в нея с колелото си, събаряйки я на Кълъмбъс авеню. Дватама се приземиха един връз друг, оплели крака и ръце във велосипеда и заобиколени с пробити картонени кутии, пълни с броколи в сос от стриди, размазани кнедли и патешки крака.

— Отиде ми поръчката — съобщи младежът.

Все още на земята, опряла буза в дръжките на колелото, Хийт се извърна от улука и каза:

— Движете се в грешното платно.

— Да ви го начукам, госпожо — отговори той, грубо вдигна велосипеда си от нея и бясно подкара нататък, оставяйки и Хийт, и съсипаната поръчка на тротоара. За миг тя се взря в мръсния сняг, който почервявяше от кръвта ѝ, и се зачуди дали онези, убили Монтроуз, не са пратили и лудия куриер с колелото. Така става, когато започнат да ти се привиждат конспирации. Ако поспреш за малко и се огледаш, на кого всъщност можеш да се довериш?

Когато Руук ѝ отвори, лицето му изразяваше шок и предпазливост едновременно. Първо реагира на вида на нейното — то беше покрито със засъхнала кръв, точеща се като пипала от раната на скалпа ѝ, към която бе притиснала носна кърпичка. След това от опит огледа коридора, за да се увери, че никой не я преследва.

— Ники, за бога, какво е станало?

Тя мина покрай него и тръгна към кухнята, а той заключи вратата и я последва. Ники вдигна ръка.

— Млъкни и не казвай нищо.

Устата му се отвори, после се затвори.

— Аз съм страхотно ченге. Щях да пропусна лейтенант и да стана направо капитан. Щях да ръководя управлението. И понеже съм ченге, ако има едно нещо, от което да разбирам, то е мотивът. И замисля ли се за мотивите ти за онази статия... нищо не ми хрумва. Не е логично. Защо ще дадеш бележките си за ексклузивен материал на друг? За секс? Глупости, Там е прекалено жадна за внимание, за да я бива в леглото. — Той се опита да каже нещо, но Ники го спря. — Млъквай. След като нямаш мотив, изобщо не разбирам защо си го направил. Така че избрах да ти повярвам. Не само защото искам — налага ми се, тъй като каквото и да става с този случай, нещата вече са на друго ниво и на никой друг не мога да се доверя. Всичко се разпада. Изолирана съм, а разследването, заради което застанах едва ли не на носа си, отиде в коша за боклук, защото писарушката, с когото замениха капитан Монтроуз, реално погледнато е инспектор Клузо^[2]. Нищо не казвай. Така... допреди малко лежах насред „Кълъмбъс“, повалена от колоездач, който се движеше в насрещното платно и не прояви никакво желание да ми се извини. Треперех, кървях, преценявах точно колко дълбоко съм затънала и си казах „Ники Хийт, нима просто ще останеш да лежиш?“. Колкото и да се изкушавам да заседна в „Старбъкс“ за цялата си насилствена отпуска, да играя на Angry Birds^[3] и да чакам от „Полис Плаза“ 1 да ми се извинят, това просто не е вариант. Твърде упорита съм, за да позволя този случай да замре, а и съм замесена лично. Има обаче една дребна подробност — вече не работя в полицията. Нямам нито оръжие, нито значка, нито

достъп до базите данни, нито отряд. И освен това се опитват да ме убият. Какво ми е нужно ли? Помощ. За да напредна с разследването, ми трябва партньор. Някой с опит и кураж, който умее да разследва, знае как да не ми се мотае в краката и не се бои да работи от сутрин до вечер. Точно затова стоя насред кухнята ти и кървя върху скъпия ти паркет. Сега имаш право да говориш — какво ще кажеш?

Руукк не отговори. Вместо това внимателно я обърна така, че да надникне над плота, към стаята му. Където се намираше дъска с подробностите за убийството, съставена от Руук. Някои неща липсваха — нямаше снимки, например, но основните елементи бяха по местата си. Последователността на събитията, имената на жертвите и на заподозрените, улики, които трябва да се проследят. Нуждаеше се от осъвременяване, но основното присъстваше.

Хийт се обърна към него и каза:

— Е? Приемаш ли, или не?

[1] Игра на думи — името на капитана е Irons, а на английски „iron“ означава „желязо“. Освен това „Железният човек“ е персонаж със свръх сили от едноименен американски комикс — Бел.прев. ↑

[2] Герой от популярния комикс „Пинко розовата пантера“ — Бел.прев. ↑

[3] Популярна игра за мобилен телефон — Бел.прев. ↑

ДВНАДЕСЕТ

Докато седеше върху затворената тоалетна в банята на Руук, той се наведе над нея и внимателно отметна косите ѝ, за да огледа раната. Ники се втренчи в покритото си с кръв лице и каза:

— Изглежда по-зле, отколкото е всъщност.

— О, ако ми давах по 5 цента всеки път, когато съм го казвал...

— На кого, Руук? На нищо неподозиращи приятелки, които са те спипали с друга в бара?

— Мърсиш ме с вулгарните си намеци — заяви той и добави. — Обикновено става в спалнята; — Руук се обърна към огледалото и Ники видя, че е гордо ухилен. — Веднъж се треснах в гардероб. Боже, как ми липсва гимназията!

Той отиде до плота и взе купата с топла сапунена вода, която бе приготвил.

— Какво ще кажете, докторе? С шевове, без шевове?

Руук потопи едно памуче в разтвора и внимателно почисти скалпа ѝ.

— За щастие става дума по-скоро за ожулване, отколкото за разкъсване, така че ще минеш без шевове. От друга страна, кога за последно ти биха инжекция против тетанус?

— Съвсем наскоро — каза тя. — Точно след като онзи сериен убиец ме обработи със зъболекарските си сонди точно тук, в твоя хол.

— Ама какви спомени имаме само, а, Ники?

След двадесет минути, изкъпана и облечена в чиста блуза и чифт дънки, които висяха в гардероба му, Хийт застана до кухненския плот.

— Трансформацията приключи — обяви тя, а той плъзна към нея чаша еспreso.

— Не се шегуваше, когато каза, че паднеш ли, веднага ставаш.

— Само гледай.

* * *

— Може ли да ти кажа, че си започнал добре? — извика Ники, след като огледа дъската с подробностите за убийството.

Руук се появи с пластмасова щайга, пълна с канцеларски материали и алуминиев статив, на който да сложи огромния блок за презентации, който седеше на един стол и чакаше да го поканят да участва в купона.

— Повечето от необходимата ни информация е тук — обобщи Хийт.

— Добрите записки са приятел на всеки писател — каза той. — Сигурен съм, че не бърка от възможности като дъска, изготвена от Ники Хийт, това е просто съкратена версия. Да я наречем „телеграфна“.

— В управлението и това няма.

Тя му разказа за капитан Айрънс, чиято некомпетентност бе постигнала по-добри резултати от всички спънки на Монтроуз, успешно докарвайки разследването ѝ до смъртно легло.

— В момента по случая Граф работим само ти и аз.

— Тогава да свършим добра работа — каза Руук.

Прекараха следващия час, допълвайки наличната информация с последните следи и заподозрени. Той начерта раздели за всяка нова нишка и пренареди последователността на събитията, добавяйки наскоро откритите елементи, а Хийт изготви индексни карти на картончета с размер 10 на 15 см, които откри в щайгата на Руук, като описа подробностите и неразрешените въпроси, отговарящи на разделите, които той бе описал на дъската. Докато работеха, съсредоточени върху задачите си, смущенията, които бяха всели хаос във връзката им, напълно се изличиха. От самото начало и без уговорки двамата си изградиха лек и ефективен подход и когато информацията на дъската най-накрая бе обновена, а картите — готови, се отдръпнаха няколко крачки, за да се възхитят на напредъка си.

— Приличен отбор сме — каза Хийт.

— Най-добрият — съгласи се Руук. — Довършваме си препратките.

— Не ставай арогантен, писателче. Сега идва трудното. Ресурсите ни са ограничени, не разполагаме с хора и няма как да разследваме всяка следа и всеки човек на дъската.

— Няма проблем — каза той. — Да си изберем един и да отидем да го арестуваме. Това ще стесни параметрите. Или още по-добре, да

действаме като Кадафи и да арестуваме всички.

— Току-що ме наведе на мисъл, която ние, тоест, ти, трябва да запомниш. Никого не мога да арестувам. Нямам нито значка, нито оръжие.

Той обмисли това и каза:

— Никакви значки не ни трябват. Колкото до оръжието, какво е за теб банда обесници, ако наоколо има ледени шушулки?

Ники насочи молива си към него с върха напред.

— Това най-добре не го забравяй.

— Няма.

— Само двама сме и трябва да подредим нещата по важност. — Тя постави блока на статива, откъсна корицата и разкри нов бял лист. — Ето ги най-важните мишени според мен. — Хийт свали капачката на маркера си и изписа няколко имена, обяснявайки мотивите си на Руук: — Серджо Торес... ако не е убил Граф, има нещо общо с убиеца, а и уменията му са твърде впечатляващи за такова досие. Лорънс Хейз... не само има и възможност, и мотив, но е заплашил отец Граф. Какво бързаше да ми кажеш за „Лансър Стандард“ снощи, точно преди да ти откъсна главата?

— Спомних си, че чух нещо неприятно за Хейз и хората му и се свързах с един мой източник от Хага, запознахме се, когато писах статията за така наречения инфаркт на Слободан Милошевич точно преди присъдата. Ударих къравото, виж само. — Той посочи към екрана на лаптопа си и цитира: — Международна група за защита на човешките права подаде молба „Лансър Стандард“ да бъдат изправени пред съда по обвинения, че служителите им в Ирак и Афганистан подлагат местните на сексуални унижения, мъчения с вода и — внимание — изтезания посредством електрическа стимулация на нервите през кожата. Това къде сме го чували преди, момичета и момчета?

— Браво — каза тя, преди да продължи със списъка си. — Определено ме заинтригува. Хорст Мюлер... нашият немски танцьор е заплашил Граф, а по незнайна причина го простреляха. Дори да са се целили в мен, искам да знам защо побягна. Алехандро Мартинес... мръсните пари, които открихме в жилището на пастора, са негови, искам да знам защо бяха там. „Хустиция а Гуарда“... агресивни революционери с кървава история. И не забравяй, че отецът е видян за

последно с тях. Ема... не знам коя е Ема, не получих възможност да разбера, но в имейла на Граф открих изтрита чернова с нейното име. Според мен мястото ѝ е в списъка. Татуирани неидентифициран мъж, заснет от охранителна камера с една от съквартирантките на домината. Не мога да не проследя тази висяща нишка. Капитан Монтроуз... тук виждам два възможни ъгъла. Първо, подозрителното му поведение преди да умре го свързва с Граф. Какво е кроял и защо? И второ — така нареченото му самоубийство. Не вярвам, че става дума за това.

Тя затвори маркера и отстъпи от статива.

— На това стесняване на параметрите ли му викаш?

— Ей, не знаеш колко неща пропуснах. Например, в допълнение към физическите доказателства, които изследват в Съдебна медицина, силно ме интересуват два самотни чорапа от дома на пастора — рецептата от шкафчето му и изчезналият медальон със свети Кристофър. Каква е значимостта му?

Тя записа „р-та“ и „св. Кристофър“ на дъската и потупа слепоочието си с капачката на маркера.

— Е, имаме с какво да започнем — каза Руук. — Добра работа.

— Благодаря, подобно — отвърна тя, но не можа да се въздържа и добави: — Между другото, Руук, нали нищо от това няма да се озове във вестника?

— Ей...

— Стига, шегувам се. — Той косо я изгледа. — Добре, де, само наполовина — призна Хийт, Руук помисли малко и грабна палтото ѝ от бар стола. — Изхвърляш ли ме?

Той обаче грабна и своето.

— Не, и двамата излизаме.

— Къде?

— Да оправим половината, която не се шегува.

* * *

Докато се качваха с асансьора в сградата на „Леджър“, Ники настояваше, че това не е нужно.

— Приеми шегата и престани. Казах ти, че ти имам доверие.

— Съжалявам, но си личи, че още не си сигурна дали ми вярваш. Искам и двете — доверие и да ми повярваш. И да има мир.

Ники поклати глава.

— Пулицър, а? Писател...

Слязоха на шестия етаж, където беше отдел „Метро“ — ярко осветен, просторен офис с кабинки, в които мъже и жени печатаха на компютрите, говореха по телефона или и двете. Като се изключи фактът, че беше голям колкото половин квартал, този жужащ кошер ѝ напомни за общия офис в 20-то управление.

Там Шфайда изникна в далечния край на залата и размаха и двете си ръце веднага щом ги видя. Щом пристигнаха в нейния ъгъл, тя свали слушалките си, изквича „Здрасти-и-и“ и ентусиазирано прегърна Руук. Докато наблюдаваше как чехкинята вдига дясната си пета във въздуха, както младите звезди, когато поздравяват водещия на някое вечерно предаване, Ники си даде сметка, че гледката я забавлява, но не ѝ допада. Испита облекчение, когато Там просто се здрависа с нея, колкото и да я разсейваше това, че през цялото време тя не спря да се усмихва на Руук.

— Толкова се развълнувах, когато ми каза, че идвате и двамата. За какво става дума? Моля те, кажи, че имате още вътрешна информация.

— Всъщност, дойдохме за другата вътрешна информация — каза той. — Ники... Детектив Хийт ми каза, че твърдиш, че си я получила от мен.

— Точно така — потвърди Там.

Ники повдигна вежда към него и докато Руук се гърчеше, се обърна да огледа пълното помещение.

— Ами, малко ми е трудно да си го представя — каза той, — тъй като с теб никога не сме говорили за това. Когато онзи ден ме попита по телефона, не ти ли казах ясно, че не мога да ти помогна?

— Това е вярно — каза репортерката, което отново привлече вниманието на Хийт.

— Тогава защо си казала, че съм бил аз? — попита Руук.

— Съвсем просто е.

Там седна и завъртя стола си към компютъра. Натисна няколко клавиша и принтерът започна да плюе страници, а тя подаде първата на Руук.

— Виждаш ли? Това е имейлът, който ми изпрати.

Хийт се доближи и двамата го прочетоха едновременно. Беше имейл от Руук до Там, а заглавието гласеше „20-то управление отвътре“. В него откриха плътно изписана страница с бележки за случая Граф, както и проблемите около Монтроуз. Останалите три страници също се отпечатаха и тя ги подаде на Руук, който ги прегледа на диагонал — последните няколко абзаца бяха за конфликта около погребението на капитана. Руук наведе листовите и усети втрещения поглед на Ники.

— Изглежда много по-зле, отколкото е всъщност.

— Искаш ли да се обзаложим? — отвърна тя.

* * *

Когато се върнаха в Трибека, Магу ги чакаше в антрето. Макар да не беше колежанин, компютърният гуру на Руук не бе далеч от тази възраст. Имаше тесни рамене и широк ханш при ръст от около метър и петдесет, с редичка къдрава брада и символични мустаци, които караха Ники да се чуди защо изобщо си прави труда да ги пуска. Бледото му сериозно лице бе скрито зад очила с черни рамки и ужасно дебели лещи, които не оставяха никакво съмнение защо е получил прякора „Мистър Магу^[1]“. Въпросът, който тя нямаше да зададе, беше защо го е запазил.

— Бързо си дошъл — каза Руук, докато консултантът му отваряше голямо твърдо куфарче и нареждаше уредите си на бюрото в офиса.

— Зърна ли сигнала на Батман в небето, трябва да се отзова.

Магу извади няколко кабели и диагностична апаратура — малки черни кутии с циферблати — и ги остави до лаптопа на Руук. Докато ги редеше, от време на време поглеждаше към Ники с очи, които изглеждаха направо огромни зад дебелите очила.

— Хубаво куфарче — отбеляза тя, без да знае какво друго да каже.

— О, да, „Пеликан Протектор“. Поръчах модела с подплънки на капака и разделящите стени. Както виждате, благодарение на велкрото мога да ги размествам така, че да разположа всякаква техника.

Ники беше почти сигурна, че е станала обект на любовна игра.

Руук обясни на личния си гений за имейла, получен от Там Шфайда и му показва разпечатката.

— Въпросът е, че не съм го пращал — каза той, колкото за да уведоми Магу, толкова и за да го повтори на Хийт.

— А така-а-а — каза Магу. — Ела да видиш.

С Ники застанаха от двете му страни, но на монитора на лаптопа се мъдреха страховити на вид команди и програмен код, които нито един от двамата им не разбираше.

— Ще се наложи да прибегнеш до нормален английски, друже — каза Руук.

— Добре. „Мой човек, прецакали са те“ добре ли е?

— Топло, топло.

— Окей, ще опитам с прости думи. Нали се сещате за ония реклами по радиото и телевизията, които предлагат абонамент за RDA? Remote Desktop Access?

— Разбира се — кимна Хийт. — Срещу такса ти дават възможност да влизаш в служебния си компютър отвсякъде. Особено удобно е за хора, които много пътуват. Влизаш в интернет от лаптопа си в Сидър Рапидс и можеш да работиш на компютъра си в Ню Йорк или Ел Ей, и да прехвърляш файлове. Това ли е?

— Точно така. Говорим за акаунт, който ти позволява да накараш всеки избран от теб компютър, до който нямаш физически достъп, да прави каквото му кажеш от другия си компютър. — Той се обърна към Руук. — Някой е влязъл в лаптопа ти и си е инсталирал RDA акаунт.

— Хакнали са ме! — Руук изправи гръб и широко се усмихна на Ники. — Това е прекрасно! Искам да кажа... лошо е за компютъра, но... О, чудесна новина! Но също и ужасна. Сложно е, млъквам.

Хийт обаче се беше съсредоточила върху някои други страни на въпроса.

— Можеш ли да разбереш кой го е направил?

— Не, всичко е криптирано. Който и да го е бил, много го бива.

— Руук наскоро беше извън страната, може ли да е станало тогава?

Магу поклати глава.

— Инсталирано е завчера. Някой влизал ли е на тавана ти? Оставял ли си някъде лаптопа без надзор?

— Хмм, не. Постоянно го нося със себе си. Работих у тях. — Тази мисъл бе хрумнала и на Хийт, но я изрече Руук. — Водата на перваза в банята! Не са влезли, за да крадат, а за да ми пуснат ръце. Така де, на компютъра ми. Чувствам се толкова... поруган.

— Слушай — каза Магу, — бих могъл да пробия вътре и да видя кой е бил, обичам такива предизвикателства, но трябва да ти кажа нещо. Ако го кракна, може да предупредя хакера, че сме го спипали. Искаш ли да поемеш риска?

— Не — каза Ники и се обърна към Руук. — Вземи си друг компютър.

* * *

Магу си тръгна с чек, който включваше заплащането за услугите му, както и цената на чисто нов лаптоп, който обеща да донесе до час. Щом вратата се затвори, Ники каза:

— Толкова съжалявам, че се усъмних в теб.

Руук повдигна рамене.

— Не бих го нарекъл съмнение. По-скоро изля цял контейнер сярна киселина върху личността ми и буквално я направи на попара.

Тя се усмихна.

— Значи не се сърдиш?

— Никак — кимна той, а после добави: — По дяволите. Толкова съм лесен.

Тя се доближи и го прегърна, притискайки слабините си в неговите.

— Ще ти се реванширам.

— Можеш да не се съмняваш в това.

— По-късно.

— Само ме дразниш.

— На работа.

— Жалко.

* * *

Хийт започна със списъка на блока за презентации. Първото име беше Серджо Торес. Дори да не можеше да разчита на Нюйоркската полиция, тя разполагаше с ресурси във ФБР. Преди няколко месеца, докато издирваше сериен убиец от Тексас, който я беше залепил за един стол в същата тази стая, Ники се беше свързала с Националния център за анализ на Бюрото в Куонтико, Вирджиния. Докато разследваха случая, се беше сприятелила с една от служителките и реши да ѝ се обади.

Хубавото при професионалните отношения между пазителите на реда е, че за да се върши работа, не са нужни много думи. Ники предполагаше, че това е вид наследство от мотото, което приписваха на Джон Уейн — „Никога не се оплаквай, никога не обяснявай“. Хийт каза, че работи сама и че трябва да провери едно име, без да минава през Нюйоркската полиция.

— Мога ли да попитам защо се интересуваш от този човек? — попита приятелката ѝ.

— Опита се да ме убие и аз го очистих.

— Дай ми всичко, което си събрала, Ники — отвърна тя, без да се поколебае. — Така ще проуча кучия син, че накрая ще знаеш и какъв сладолед е предпочитал.

Трогната от жеста, Хийт се пребори с неочаквания прилив на емоции, благодари на жената по типичния за ченгетата сдържан начин и каза, че каквато и информация да открие, все ще ѝ е от полза.

Окуражена от чуждата благосклонност, Ники извади телефона си и набра номера на Филис Ярбъро.

— Искам да се възползвам от предложението ти. Нужна ми е услуга.

— Само кажи.

— Става дума за мъжа, който се опита да ме убие в Сентръл Парк онзи ден. Досието не отразява истинските му умения. Ако няма да те компрометира етически заради отстраняването ми, бих искала да го пуснеш през базата данни на ЦБПРВ. Може пък да изскочи нещо.

Също като познатата ѝ в Куонтико, Филис Ярбъро и за миг не се поколеба.

— Продиктувай ми името му — бе отговорът ѝ.

Когато Ники приключи с обажданията и влезе в кабинета му, Руук вече работеше на новия си Макбук Еър и веднага скочи на крака.

— Открих много интересна информация за един от нашите хора — каза той.

— Разказвай.

Ники седна на другия стол и си позволи да се отпусне на меките възглавници. Чувстваше се ободрена и трябваше да признае, че се наслаждава на съвместната работа с Руук.

— Пуснах някои от имената в Гугъл и Бинг. Не съм като Филип Марлоу, който шпионира злодеите в „Големият сън“, но и този стил на работа си има своите плюсове. Мога да си хапвам, например. Както и да е, седнах да проуча активистите от „Хустиция а Гуарда“. Милена Силва наистина е адвокат. Пабло Гусман обаче... знаеш ли с какво се е занимавал, преди да напусне Колумбия? Бил е професор в Националния университет в Богота. И какво мислиш, че е преподавал?

— Марксизъм? — налучка Ники.

— Програмиране. — Руук се облегна назад и посочи към екрана. — Само че е напуснал университета. Защо ли? В знак на протест — казал, че програмите, които пише, се използват от тайната полиция за шпионаж на дисидентите. — Руук вдигна юмрук във въздуха и стана. — Това е, ето кой е хакнал компютъра ми!

— Но защо?

— Добре... — Той заобиколи бюрото и закричи напред-назад. — Искаш ли да чуеш теорията му? Гусман... и радикалите, които е събрал тук в Ню Йорк, се увличат по насилието, което се оказва твърде много за вкуса на отец Джери Граф. Той подкрепя протестите, но не и предстоящите кръвопролития. Скарват се, Граф трябва да изчезне. Те го убиват и решават, че това е край, но не — появява се умната и упорита Ники Хийт. Те решават, че и тя трябва да изчезне. Опитват се да те претрепят в парка, напълно подценявайки каква фурия си. И когато този замисъл пропада, пробват да се отърват от теб другояче — хакват компютъра ми, за да уредят да изпаднеш в немилост на „Полис Плаза“ 1 и да се махнеш от случая. Бум.

— Да ги арестуваме веднага — каза Ники. Ентусиазмът на Руук се спихна и той се отпусна на ръба на бюрото.

— Когато говориш така, сякаш искаш да кажеш, че теорията ми е налудничава и необоснована.

— Знам — усмихна се тя.
— Стига де, не е ли логично?
— Някои части — да. Особено това, че Гусман е компютърджия.
Но... — Тя направи пауза и заговори по-бавно, за да му даде пример.
— Но теорията ти се базира на предположения. Руук, хрумвало ли ти е да пишеш криминалета?
— Не — каза той. — Предпочитам да го давам реалистично.

* * *

Докато обсъждаха следващия си ход, на плановете им се отразиха последствията от ужасния студ. И по телевизията, и по радиото последните новини бяха за топлоцентралата в Ийст Сайд, където един от гигантските 30-метрови бойлери, помпащи пара с температура 540 градуса по тръбите, които отопляваха Долен Манхатън, беше експлодирал. Един от механиците беше ранен — очакваше се да оцелее, но цялата зона, обслужвана от топлоцентралата, се беше оказала без пара. Наред с великолепните въздушни кадри на екрана се появи карта с районите, които щяха да останат без отопление през следващите два или три дни.

— Виж, апартаментът ми е точно в центъра — каза Ники.

— Тази вечер температурата ще падне под нулата, а сградата ти ще е ледена — каза Руук. — Да отидем да вземем някои дрехи и разни женски работи и да ги пренесем тук.

— От всичко би се възползвал, за да ме убедиш да живея у вас, нали?

— Гръмнала топлоцентрала, цунами, божия намеса — нищо не ми е под достойнството.

Когато влязоха, фойайето на сградата, в която живееше Ники, вече беше хладно. Вратите на асансьора се разтвориха и се появиха няколко съседни, понесли куфари. Някои казаха, че отиват в хотели в Горен Уест Сайд, други — при роднини в Уестчестър. Когато Хийт и Руук понечиха да потеглят нагоре, някой пхна ръка между двете врати. Беше домоуправителят, весел поляк на име Йерци.

— Здравейте, г-це Ники и вие, сър — поздрави ги той.

— Тази нощ ще стане студено, Йерци — каза тя.

— О, много студено. Радвайте се, че няма златни рибки — каза той. — Г-жа Нейтън трябвало пренесе нейни във Флъшинг.

— Внушавам ли си, или има нещо много тъжно в изречение, в което присъстват и златни рибки, и името „Флъшинг^[2]“? — Когато Йерци му отвърна с втрещен безизразен поглед, той каза: — Сигурно е от превода.

— Както и да е, г-це Ники, аз спрял да ви кажа, че всичко наред. Пуснал човек от кабелна телевизия да оправи кабел.

По навик тя едва не каза „Благодаря“, но се спря навреме. Не беше викала техник от кабелната телевизия.

— Той там ли е сега?

— Не знам — отвърна домоуправителят. — Качил се преди час.

Хийт слезе от асансьора обратно във фойето и Руук я последва.

— Да се качим по стълбите, какво ще кажеш?

Докато го водеше към своя етаж, Ники разтвори палтото си и отново посегна към пистолета, който не беше на колана ѝ.

[1] Анимационен герой от петдесетте години на миналия век, който постоянно попада в комични ситуации заради силното си късогледство, което отказва да признае — Бел.прев. ↑

[2] Игра на думи — на английски to flush означава „да пусна водата в тоалетната“ — Бел.прев. ↑

ТРИНАДЕСЕТ

Хийт и Руук стигнаха площадката на нейния етаж и спряха, за да огледат коридора, който беше тих.

— Не трябва ли да извикаме полицията? — прошепна Руук.

Ники се замисли — вътре в себе си знаеше, че е прав, но гордостта ѝ попречи. Като опитно ченге не искаше да отвлича ресурси от истински местопрестъпления заради подозрение, което можеше и да е неоснователно.

— Аз съм полицията — прошепна тя. — Донякъде.

Тя прегледа ключовете си и измъкна този за резето. Така щеше да избегне дрънченето, когато се доближаха до вратата, и да вкара едновременно този от ключалката, за да влязат бързо и изненадващо.

С леки стъпки те тръгнаха по коридора, придържайки се до стената, и спряха пред апартамента на Ники. Тя направи знак на Руук да остане на мястото си, приклепна, за да остане под камерата, скочи до отсрещната стена и безшумно се приземи с грациозно движение. Без да се изправя, тя се заслуша и кимна. Изправи се, като балансираше на горната част на стъпалата си и подготви ключовете. Безмълвно преброи до три, отмервайки такта с глава заради Руук и ги пхна в ключалките, отвори и се хвърли в апартамента с вик:

— Полиция, не мърдайте!

Руук се втурна след нея, спазвайки процедурата, която беше научил, докато се движеше с нея — отблизо, но така, че да не се превръща в лесна мишена и минавайки отстрани, за да може да наблюдава оттам и да я прикрие в случай на изненада.

Вътре нямаше никой — нито във фоайето, нито в кухнята или в дневната. Когато я последва към двете спални, баните и гардеробите, Руук забеляза, че е успяла да вземе резервния си пистолет. След като се увериха, че апартаментът е празен, тя го върна в скривалището му в чекмеджето в дневната и каза:

— Ей, добро влизане.

— Благодаря — каза той и палаво се ухили. — Ако искаш, мога да ти демонстрирам няколко варианта.

Тя извъртя очи.

— О, да, покажи ми, Руук. Всички възможни вариации.

Когато извадиха безжичния монитор от килера и прегледаха записа от бебе-камерата, Джеймисън Руук изглеждаше ужасно доволен от себе си по повод отбиването в шпионския магазин. Прегледа призрачните кадри и скоро спря — беше превъртял малко повече от час, когато засече движение. Един мъж с козирка с логото на кабелната компания и голяма кутия за инструменти в ръце влезе и излезе от кадъра, продължавайки надолу по коридора.

— Страшно полезни кадри — отбеляза Ники. — Може да постъпиш на работа в C-Span^[1].

Миг по-късно обаче непознатият се върна и отиде в дневната, където коленичи пред телевизора и отвори кутията.

— Виж ти! — възкликна Руук. — Точно в центъра на кадъра. Прекалено добър съм за C-Span. Би трябвало да постъпя в C-Span 2.

Превъртяха следващите 15 минути, през които посетителят се суетеше с топ бокса. Щом приключи, затвори кутията и излезе от апартамента на четворната скорост, с която преглеждаха записа. Руук натисна „Стоп“ и отиде в дневната.

— Какво да ти кажа, явно Фройд е прав. Понякога кабелджията си е просто кабелджия. — Той взе дистанционното и каза: — Освен когато е Джим Кери. Тогава...

Ники се хвърли върху Руук и докато падаха, измъкна дистанционното от ръката му. Когато се озоваха на пода, той попита:

— Това пък защо, по дяволите?

Ники се върна до плота и каза:

— Заради това.

Руук стана и се доближи, а тя превъртя видеозаписа и го спря на лицето на кабелджията, докато минаваше под камерата на излизане. Това беше мъжът, заснет от охранителната камера в „Роби на удоволствието“, когото Хийт и отрядът ѝ се бяха мъчили да открият. Мъжът с татуировката змия.

* * *

Час по-късно, след като сапърите огледаха сградата, един герой с четиридесеткилограмов защитен костюм излезе с топ бокса и го сложи в изолаторното отделение на фургона в средата на улицата. Щом се отдръпна, шефът му натисна бутона на дистанционното, хидравличният мотор се задвижи и деликатно затвори армирания люк, заключвайки топ бокса.

Хийт тръгна към полицаия, който сваляше защитния костюм с помощта на колега от отдел „Спешни услуги“. Щом свали тежката ръкавица от дясната си ръка, тя я разтърси и му благодари. Въпреки небрежното „А, няма за какво“ мократа му от пот коса бе залепнала за челото. Погледът му ѝ подсказа, че тези хора винаги приемат работата си изключително сериозно, колкото и да се преструват, че не е нищо особено. Докато ѝ описваше бомбата, Руук се присъедини към тях заедно с Роули и Очоа, които бяха зарязали всичко, за да дойдат, щом чули повикването.

След като кучето обиколило апартамента и потвърдило, че в топ бокса има бомба, сапърът използвал рентген. Детонаторът бил елементарно живачно реле, което трябвало да се задейства от батерията, щом някой включи телевизора.

— Какъв е експлозивът? — попита Ники.

— Пробата потвърди, че става дума за С-4.

Очоа подсвирна.

— Пластичен експлозив!

— Да, определено щеше да съсипе нечия вечер — каза сапърът и отпи голяма глътка от бутилката си с вода. — Ще го проверят, но според мен ще се окаже, че е армейски. Не се намира лесно.

Руук се обърна към Хийт.

— През изминалия месец научих друго. Не е трудно, особено ако имаш връзки с армията. Колкото и да са неофициални.

* * *

Затвърждавайки статута си на „Крал на видеонаблюдението“, детектив Роули взе хард диска на бебе-камерата, за да извади снимка на кабелджията и да я разпространи сред колегите си. Преди да си тръгне, Хийт предупреди него и Очоа да не се карат с капитан Айрънс. Двамата партньори се спогледаха и насмешливо изсумтяха.

— Хмм, да видим — каза Роулз. — Железният човек или детектив Хийт... Железният човек или детектив Хийт...

— Просто внимавайте.

— Ти също — отвърна Очоа. — Ти си тази, която работи с Руук.

Работното време беше свършило. Хийт реши, че в „Лансър Стандард“ вече няма да има хора и потърси домашния адрес на Лорънс Хейз в списъка с енорияшите на отец Граф, получен от г-жа Борели.

— Наистина ли смяташ, че ще изкопчиш нещо от него? — попита Руук, след като тя каза на шофьора на таксито да кара към Уест Авеню и му даде номера на улицата.

— Ако питаш дали ще получа отговори на въпросите си, не. Но искам да го притисна, да увелича натиска. При хипертрофирало его като неговото никога не се знае какво ще избие.

Хийт едва беше успяла да натисне звънеца на стълбите пред сградата до 78-ма улица, когато зад нея се чу глас:

— Какво желаете?

Беше Лорънс Хейз. Не носеше палто и тя реши, че явно ги е видял по охранителните камери и е излязъл през някоя странична врата, за да ги изненада.

— Нали знаете, че си имам офис. Не е нужно да ме тормозите у дома.

— Добро утро, г-н Хейз. Това е Джеймисън Руук.

— Знам, да, писателят. Личният ми лекар каза, че съм алергичен към пресата, така че простете, че не се ръкувам.

— Аз пък съм алергичен към кръвта, така че ме устройва — каза Руук.

Преди пуйченето да набере скорост, Ники извади снимката на кабелджията от „Роби на удоволствието“.

— Виждали ли сте този човек?

— Пак ли? — каза Хейз, вдигна снимката към светлината, хвърли ѝ едно око и ѝ я върна. — Не. Кой е той? Да не е някой жребец, който ви е оставил да платите сметката за телефона, г-це Хийт?

Тя пренебрегна опита му да я разсее.

— Опити се да взриви апартамента ми.

— И новия HD телевизор — добави Руук. — С експлозив C-4, армейски клас. Да ви говори нещо?

Хейз безрадостно се усмихна на Ники.

— Ще ви обясня нещо, което явно не разбирате. Ако исках да ви гръмна, нямаше да стоите тук. Късчета от вас щяха да се носят из Грамърси Парк като конфети.

Хийт каза:

— Оказва се, че знаете къде живея, това е интересно.

— Нека ви кажа какво не зная. Защо сте тръгнали на кръстоносен поход заради някакъв свещеник, който не само защити гадината, която посегна на детето ми — на моето дете! — но и оказваше съдействие на терористи.

— Защо? — обади се Руук. — Защото е бил активист ли?

— Събудете се, Граф беше затънал в лайната на ония колумбийски революционариос чак до врата.

Ники му пусна един фитил, преди да е изгубил инерцията си.

— „Хустиция а Гуарда“ ли? Не се занасяйте, те не са терористи.

— Така ли? Виждали ли сте ги в действие? Колко от хората ви са били убити и взривени от тия страхливци? Замислете се — щом биха нападнали собственото си правителство, за да изкарат навън някакъв писател социалист с промит мозък, колко мислите ще им отнеме да почнат да го правят и тук?

— Г-н Хейз — каза Хийт, — да не би да твърдите, че ваши служители са били убити в Колумбия от членовете на организация, подкрепяна от отец Граф?

— Нищо не твърдя.

Само че беше твърде късно. Той осъзна, че е издал допълнителен мотив за убийството на пастора и даде заден ход.

— По причини, свързани с националната сигурност, не мога да потвърдя или да отрека действията на фирма-консултант на правителството.

— Мисля, че току-що го направихте — каза Ники.

— А знаете ли какво си мисля аз? Че е най-добре да се разкарате. Защото освен адреса ви знам още нещо за вас, Ники Хийт. Вече дори не сте ченге. Точно така — изкиска се той и допълни: — Така че

махайте се, това е частна собственост! Изчезвайте, преди да съм извикал полицията — истинската полиция.

Още чуваха смеха му, когато той се обърна и изчезна в нощта.

* * *

Когато Хийт се събуди на следващата сутрин, лицето на Руук беше на сантиметър от нейното. Той клечеше до леглото по боксерки и тениска — трябваше му само каишка между зъбите, за да заприлича на лабрадор, който чака да го изведат в парка.

— Колко е часът?

— Почти седем.

Тя седна в леглото.

— Спала съм толкова до късно?

— Станах преди два часа — каза той, — и звъннах на някои от благородните души, с които се сдружих по време на пътуването ми из сенчестия свят на търговията с оръжие.

— Защо?

— Хрумна ми след невероятния секс снощи. О, да, невероятен беше... Замислих се за армейския С-4 и си дадох сметка, че положително вече познавам хора — извън армията, имам предвид, — които може да го доставят.

Сънливостта бавно я напускате.

— На „Лансър Стандарт“, искаш да кажеш?

— Не, Хейз си има собствен източник, не е нужно да ходи на черния пазар. Разпитах за една друга организация, която сме вписали на телеграфната дъска.

— „Хустиция а Гуарда“.

— Правилно. И онова, което разбрах от един мъж, когото ще наричаме само Ти-Рекс и който пребивава на любимото пристанище на контрабандистите, Буенавентура. От Колумбия е заминала пратка с неизвестно съдържание, която е била доставена тайно, преди три седмици, в Пърт Амбой, Ню Джързи, на някой си Пабло Гусман. — Той вдигна ръка. — Рукстърът печели точка, дай пет!

Вместо да го направи, Ники седна с кръстосани крака и прекара ръце през косата си, за да се събуди.

— Този Ти-Рекс каза ли, че е С-4?

— Мм, не. Точните му думи бяха „някаква пратка, не знам каква“.

— Значи не сме сигурни. Освен ако потвърдим, че е било С-4.

— Не трябва ли поне да говорим с Гусман?

Хийт поклати отрицателно глава.

— Първото правило, което научих от капитан Монтроуз за разпитите, е да не отиваш на среща на сляпо. Знай какво искаш и какво е най-вероятно да получиш. За Пабло Гусман знам, че е каменна стена. В най-добрия случай на нищо няма да отговори, а в най-лошия ще ме изтика пред мерника на Зак Хамнър, като подаде още едно оплакване за тормоз. Ще трябва да го подхванем другояче.

Руук не се притесни.

— Мисля, че той е хакнал компютъра ми. Освен това призна, че се е сбил с Граф в деня на смъртта му. Мисля, че трябва да сдрусаме Пабло Гусман и да го попитаме за тайната пратка. Мисля, че той е убиецът.

— Снощи мислеше, че е Лорънс Хейз.

— Знам, лесно се вълнувам. В онзи момент Хейз беше лъскавият предмет.

— А Гусман какво е?

Той повеси нос.

— За пореден път ме попарваш, като настояваш за здрав разум.

Два часа по-късно Ники поръча такси, което ги остави между Десето авеню и 41-ва улица, на няколко пресечки от Таймс Скуеър. Според прогнозата денят щеше да бъде малко по-топъл, но в 9 сутринта температурата все още беше под нулата, а ниските мразовити сенки мрачно се протягаха из целия Уест Сайд. Докато Роуч работеха върху снимката на кабелджията, Хийт смяташе да го открие, като намери жената, която стоеше до него на записа от „Роби на удоволствието“. Казваше се Шейна Уотсън, беше изчезнала и според хазяина ѝ работеше като проститутка в квартал „Хеле Кичън“. Бившата ѝ съквартирантка все още бе неоткриваема и дневният ред на Хийт беше да обикаля по улиците, показвайки снимката на други проститутки с надеждата да изникне нещо.

— Остави на мен — каза Руук, взе ксерокопието и пристъпи към някаква жена, която пушеше пред едно ресторантче, опряла гръб в

стената. — Добро утро, г-це.

Тя го огледа от главата до петите и започна да отстъпва.

— Моля ви, ще отнеме само секунда. Опитвам се да открия една ваша колежка, друга проститутка, и...

Жената метна фасата си по него и го уцели в челото.

— Кретен. Проститутка ще ми вика...

Тя бързо се отдалечи, като псуваше и крещеше, че ще извика ченгетата, докато накрая зави зад ъгъла.

Макар че гафът на Руук много я развесели, Ники не се представи много по-добре. Да, по-лесно забелязваше работещите момичета — имаше опит от отдел „Пороци“, но те надушваха, че е ченге и или се затваряха, или побягваха, щом ги доближеше.

— Може да си стоим тук до второ пришествие — заяви Руук.

— Твърде рано е, повечето не са излезли. Като се появят повече, ще извадим късмет.

Лесно беше да се каже, но по обяд, когато тротоарите пред мотелите започнаха да се пълнят, Ники все още нямаше никакви резултати.

Двамата влязоха в едно кафене, за да се стоплят и Руук отново изказа скептичното си отношение към плана ѝ.

— Само ни бягат, а ти нямаш власт да ги спреш.

— Благодаря ти, че така ясно очерта новопридобития ми статут на безсилна — каза тя.

— Имам решение — каза Руук, — и е гениално.

— Това ме тревожи.

— Две думи — мрежести чорапогащи. — Ники започна да клати отрицателно глава, но той настоя, снишавайки глас: — Все разказваш как си работила под прикритие в „Пороци“, нали? Престори се на една от тях. Разходи се из улиците... освен ако имаш по-добра идея.

Ники се замисли и каза:

— Предполагам, че някъде наоколо има магазин за кичозни дрехи.

— А така — твърде гръмогласно я похвали той. — От теб ще стане страхотна проститутка.

Не се налагаше Ники да се обърне, за да си даде сметка, че всички в кафенето я зяпат.

Руук нае стая в „Четириите диаманта“ за целия следобед, като отбеляза, че това е единственият начин такъв хотел да получи този брой диаманти. Вътре миришеше силно на дезинфектант, а табелата гордо ги уведоми, че имат право на неограничено количество лед — без съмнение в комплект с неограниченото количество следи от прогаряния с цигара по нощното шкафче. Ники се преоблече и докато се плескаше с грима, който си беше избрала, Руук се обади от банята:

— Все едно сме в „Хубава жена“. Веднага бих те нагънал във ваната, обаче хлебарките все още я използват.

— Какво ще кажеш? — попита Хийт, демонстрирайки обилния грим, големите халки на ушите си, леопардовото трико, прокъсания клин и зеления латексов дъждобран.

Руук я огледа подробно от леглото и каза:

— Нима изпадна чак дотам?

Когато излезе на тротоара, Ники остана на разстояние от останалите проститутки по улицата, за да им даде време да свикнат с нея. Някои от тях бяха териториално настроени, виждаха я като заплаха за приходите си и я тормозеха, а други я подминаваха, притеснени от излъчването ѝ на ченге под прикритие, което все още се долавяше изпод спиралата и изкуствените мигли. Повечето обаче бяха сърдечни. Представяха ѝ се, питаха я как се справя. Щом ѝ се доверяха, Ники им казваше, че издирва изчезналата си приятелка, за която ужасно се тревожи. Изваждаше снимката и те си я предаваха една на друга, но отговор нямаше.

Най-трудно ѝ беше да отпъжда мъжете. Когато ѝ подсвиркваха или блъскаха по покривите на колите си с отворена длан, тя им отказваше, но това не им беше достатъчно. Няколко пъти ѝ се наложи да се шмугне във фоайето на „Четириите диаманта“, което ги пропъди. Веднъж обаче един упорит строителен работник, който каза, че смяната му е свършила, паркира пикапа си и я последва вътре. Там се появи Руук и шумно го уведоми, че участва в пилотния епизод на новориалити шоу, наречено „Да спипаш мръсник“. Това реши проблема.

Ники стоеше на ъгъла с няколко от жените, когато телефонът ѝ иззвъня. Беше заместник-комисар Ярбъро.

— Моментът неподходящ ли е?

— Не, Филис, за теб винаги имам време — каза Ники, доволна, че не говорят по Скайп.

— Само исках да ти кажа, че помолих да пуснат името на Серджо Торес в базата. Съжалявам, не излезе нищо повече от онова, което си чела в досието му.

— О. Ами, благодаря ти, че се опита — отвърна Ники, но не ѝ беше лесно да скрие разочарованието си.

— И без друго не ми се струва, че проблемът ти е Торес. В сутрешния доклад четох, че сапъорите са ти били на гости. — След като Хийт накратко ѝ преразказа събитията, заместник-комисарят попита: — Имаш ли представа кой е извършителят?

— Не знам името му — каза Хийт, — но става дума за неидентифициран обект, когото издирвахме заради случая Граф. Всъщност има разпознаваема татуировка, която пуснахме във вашата база данни, но нищо не излезе.

— Ще открия снимката и ще ги накарам да опитат отново. За да се уверим, че сме преобърнали всички камъни, аз лично ще надзиравам проверката.

Ники точно ѝ благодареше, когато мина кола, пълна с пияни студенти, надули клаксона.

— Ии-ха-а!

— Ей, мацко!

— Ехо, парцал!

— Къде, по дяволите, се намираш, Ники?

— О, размотавам се с приятели. Гледаме Джери Спрингър.

Към четири часа Ники се чувстваше обезкуражена, измръзнала и готова да се откаже. Точно тогава една млада жена с любезно лице и избледняваща синаина под едното око погледна снимката и каза:

— Това е Шейна. Не е излязла добре, но определено е Шейн.

Ники сгъна снимката и я попита дали познава мъжа до нея — онзи с навитата змия около бицепса. Не го познаваше, но наскоро бе

видяла приятелката си. Шейна Уотсън беше отседнала в мотел „Раундърс“ в Челси.

* * *

Понякога бягат, понякога се крият, а друг път просто не отварят с надеждата да се махнеш. Шейна Уотсън свали веригата, откrehна вратата и ги покани да влязат. Изглеждаше така, сякаш нещо бе изстискало емоциите ѝ. Или сякаш беше натъпкана с лекарства — Ники не можа да определи, но когато жената с празния поглед премести прането от леглото, за да могат да седнат, тя изпита облекчение. Явно нямаше да стане скандал.

Руук остана да седи мълчаливо, позволявайки на Ники да установи контакт с младата жена. Тя си даваше сметка за кrehкостта ѝ и говореше внимателно, без да споделя информация, която би могла да я стресне, например факта, че разследва убийство. Шейна Уотсън не се нуждаеше от тези подробности, за да ѝ каже две неща.

— По никакъв начин не си загазила, Шейна, разбираш ли? Просто търся този мъж — каза тя и ѝ показа снимката. — Разбера ли как се казва и къде мога да го открия, веднага си тръгваме.

— Кофти човек е — каза тя с отсъстващ глас. — Когато Андреа... съквартирантката ми... замина за Амстердам, той ме накара да открадна ключовете за клуба, в който работи. Затова се изнесох от апартамента ми. Харесвах си го, но трябваше да се скрия от оня. О, боже... — Тя пребледня, а веждите ѝ тревожно се свъсиха, докато оглеждаше вратата, сякаш изживяваше кошмар. — Вие ме открийте. Мислите ли, че и той ще може?

Ники я погледна успокоително.

— Не и ако ми помогнеш първа да стигна до него.

* * *

Докато караха към „Хънтс Пойнт“, Хийт реши, че за да се справи с тази мисия, нахакаността и спиралата за мигли няма да ѝ бъдат достатъчни. Обади се в полицията — по протокол трябваше да

позвъни в 41-во управление, тъй като бяха на тяхна територия, но щеше да се наложи да дава неловки обяснения (освен ако решише да се престори, че все още е полицай). Затова се обади на Роуч.

— Мъжът на снимката се казва Тъкър Стелджес, второто му име още не го знам — каза тя и им продиктува фамилията му буква по буква, за да го проверят и да научат адреса и евентуалните му предишни провинения. — С Руук пътуваме към мястото, към което ни насочиха — сервиз за мотоциклети на „Хънтс Пойнт“, на пресечката със „Спофърд“. Не знам номера, но мога да го издирия.

— Това ни стига — каза Очоа. — Благодаря ти, че ни съобщи, ти си много отговорна гражданка.

— Ей, просто подкрепям местната полиция — отвърна Ники. — Като стана дума за това, може би е добре да се обадим в 41-ви. От учтивост.

— Роули вече им звъни. Какъв е планът ти?

— Намирам се на две минути от мястото. Тъй като съм примерна гражданка, с Руук само ще наблюдаваме, докато дойдете. Не искам кучият син да ни се изплъзне.

— Само внимавайте, гражданко — каза Очоа. — Оставете тази работа на професионалистите.

Зимният мрак се спусна рано и докато седяха до прозореца в „Златисти понички“, Хийт и Руук наблюдаваха как светлините в задната част на сервиза за мотоциклети една по една угасват. После забелязаха някакво раздвижване. Твърде студено беше за тениска, така че нямаше как да видят дали под дългите му ръкави има татуирана змия, но когато едрият мъж пристъпи иззад спускащата се ламаринена врата, сърцето на Ники пропусна един удар. Беше Тъкър Стелджес.

— Той си тръгва — каза Руук и Хийт позвъни на Очоа.

— Кога пристигате?

— Точно минахме по моста „Кенеди“.

— Лицето се готви да тръгне — каза тя.

— Вече съобщихме по радиото — отвърна той. — Колите ще се появят всеки момент.

Когато тя затвори, Руук беше излязъл и пресичаше улицата. Тя изруга на ум и го настигна пред ламаринената врата.

— Какво си въобразяваш, че правиш?

— Бавя го. Ти не можеш, теб те познава. Може да вляза и да се направя на шофьор, който се е изгубил. Или още по-добре, на зъболекар на средна възраст, който се чуди „Харли“ ли да си купи, или БМВ.

Зад Руук звъннаха ключове. Стелджес излезе от офиса... и видя Ники. Блъсна Руук на пътя ѝ, така че двамата се блъснаха във вратата, която силно издрънча. Когато се изправиха, Стелджес завиваше зад ъгъла. Хийт подаде телефона си на Руук и докато тичаше, извика:

— Набери последния номер и кажи на Очоа, че тръгвам на изток по „Спофърд“!

Когато зави, той вече се намираше на една пресечка пред нея. За едър мъж тичаше бързо, но Ники беше по-бърза — засили се и скоро започна да го догонва. Не беше въоръжена, така че планът ѝ беше да не го изпуска от очи, докато дойдат подкрепленията. Движеше се достатъчно бързо, за да скъси дистанцията, но и изоставаше, така че да може да се прикрие в случай че той има пистолет.

Стелджес постъпи така, както повечето бегълци — изгуби скорост, като се обръщаше, за да види дали го настигат, и скоро Хийт трябваше да поддържа съвсем комфортна за нея скорост. Компанията ѝ не го радваше и той се опита да се отскубне от невидимата каишка. На „Дрейк“ рязко свърна вляво, като пресече улицата наскоро сред бесния трафик. Докато избягваше колите, Ники изостана с няколко метра, но отново го застигна, когато той се шмугна в една автоморга.

Хийт спря пред портата и се заслуша. Тук лесно можеше да ѝ се изплъзне, особено ако познаваше мястото и можеше да мине през някой заден изход. Ако тръгнеше след него невъоръжена, можеше да се изложи на опасност на такова място. Затова се притисна до отворената порта, опитвайки се да долови шума от стъпките му.

Над главата ѝ имаше огледало и тя забеляза просветналото в него движение, но беше късно. Тъкър Стелджес се подаде зад ръба на оградата, зад която се движеше, хвана я с две ръце за палтото и използва теглото си, за да я метне през двора.

Гърбът ѝ се удари в откачена предна врата, подпряна на стоманен шкаф, пълен с бои. Беше я метнал с такава сила, че той се наклони напред, засипвайки я с четки и кутии. Ники сграбчи една от тях и го замери. Не улучи, но той се поколеба и това ѝ даде време да разчисти

останалите кутии и да се изправи, преди да се хвърли към нея. Стелджес обаче не го направи. Вместо това приклепна, заемайки позиция за стрелба, и бръкна в жилетката си. Ники хвърли втора кутия и го улучи в рамото, но това не го спря. Той дори се усмихна.

Хийт видя глока му и се почувства глупава и безпомощна. Макар че беше безполезно, посегна към вратата с надеждата, че тя поне ще забави куршума. Дръпна я върху себе си, а после чу изстрел.

[1] Съкратено от Cable-Satellite Public Affairs Network (Кабелно-сателитна мрежа за обществени дела). Американска кабелна телевизия, постоянно излъчваща заседания на държавните органи — Бел.прев. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТ

Не усети куршума да се забива във вратата или в тялото ѝ. За стотните от секундата, в които се зачуди дали причината да не го усети е, че вече е мъртва, тя чу познати гласове да викат „Полиция, не мърдайте!“, а после три бързи изстрела. След това върху импровизирания ѝ щит тежко се стовари тяло. Докато лежеше, затисната под него, към нея затрополиха стъпки и се разнесе звукът от пистолет, който се плъзга по асфалта.

— Готово.

Спокойният глас принадлежеше на Дъч Ван Мийтър.

— Хийт, ранихме го — извика детектив Фелър. — Добре ли си? Хийт?

Фелър прибра оръжието си и я измъкна. Макар че Ники настоя, че е добре, той я накара да седне на един овехтял стол, който гниеше до пластмасова вана, пълна с угарки. Пред портата зад таксито му спираха полицейски коли от 41-ви участък. Светлините и фенерчетата пулсираха в нощния мрак, придавайки сюрреалистична нотка на събитията, особено когато осветиха Ван Мийтър. Все още стиснал своя „Смит & Уесън“ 6906, той се изправи до тялото на Тъкър Стелджес, след като безуспешно се опита да намери пулс, вдигна ръка и направи хоризонтално движение по посока на партньора си — това означаваше „права линия“.

— Не се тревожете за мен, нищо ми няма — чу се гласът на Руук. — Просто стреляха по мен.

Той се измъкна от скривалището си иззад голяма картонена кутия, на която пишеше „Спирачни ротори — прилични до ОК“ с черен маркер. Преструваше се на дълбоко възмутен, но Ники познаваше признаците, беше ги изпитвала. Той беше в шок. Така става, когато стрелят по теб.

Руук даде показания и каза, че докато тичал зад Хийт, се обадил на Очоа, давайки точно описание на събитията, които Роуч предавали нататък по радиото. След като последвал Ники през Спофърд авеню,

видял как тя влиза в автоморгата и с това сложил край на разказа си. Прибрал телефона ѝ в джоба си и отишъл да надникне през вратата точно когато купчината кутии се срутила върху нея. Без колебание хукнал към Стелджес, като смятал, че ще успее да го повали, но на половината път, точно когато Хийт улучила здравеняка в рамото, Руук видял, че той вади пистолет от жилетката си. Стелджес явно го зърнал с периферното си зрение, защото се завъртял и насочил своя глок към него. Руук не знаел какво друго да направи и се метнал зад някаква кутия в момента, в който онзи стрелял. Ченгетата от 41-во управление, както и Роули и Очоа, които били описали полукръг около него, се извърнали като един, гледайки към кутията. В нея действително имало деветмилиметрова дупка.

Руук решил, че и двамата с Ники са пътници, но тогава чул Фелър и Ван Мийтър и трите последователни изстрела.

Щом униформените приключиха с него, той се присъедини към Хийт и Фелър, които вече бяха дали показания. Дъч Ван Мийтър беше стрелял и все още го разпитваха.

— Фасулска работа — каза Фелър. — Ще мине без проблеми.

— Честно казано, ако не бяхте вие... — отбеляза Ники.

— На мен няма защо да ми благодариш — каза Руук и забеляза развеселените им физиономии. — Какво? Ако онази кутия беше пълна с филтри, а не с ротори, сега нямаше да стоя тук.

— Истината е, че Руук наистина го разсея достатъчно, за да имаме време да се намесим — каза Фелър. — И по-интелигентни хватки съм виждал, но поне беше ефективно.

Руук хвърли победоносен поглед към Ники и каза:

— Благодаря ви, следователю. Отсега нататък видя ли по телевизията таксиметров шофьор, който всъщност е ченге под прикритие, неизменно ще се сещам за вас с Дъч. Трогнат съм почти до сълзи.

Фелър се обърна към Ники.

— Жалко, че в кутията нямаше филтри.

— Да знаеш, Фелър — каза тя и го докосна по рамото, — днес не се изложихте съвсем.

— Напоследък основната ни задача е да ти спасяваме задника, Хийт. На това „отстраняване“ ли му викаш?

— Не разбирам за какво говориш — отвърна Ники. — Проявих се като отговорен гражданин, това е.

* * *

Роули и Очоа ги откараха обратно в Трибека. Щом напуснаха местопрестъплението, Очоа се свърза с участъка, за да поиска резултатите от проучването на Стелджес.

— Да, ще почакам — каза той и се обърна към Ники. — Нали нямаш нищо против да свърша това, докато сте в колата? Знам, че не се занимаваш с полицейска работа, така че ако подочуеш нещо, не му обръщай внимание.

— О, разбира се — каза Хийт, връщайки намигването.

Когато излязоха на „Брукнър“, Роули даде газ и каза:

— Какви ги вършиш, Руук? Да не се мислиш за супер герой, който застава на пътя на куршумите и ги отблъсква?

— Вие порядъчно се забавихте, така че все някой трябваше да се намеси. Я кажете, ако огледам пода, ще намеря ли салфетки от сандвичите, които сте си купили по пътя?

Лекотата, с която Руук възприе полицейския маниер и се заяждаше, вместо да отправя благодарности и комплименти, развесели Ники. Тя обаче не искаше да бъде толкова непроницаема, изказвайки признателността си за постъпката му и пхна длан в неговата. После я плъзна върху вътрешната страна на бедрото му. Двамата все още се гледаха, когато Очоа приключи разговора си.

— Както казах, недей да слушаш, докато говоря с партньора си, ясно? — Той написа нещо в бележника си и се обърна към Роули. — Тъкър Лий Стелджес, бял, на 33, в досието му са записани няколко телесни повреди. Основно сбивания с рокери по баровете, а наскоро са го пуснали след 15 дни от 40-дневна присъда — счупил прозореца на магазин за алкохол. Знаеш ли с какво го е счупил, между другото?

— Много обичам, когато разкрасяваш историята, партньоре — отвърна Роули. — С какво го е счупил?

— С един сутеньор.

— Разкошно.

— Има още. Готов ли си? Оказва се, че навремето г-н Стелджес е бил ченге. — Очоа стрелна Ники през рамо. — Точно така. Бил е патрул, преди да го повишат в следовател трета степен. После работил в Бронкс под прикритие, отдел „Наркотици“. — Очоа отново се посъветва със записките си. — Бил избухлив, вълк–единак. Прякорът му е Бясното куче. В документите пише, че, цитирам, „се е идентифицирал почти напълно с обектите на разследването си“, край на цитата. Освен това е тормозел проститутките. Въпреки това блестящо досие е бил уволнен през 2006-та.

— Чудно защо — каза Роули.

— Това обаче вие двамата не сте го чули — повтори Очоа и подаде записките си на Ники.

* * *

Докато се возеха в асансьора до апартамента на Руук, не си казаха нищо. Просто се взираха един в друг, както на задната седалка в колата на Роуч. Въздухът помежду им натежа от копнеж, за който нямаше думи и двамата знаеха, че ако се опитат да ги открият или изрекат, това само ще намали огромното привличане, което изпитваха. Стояха близо един до друг, без да се докосват — това също щеше да развали магията, — достатъчно близо, за да вкусват дъха на другия, докато от поклащането на асансьора телата им почти се допираха.

Щом Руук затвори входната врата, те се хвърлиха един към друг. Мощта на обзелата ги похот и вълнението от разминаването със смъртта ги запрати в море от сексуално желание, което бе толкова стихийно, колкото и примитивно. Стенейки, Ники откъсна устни от неговите и скочи отгоре му, обвиняйки крака около неговите. Руук стегна мускулите си, за да запази равновесие и я дръпна към себе си. Тя притисна лице към ухото му и го захапа, той изохка от удоволствие и изненада, обърна се и я сложи да седне върху кухненския плот. Докато откопчаваше палтото ѝ, Ники се отпусна на лакти, за да го наблюдава и накрая каза:

— Веднага. Искam те веднага.

* * *

— Ето докъде води милването — каза той по-късно.

— „Милването“? Ти в кой век живееш?

Хийт се измъкна от голата плетеница от крайници на дивана и наля още две чаши вино от бутилката на кухненската маса.

— Не ми се присмивай само защото съм майстор на словото. „Обарване“ ли предпочиташ да го наричам? Защото в колата ти точно това правеше и много добре го знаеш.

— О, да, знам — кимна Ники и му подаде неговата чаша. — Казваш го така, сякаш никога не са те обарвали в полицейска кола.

— Е, само в твоята. — Телефонът й иззвъня и докато ставаше, за да го извади от смачканото на пода палто, той продължи: — Само че ако смяташ да започнеш някаква извратена игра, при която го правим в полицейски коли, аз съм „за“.

— Дано да не прекъсвам нещо важно — каза Лорън Пари. — Мигел каза, че ако се съди по вида ви на излизане от колата, трябва да изчакам да мине приличен период от време. Всъщност, нарече го „неприличен“.

Ники си даде сметка, че не носи нищо, също като Руук, който тъкмо разхождаше чудесния си задник надолу по коридора.

— Не, само си почивахме.

— Панталоните ти горят^[1] — каза приятелката й.

— Какви панталони?

Двете дълго се смяха, а накрая Лорън каза:

— Слушай, обзалагам се, че нямаш химикалка, така че ще ти дам няколко секунди да намериш. Искам да ти споделя някои интересни неща, неофициално... въпреки че детектив Очоа ме увери, че по никакъв начин не се занимаваш със случая поради отстраняването си.

Ники измъкна някаква химикалка от една от множеството чаши за кафе, които Руук бе превърнал в контейнери за канцеларски материали — апартаментът му беше пълен с тях. Това е един от плюсовете, когато човек спи с писател.

— Готова съм.

— Първо — започна патоанатомът, — точно по този повод се обаждам, знам, че ще се успокоиш... кръвта по яката на отец Граф не е

на капитан Монтроуз.

— Ура!

— Да, знаех, че ще се зарадваш. Вече поръчах да проверят дали е на Серджо Торес и ще добавя онзи, когото си подгонила днес — невъоръжена.

Лорън натърти думата така, че казаното прозвуча колкото комично, толкова и налудничаво. Хийт обаче схвана обективната забележка на приятелката си.

— Добре, признавам, че беше малко несръчно от моя страна. Все още се нагаждам към статута „невъоръжен гражданин“.

— Не знам какво да ти кажа, Ники. Бих ти препоръчала да си намериш хоби, но и двете знаем каква е вероятността да ме послушаш.

— Не бъди толкова сигурна — отвърна Хийт. — Да си отмъстител хоби ли е?

— Прекалено дълго се застоя с Джеймисън Руук, започнала си да говориш като него. — Ники се усмихна за втори път от началото на разговора, а Лорън продължи: — Освен това получих резултатите за онова късче кожа, помниш ли го?

Ники си го представи — приличаше на късче сушен бекон на дъното на шишенцето, когато Лорън ѝ го беше показала в помещението за аутопсии.

— Разбира се, онова, което намери под нокътя на отец Граф.

— Да. Оказа се, че е от комерсиален продукт.

— За сексуални изтезания ли?

— Не. Производителят може да ти е познат — „Бианки“.

Всеки, който работеше в сферите на реда, беше запознат с тази марка.

— Значи е от полицейски колан?

Винаги прецизна, Лорън уточни:

— Или от колана на охранител. Говорим или за кобур, или за калъф за белезници. Ти ми обърна внимание, че синината на кръста на жертвата е от белезници, така че ако искаш да спекулираш, може да заложиш на калъфа.

— Дали... Ами, чудех се познаваш ли някой, който би могъл да поговори с Очоа по това време.

— Давай — каза тя. Ники ѝ връщаше, задето я беше подкачила за Руук и тя се наслаждаваше на отмъщението ѝ.

— Чудя се дали ако претърси дома на едно мъртво бивше ченге или пък сервиза му за мотоциклети, ще открие стар калъф „Бианки“ с нова драскотина.

Хийт чу как Лорън покрива слушалката с ръка, разнесоха се приглушени гласове. Единият беше на Мигел Очоа.

— Готово — каза приятелката й. — С Роули ще отидат у Стелджес още утре сутринта. Искаш ли да погледна колана и калъфа на капитан Монтроуз?

Именно този въпрос се боеше да зададе Хийт.

— Ами, може. Искам да кажа, че ще е добре да елиминираме тази възможност. — Чувствайки, че е проявила нелоялност към паметта на своя наставник, тя добави: — Колкото и да е малка.

Докато Руук се връщаше в стаята, облечен с халат и понесъл един и за нея, Ники каза:

— Лорън, тъй като така и така говорим за капитана, може ли да ти досадя за още нещо?

— Само кажи.

— Сигурно вече са изследвали пистолета му.

— Точно така. Стреляно е, но не намериха куршума. Пробил е черепа и е излетял през покрива.

Хийт си спомни подутината около дупката във форда на Монтроуз.

— Това ли е всичко?

— Разбира се, че не — каза патоанатомът. — По пистолета има кръв и тъкани, неговите. Освен това по ръката му са били открити остатъци от барут и метал.

— Колко куршума е имало в пълнителя?

— Според доклада е липсвал само един... поне така мисля.

— Угодете ми, г-це Пари. Бихте ли помолили Мигел да провери лично? Не казвам, че не вярвам на изследването, просто когато говорим за качество, никой не може да се мери с детектив Очоа. — След това Ники игриво добави: — Сигурно знаеш какво имам предвид, а, Лор?

— Да, знам — разсмя се тя. — Той е много изчерпателен.

Когато затвори, Лорън още се смееше.

Руук поръча от „Джиджонос“ пиле със зеленчуци и салата, които да си поделят, и докато Ники му предаваше новата информация от Лорън Пари, двамата вечеряха на плота, все още по халати.

— Връзва се, нали? — попита той, свивайки пръстите си един по един. — Стелджес се появи на записа от „Роби на удоволствието“. Бил е ченге, така че е нормално да разполага с белезници и калъф. Определено е имал оръжие. Стелджес е убиецът.

Ники набучи едно доматче на вилицата си.

— Твърде категоричен си. Кажи ми защо го е направил и защо онези ме подгониха в Сентръл Парк? И за какво е всичко това?

— Нямам идея.

Тя пхна доматчето в устата си и лукаво се усмихна.

— Не казвам, че грешиш...

— Когато говориш така, веднага започвам да се питам кога ще кажеш „но“.

— Само че — продължи тя, — всичко е косвено. Ако Роуч открият следа от нокът по калъфа, това поне би било солидно, но и то не е доказателство. Трябват ми факти.

Руук ѝ сипа още едно парче пиле.

— Онзи, който е казал, че фактите са забавно нещо, има много здраве. Не помня последния път, когато ме разсмя някой факт. Интуицията и спекулациите, от друга страна... Това е все едно да напомним надуваемия замък със смехотворен газ.

— Съгласна съм, че Стелджес е главният ни заподозрян — каза тя и лицето ѝ помръкна. — Жалко, че трябваше да бъде убит. Надявах се да го притисна. В сърцето си вярвам, че той е убил Монтроуз.

Сега беше ред на Руук да изрази съмнение.

— Не казвам, че грешиш, но защо?

Хийт се усмихна.

— Сега вече мислиш като ченге.

* * *

Хийт се събуди в празно легло. Тъй като беше детектив, тя опипа чаршафите от страната на Руук и установи, че са изстинали. Откри го на компютъра в кабинета му.

— Засрамваш ме, Руук. Ставаш преди мен вече трети път тази седмица.

— Докато лежах и гледах как се сменят цифрите на електронния часовник, се почувствах повече от раздразнен от този случай, затова станах и последвах твоя пример, Ники Хийт. Отидох и се вторах в дъската.

— И какво откри?

— Че дори в 4 сутринта Манхатън е много шумен. Сериозно говоря. Какви са тия сирени и клаксони?

Тя седна на люлеещия се стол срещу него и зачака. Знаеше, че той набира скорост — имаше вид на човек, изтеглил силни карти.

— Зачаках нещо на дъската да ми се набие в очите или да се свърже с друго. Не стана, така че пробвах обратното. Запитах се „Какво ни липсва“? Тогава ми просветна, сигурно точно затова не можах да заспя. Снощи темата беше малко щекотлива.

— Капитан Монтроуз — каза тя.

— Именно. Ти каза, че винаги ти е повтарял да търсиш самотния чорап. Ники, той е самотният чорап. Помисли — изобщо не се е държал като човека, когото познаваш... когото всички познавахме.

Тя се намести в стола, но не защото се беше разстроила, а защото усети прилив на енергия. Не знаеше накъде бие Руук, но опитът ѝ казваше, че задава правилните въпроси.

— Без да забравям това, се опитах да разбера какво е кроил. Не е лесно да разбере човек, и защо?

— Защото беше станал толкова затворен и потаен.

— Точно така. Поведение на самотен чорап. Изгубил е жена си, така че и с нея не е можел да разговаря. Ние мъжете обаче, колкото и да се правим на стоици — освен ако сме намусени самотници или живеем в Бъкингамския дворец, — имаме нужда да говорим с някого.

— Отец Граф?

— М-може би. Не се бях замислял за него. Трябва ми по-скоро някое старо приятелство, човек, на когото се е доверявал цял живот и който е готов и на ипотека за него.

— Обясни.

— Единственият приятел, на когото можеш да се обадиш, колкото и да е късно и в каквото и да си се забъркала, който би ипотекирал къщата си, за да ти спаси задника, без да задава въпроси.

— Той забеляза, че в очите ѝ проблясва разбиране. — Кажи ми, с кого е най-близък един полицаи?

Хийт не се поколеба.

— С партньора си.

Тя точно щеше да каже името му, когато Руук я изпревари.

— Еди Хоторн.

— Откъде пък знаеш за Еди?

— Гугъл е приятел на писателя. Попадах на много статии, в които се говори за наградите им. Реших, че щом са намерили начин да останат заедно, след като са получили златни значки, значи са били близки.

— Само че Еди се пенсионира и се премести — отбеляза тя, но един блед спомен я накара да се усмихне. — Бях на купона по случай пенсионирането му.

— 16 юли, 2008-ма година. — Той посочи към лаптопа си. — Много си обичам гугъл а.

Руук натисна няколко клавиша и принтерът оживя.

— Какво печаташ, холестеролните нива на Еди Хоторн ли?

Той взе двата листа, отиде до Ники и ѝ подаде единия.

— Билетите ни за самолета. Таксито ще ни вземе след половин час. Ще обядваме с Еди във Флорида.

* * *

Еди Хоторн се появи със своя Форд „Мъркюри“ още щом излязоха от терминала във Форт Майърс. Прегърна сърдечно Ники и докато двамата се гледаха, в очите ѝ се появи блясък, който не бе изниквал в тях много отдавна.

Той ги заведе да хапнат такос с риба в една закусвалня западно от магистрала 75, встрани от шосе „Даниълс“.

— Местно е, готвят добре и е достатъчно близо до летището, за да не ви се налага да бързате за обратния полет — каза той.

Ядяха на външна маса, а от яркото слънце ги пазеше сламен чадър. Първата част от разговора се състоеше от спомени за загиналия им приятел.

— С Чарлз толкова дълго бяхме партньори, че след време хората престанаха да мислят за нас като за отделни индивиди. Веднъж минах покрай сержанта — бях съвсем сам, — а той ме погледна и каза „Здравейте, момчета“. — Старото ченге се разсмя. — Хоторн и Монтроуз, трънът и розата^[2], винаги заедно. Така я карахме с него.

Еди предпочиташе да говори и почти не се хранеше, така че Хийт и Руук просто слушаха, наслаждавайки се на печената риба и топлото време, докато той потъваше в спомените си. Когато разговорът се насочи към съпругата на Монтроуз, смехът му утихна.

— Ама че тъжна работа. Не съм виждал двама души да са толкова близки, колкото той и Полета. Всички бяхме шокирани, но боже мой... смъртта ѝ смаза Чарлз, сигурен съм.

— Искан да те разпитам за това — каза Ники. — За изминалата година, искам да кажа.

Пенсионираният детектив кимна.

— Знаех, че не сте долетели чак дотук заради храната.

— Не — каза тя. — Опитвам се да си обясня какво стана с капитана.

— Няма да успееш, и грам логика няма.

Устните на Еди потрепериха, но той изправи гръб, сковавайки тялото си, сякаш това можеше да помогне.

— Говорехте ли често, след като жена му почина? — попита Руук.

— Ами, може да се каже, че аз направих безброй опити. Отидох на погребението ѝ, разбира се — след опелото говорихме цяла нощ. Честно да си призная, повече седяхме, отколкото говорихме. Както казах, постарах се, но той сякаш се беше превърнал в камък. — Еди сложи ръка на сърцето си.

— Кой не би го разбрал?

— Хората често надяват дебела броня след такава травма — каза Ники. — След като скърбят известно време обаче, повечето се опомнят. В такива моменти новата енергия е почти стряскаща.

Еди кимна.

— Да, откъде знаеш?

Под масата Ники усети ръката на Руук върху своята, а Хоторн продължи:

— Стана напълно неочаквано, преди около три месеца. Обади ми се, говорихме известно време. За отминалите времена, сещате се. От години не го бях чувал да приказва толкова. После ми каза, че не спял, по цяла нощ се мятал в леглото. Рекох му да започне да играе боулинг, а той каза „Да бе, да“ и продължи да говори за безсънието си. „Едуард“, вика, „някои от старите ни случаи не те ли притесняваха?“. Попитах го защо смята, че съм се пенсионирал и двамата се посмяхме, но той веднага се върна на същата тема, сякаш чешеше обрив. Каза, че все по-често се замислял за професията ни. Изпитвал съмнения за смисъла на живота си, дори каза — представяте ли си? — че се чудел дали е добро ченге. Невероятно, нали? По цели нощи седял и дъвчел един стар случай, по който работихме двамата. Каза, че така и не останал доволен, че не вярвал, че сме го разрешили както трябва и че колкото по-дълбоко затъва в ямата с административни лайна, толкова по-силна нужда изпитва да върши нещо. Нещо, което да докаже, че все още е ченгето, за което се е мислил. Казах му да си отвори бутилка уиски и да гледа времето, за да си прочисти главата, а той ми се нацупи. Мислел, че точно аз отлично ще разбера колко е важно да оправи нещата. Каза, че било негов дълг. Не знаех какво да отговоря, освен „Ами, добре, разправяй тогава“. Чарлз каза, че и за миг не повярвал, че става дума за убийство при продажба на наркотици. Предвид предишните му провинения нямало логика жертвата да се забърква с такъв незначителен пласъор, при това в тази част на града. Повторих му онова, което казах и тогава — наркотиците са опасна работа, ако те не ти видят сметката, ще го направят пласъорите. После му напомних, че винаги съм смятал, че ако не става дума за пропаднала продажба на дрога, значи е било посвещение в някоя латинобанда.

„Ето пак“, помисли си Ники. „Обяснението чадър за всички неразрешени случаи.“

— Чарлз обаче каза, че напоследък изникнали подробности, които сочели към предварително планирано убийство. Обясни, че търсел мотив за отмъщение. Така или иначе — сви рамене Хоторн, — човек прави каквото може и не поглежда назад. Аз поне така постъпих, но той не беше човек, който оставя нещо недовършено. — Твърдостта го напусна и устните му отново трепнаха. — Не знам, може би това го довърши.

— Случаят — попита Ники, — кой беше случаят, който толкова го е тревожеше?

Тя обаче знаеше отговора, още преди да зададе въпроса.

— Убийството на малкия Хъдълстън — отвърна Еди.

[1] От английския израз „Liar, liar, pants on fire“ — „На лъжеца панталоните му горят“ — Бел.прев. ↑

[2] Игра на думи от Hawthorn & Montrose — на английски thorn означава „трън“, а „rose“ — роза. — Бел.прев. ↑

ПЕТНАДЕСЕТ

Макар че нямаше достъп до файла „Хъдълстън“, Ники разполагаше с най-доброто след него и помоли Еди Хоторн да ѝ разкаже за случая. Пенсионираният следовател се облегна в пластмасовия стол и когато главата му излезе изпод сянката, хвърляна от чадъра, слънцето освети боядисаната му коса и в черното светнаха виолетови нотки. Очите му се стрелкаха напред-назад, докато възстановяваше спомените си и се подготвяше за неочакваната задача.

— 2004-та година — започна той. — Тогава с Чарлз бачкахме в отдел „Убийства“, в 41-во управление и една вечер ни съобщиха за прострелян човек в кола в Лонгууд. В тая зона друго освен наркомани няма, ако ме разбирате. Униформените се шегуваха, че ако пернеш някой заподозрян с палката, от пукнатините ще се посипят пликчета с хероин, все едно е пинята^[1]. Както и да е, двамата с Чарлстън се понесохме натам. Бяхме сигурни, че пак става дума за пречукан наркоман, обаче сменихме плочата още щом стигнахме и видяхме БМВ-то. В оня район такива коли имат само пласъорите, знаехме ги наизуст и тази не беше от тях. Пригответихме се да проверим жертвата — решихме, че сигурно е някое хлапе от „Рай“ или „Гринич“, което гледа „Белязания“ прекалено често и е имало глупостта да дойде в големия град, за да пазарува направо от източника, а не чрез посредник. Профилът съвпадна, щом видяхме трупа. Малко над 20-годишен, със скъпи дрехи и снобско стерео, от колоните още дънеше диск на Грийн Дей. Стана още по-интересно, когато Монтроуз каза, че познавал малкия. Не лично, от телевизията. Погледнахме документите му — Юджийн Хъдълстън младши, синът на кинозвездата. Тогава всичко започна да се намества. Постоянно го давах по новините, особено по „Аксес Холивуд“ и „ЕТ“^[2], заради проблемите му с дрогата. Не като Чарли Шийн, но стигаше, за да си представим картинката с Чарлз. А и защо да не ни се види логично?

Въпросът на Еди не беше риторичен — Ники виждаше, че той се надява да получи разбиране. Леко сви рамене, за да покаже, че ѝ е ясно

как е могло да се случи, но без да забравя, че един следовател трябва да следва уликите, а не да ги насочва — вероятно Монтроуз бе изгубил съня си именно заради това правило.

— Как беше убит? — попита Хийт.

— С изстрел в главата.

— В лицето ли? Или в тила, като екзекуция?

— В слепоочието — отвърна Хоторн.

— Както при продажба от кола, където пласьорът вижда скъпо возило, казва си „Тоя ще има тлъст портфейл“ и му пуска куршум ето... тук?

Ники насочи пръст към левия бакенбард на Руук.

— Разбираш ли, точно там теорията ни взе да не пасва — каза Еди и опря пръст в собственото си дясно слепоочие. — Раната беше от тази страна. Където седи пътникът.

Макар и години по-късно, Хийт се намираше на престъплението с Монтроуз и Хоторн и обмисляше първия самотен чорап.

— Сигурен ли си, че е бил убит в колата?

— Без съмнение, от страната на шофьора имаше пръски кръв и мозък.

— Прозорецът вдигнат ли беше? — За Ники това беше самотен чорап номер 2... не непременно важен, но... самотен. — Ами този откъм пътника? Отворен ли беше, или затворен?

Докато мислеше, Еди завъртя очи нагоре.

— Затворен, да, определено беше затворен.

— Значи убиецът вероятно е бил при него в колата — каза Хийт.

— Возел се е отпред — каза Руук, видя израженията им, скръсти ръце и каза: — Млъквам.

— Приемам, че е нямало отпечатыци — продължи Хийт.

— Не и такива, които да ни свършат работа. Само тези на приятелите му от партитата и клубовете. Излязоха още няколко гаджета и куп неизвестни, които ги няма в базата. — Това означаваше, че нямат досие. — Всички останали имаха алиби — довърши Еди, който беше с една крачка пред нея.

— Нещо друго за трупа? Следи от побой?

Ники искаше да разбере дали Еди знае за изгарянията от ТЕНС.

— Не от побой. На китките му имаше следи от ремъци, сякаш е бил вързан.

— Или окован с белезници?

Той се замисли.

— Честно казано, това не ми хрумна, но ще ти кажа как ги обяснихме. Огледахме съседните сгради, естествено, и се натъкнахме на празен склад. За текстил — според една стара табела доставяли униформи и гащеризони по хотелите и строежите. Вратата беше отключена и вътре нямаше абсолютно нищо, освен една дървена рамка, захвърлена върху циментовия под.

Хийт и Руук се спогледаха и тя каза:

— Опиши ми я, Еди.

— Съвсем елементарна беше — просто заковани една за друга дървени дъски. Малко недодялано, но във формата на голямо Х, около 1 на 2 метра. И във всеки ъгъл имаше ремъци.

— За ръцете и краката — каза Хийт.

— Да, обаче импровизирани. Мисля, че бяха връзки, каквито би използвала, за да вържеш каяка си за багажника на колата. Разбира се, с Чарлз веднага се отказахме от теорията за стрелба при продажба на наркотици. Някой беше вкарал хлапето вътре, за да го върже на оная рамка.

Изразението на Хоторн стана мрачно, сякаш виждаше нещо неприятно в онзи момент, а не в спомените си от преди толкова години.

— Освен ожулванията по китките и глезените, по тялото на младежа имаше червени резки. Сякаш беше изгорял на слънцето, само дето белезите изглеждаха подпухнали. Бяха навсякъде — по гърдите, краката... слабините му... — Еди потръпна и каза: — Ясно ти е за какво говоря. С Чарлз направихме всичко възможно, но предвид залитанията на малкия по дрогата и всички други опасни неща, по които си е паднал, официалната версия си остана „пропаднала покупка на дрога“.

— Ами изтезанията? — попита Руук. — Не ги ли взеха предвид?

— О, напротив — отвърна Хоторн. — От Съдебна медицина казаха, че са електрически, от нещо, наречено ТЕНС. Това само подкрепи теорията за наркотиците. Твърдяха, че Хъдълстън не е станал мишена случайно, а вероятно често е пазарувал от пласъор, когото се е опитал да завлече и изтезанията и убийството му са били отмъщение, за да се стреснат останалите клиенти, а дилърът да се издигне в йерархията.

— Не те обвинявам, Еди, питам те, за да разбере какво бреме е носел капитан Монтроуз — внимателно каза Ники. — С него не разследвахте ли повече?

— Искахме, но семейство Хъдълстън ни умоляваха да спрем. Искаха всичко да приключи, така че от Централното управление ни притиснаха да се откажем, особено след като постъпи официално разпореждане. Тогава Чарлз получи повишение, пое 20-то и всичко се забрави.

Хийт му подаде снимката на Серджо Торес.

— По онова време този мъж е продавал наркотици в Бронкс, виждал ли си го?

Той внимателно го разгледа и каза:

— Не, но това не значи, че не се е мотаел там. Работех в „Убийства“, не в „Наркотици“.

— Като стана дума, този човек познат ли ти е? Тогава е работел в „Наркотици“.

Еди взе снимката на Стелджес и каза:

— Бясното куче.

— Какво знаеш за него?

— Стига ти да знаеш, че беше пълна гад. Работеше под прикритие, но всички знаеха, че е минал оттатък. Отдалеч му личеше. — Хоторн ѝ върна снимката. — Чух, че го пречукали. Страхотна новина.

— Добре казано — обади се Руук.

След като взе снимката, Хийт каза:

— Само още един въпрос, Еди, ако нямаш нищо против. Тогава кой беше голямата риба?

— При дрогата ли? В Бронкс и покрайнините? Един хубостник — изкиска се той. — Алехандро Мартинес.

* * *

Докато летяха обратно, Ники каза:

— Добра работа, благодаря ти, че се сети за Еди.

— Няма защо. Нали знаеш, че съм разследващ журналист.

— О, дори чувам, че имаш не една, а две награди „Пулицър“ — каза Ники и го сръчка в ребрата.

— Твърде често ли го повтарям?

— Всъщност не. Може би ако просто ги разнасяш, ще е по-деликатно. — Тя се засмя и каза: — Талантът ти обаче свърши чудесна работа. Може да нямаме всички отговори, но научихме едно.

— Ако си боядисваш косата черна, избягвай директна слънчева светлина.

— Точно така — кимна Хийт и стана сериозна. — Поне знаем, че капитан Монтроуз е работел върху нещо и не е бил... нали се сещаш.

— Корумпиран?

— Знаех си, но след като говорихме с Еди, вече съм сигурна. Така че пак ти благодаря, г-н Пулицър, и за идеята, и за билета.

Руук се обърна към нея и каза:

— Не знам кого се опитваш да реабилитираш, Монтроуз или себе си, но и в двата случая съм с теб.

* * *

Когато слезоха от самолета, Хийт откри, че Очоа й е оставил няколко съобщения.

— Какво става, Мигел? — попита тя, докато чакаха такси.

— Къде си? Чувам самолети.

— На летището. С Руук ходихме до Флорида — обясни тя, не успя да устои на изкушението и добави: — За обяд.

— Мама му стара, стана ми още по-студено. Искам и мен да ме отстранят.

— О, да — каза Хийт. — Това е най-хубавата седмица в живота ми.

— Първо, Стелджес наистина е имал колан и калъф, но няма драскотини, които да съвпадат с парченцето кожа. Същото се отнася и за такъмите на Монтроуз. Имам и още новини за капитана — с Роули отидохме до Съдебна медицина и аз лично се занимах с въпросите ти за оръжието му. Пълнителят е бил пълен, липсва само един куршум.

Облекчението, което изпитваше Ники след срещата с Еди Хоторн, за миг се изпари, обхвана я дълбока тъга. Руук видя това и

тихо попита „Какво?“, то тя му махна с ръка да замълчи.

— Има и още — продължи Очоа. — Проверих резервния пълнител на колана му и открих нещо интересно.

Хийт го каза първа:

— Лисва един куршум.

— Дори по-добре — последният куршум в пълнителя на пистолета му е именно сирачето от резервния. — Ники усети, че отново се оживява, а Очоа продължи: — Отпечатыци няма, дори тези на капитана, което е странно.

— Не само е странно — каза Хийт, — изключително важно е. Помисли, как така един мъртвец ще успее да презареди?

* * *

Задръстването по пътя към Манхатън даде на Руук тридесет минути, през които да измисли теория, базирана на откритието на Очоа.

— Това е велико! Не искам да покажа неуважение към прехваления г-н Лъо Каре, но това е по-велико от „Зов към мъртвите“. Куршумът на мъртвеца! Ей, мисля, че измислих заглавие за статията си. Трябва да си го запиша. Не, ще го запомня, толкова е гениално!

Ники дори не се опита да го озапти. Той беше много по-забавен от телевизорчето, вградено в облегалката на шофьора, а и постоянно се проявяваше като счупения часовник, който някак си успява да бъде верен по два пъти на ден. За пръв път мислеше на глас за нещо, което Хийт искаше да чуе, защото тя също го обмисляше.

— Добре, ето какво мисля, че е станало — каза той. — Монтроуз паркира и лошият, който е на съседната седалка, някак си докопва пистолета му. Не знам как, обаче да приемем, че е било така, иначе не става.

— С подробностите ще се оправяме после, продължавай.

— Добре, значи, оръжието на Монтроуз е в ръцете на пътника, който или го заплашва с него, или го изненадва. Както и да е, той пъха пистолета под брадичката му и бум! Което обяснява защо капитанът не е налапал цевта.

За момента Ники беше съгласна.

— И защо Лорън имаше съмнения за траекторията.

— Да. Сега, тук ще ти прозвучи малко като откъс от „Мисия невъзможна“, но изчакай — напълно възможно е. Монтроуз е мъртъв. За убиеца въпросът е „Как да представя смъртта му за самоубийство, след като барутът е по моите ръце, а не по неговите?“. Отговорът е „Като пхна пистолета в ръцете му и стрелям още веднъж“. Проблем номер две обаче е, че от пълнителя ще липсват не е един, а два куршума, което би предизвикало много въпроси, които да усложнят нещата. Така че убиецът слага оръжието в ръката на Монтроуз, изкарва я през прозореца и стреля, за да остане барут по ръцете на капитана, нали така? После надява ръкавици и на мястото на втория куршум слага един от резервния пълнител на колана му, гарантирайки, че ще съвпада с пистолета. Станалото вече прилича на идеалното самоубийство с един изстрел, така че той се чупи.

— Не го казвам често, но мисля, че си надушил нещо.

— Да, но то е само хипотеза, нали? — попита Руук. — Която при това цялата е на дупки.

— Да, толкова много, че ако беше туба с вода, щеше да протече.

— Нищо, нали работите с фирми, които чистят след течове?

Известно време пътувах мълчаливо, а Ники се взираше в очертанията на Манхатън на фона на сумрачното зеленикаво небе. След малко извади мобилния си телефон.

— Какво? — попита Руук.

Хийт не отговори. Набра 411 и помоли да й дадат номера на „На повикване“ — компания за възстановяване след водни щети.

— Само се шегувах — обади се Руук.

* * *

Диуейн Пауъл от „На повикване“ ги посрещна пред „Кондоминиуми Грейстоун“, където Ники го видя да паркира в деня, когато бе застрелян Монтроуз.

— Бързо пристигнахте — каза тя.

— Когато фирмата ти се казва „На повикване“, това ти е работата. Пък и имам двама братя пожарникари и обичам да помагам, с каквото мога, нали разбирате.

— Сигурно е полезно — каза Руук. — Двама пожарникари в семейството, а вие се занимавате с отстраняване на вода.

Диуейн широко се усмихна.

— Нали знаете как адвокатите гонят линейките? Аз гоня пожарните коли.

— Кажете ми какво правехте тук онзи ден — каза Ники.

— С удоволствие, но вече разказах всичко на другите следователи. Нямам кой знае какво да добавя при положение че нищо не видях.

Хийт поклати глава.

— Нямам предвид стрелбата. Питам защо ви повикаха.

Вече се беше стъмнило и им трябваша фенерчета, но в камионетката на Диуейн имаше три. Отнесоха ги на покрива и той насочи своето към ред оранжеви конуси, залепени един за друг с жълта лента.

— Аз кърпих ето тук. Собствениците на сградата ще сменят целия покрив, така че до пролетта — толкова.

— Знаете ли къде е бил течът? — попита Ники.

— Да, разбира се — отвърна той и освети дървения резервоар над главите им. Приличаше на стотиците други кедрови резервоари, които бе видяла Хийт, докато оглеждаше сградите. — Хората от най-горния етаж казаха, че през тавана тече. Решихме, че от студа се е пукнала тръба, но беше от резервоара. Докато стигнем, бяха изтекли към хиляда литра. Нивото толкова беше спаднало, че течът сам престана.

— Знаете ли какво го е причинило? — попита Руук, гледайки право към Ники. И двамата си мислеха едно и също.

— А, не — отвърна Диуейн. — Докато дойдем, водата спря и ми беше все едно. Реших, че дървото се е спукало от студа. Казаха, че ще го ремонтират чак на другия ден и така и не разбрах как е станало.

Руук се наведе към Ники и й прошепна:

— На бас, че го е пробил вторият изстрел.

* * *

Докато пътуваха към апартамента на Руук, Ники набра Очоа.

— Ще ми кажеш, когато вече не ми се полагат услуги, нали?

— Ей, нямаш проблеми. Както сме я подкарали в 20-то, за мен ще е истински празник, когато по изключение върша истинска полицейска работа.

— Железният човек, а?

— Железен друг път — отвърна той и Ники чу смеха на Роули.
— Роулз иска да ти предам, че утре в осем капитан Айрънс ще дойде да инспектира бюрата. Сериозно ти казвам. Като не можем да прочистим улиците, поне ще си позабършем работните места.

— Най-добре е източникът да не съм аз — каза Хийт, — така че след малко ще ти се обади мъж на име Диуейн Пауъл, той откри тялото на Монтроуз. Ще ти съобщи, че колкото повече мисли, толкова по-сигурно му се струва, че течът, заради който са го повикали, се е дължал на дупка от куршум във водния резервоар на покрива на сградата, до която е бил паркирал капитанът.

— Я виж ти! — реагира Очоа, удивен от възможните последици. — Неговият куршум е излетял право нагоре, така че този...

— Точно така — каза Ники. — Може би е сирачето от резервния пълнител. Слушай, допускам, че ако кедърът е бил пробит от куршум, водата в резервоар с диаметър 3 метра и половина би го забавила и вероятно не е излязъл.

— Ще го потърсим, имай ми доверие.

— Добре, но изчакай обаждането на Диуейн. Искан да те предупредя, за да го приемеш сериозно и да позвъниш в Съдебна медицина, за да огледат резервоара.

— Добре.

— Мигел, всичко това стана благодарение на теб и Роули, чудесна работа свършихте днес с пистолета и пълнителите на капитана. Ако докажем, че е било убийство, а не самоубийство, значи двамата му направихте голямо добро.

— Ей, лично ще надяна маска и плавници, ако трябва — каза той и докато се взираше в огромния екран на над Кълъмбъс Съркъл, на който пишеше, че температурата е минус 20 градуса, Ники беше сигурна, че ако се наложи, Очоа ще направи точно това.

Руук беше гладен, но тя се вълнуваше твърде много, за да яде и докато той притопляше пилето, останало от вечерта, Ники придърпа един стол пред дъската и седна да я огледа.

— Вкусно ли беше? — попита тя, когато той омете всичко.

— Дори по-вкусно от снощи — каза Руук. — А ти откъде знаеш, че приключих, да нямаш очи на тила?

— Не, имам уши. Преди малко спря да пъшкаш възторжено.

— А, значи така разбираш кога съм свършил.

Тя се обърна към него с лукава усмивка.

— Знам кога свършваш, господинчо. Когато свърша аз.

— Прекрасно е — каза той, а Ники отново се съсредоточи върху дъската и ограда с червен маркер бележката на Руук: „Капитан Монтроуз — с какво се е занимавал?“.

— Мисля, че днес получихме отговора от Еди — каза той.

— Не, това беше само половината. Знаем какво е искал да постигне, но не и как е подходил към разследването. Освен това го е крил от мен — или от гордост, или защото не е искал да се налага да си признае в случай че се провали.

— Или... — продължи Руук, — по-скоро е знаел, че е опасно и се е опитвал да те предпази. Дори с цената на това да те вбеси.

Тя се замисли, а после каза:

— Може за е всяко от трите. Какви ли са били уликите му, в какво се е целел?

— Може да пратиш Роуч да прегледат книгата му, но нали каза, че от „Вътрешни разследвания“ са ги телепортирали в кораба-майка?

— Познавах Монтроуз — не би държал нещо в кабинета си, ако искаше да го запази в тайна. Особено докато го разследват. — Хийт потупа с маркера по устните си, а после го запрати на таблата. Решението бе взето. — Искам да влезем в апартамента му.

Беше девет и половина — достатъчно рано, за да не притеснят съседката на капитана, въпреки че щом почукаха, дакелката Пени

веднага вдигна тревога. Докато множеството ключалки щракаха, чуха как Корин Флахърти й шътка и повтаря:

— Спокойно, Пен, това е Ники, нали я познаваш?

Отвори им и двете се прегърнаха. Корин — пълничка, около шейсетгодишна — приглади косата си и каза:

— Добре, че се обади предварително, та да имам възможност да изпъдя мъжете.

Дългокосместият дакел буквално откачи по Руук — претърколи се по гръб в гостната и направо се разтопи, докато той го галеше по корема. Карамелено кафявата му опашка се вееше като знаменце.

— После съм аз — каза Корин и се засмя с дрезгавия глас на заклет пушач. Когато излезе от стаята, Руук стана и каза на Хийт:

— Как ще го направим? Дали да не скочим у Монтроуз през нейния балкон, като Спайдърмен? Имам предвид филма, не мюзикъла. На шестия етаж сме, а не си нося картата за здравната застраховка.

— Как ще минем през плъзгащата се врата на балкона му, ако е заключена, а знаеш, че е?

— Хмм — отвърна той. — Корин има ли чук? Може да счупя стъклото с мोगъщ удар.

— Заповядай, Ники — каза Корин, връщайки се от кухнята с връзка ключове. — Този е за ключалката, а този — за резето.

Руук се намръщи, преструвайки се на дълбоко замислен, и каза:

— Резервни ключове. Много хитро.

Когато застанаха пред апартамента на Монтроуз, Руук мина пред Ники.

— Това ще го направя аз.

Разкъса лентата на вратата и отстъпи крачка назад.

— Не ти трябва неприятности с ченгетата, ха-ха.

Щом влязоха, Ники усети хлад, който нямаше нищо общо с ниските температури. Включиха климатика и всички лампи, но тя все още имаше чувството, че тук никога вече няма да ѝ е топло. Не свали палтото си, застана наред дневната и бавно се завъртя, опитвайки се да пропъди спомените за вечерите, които бе прекарала с него и Полета или за партито, на което капитанът бе поканил нейния отряд три години преди да спечелят награда за най-много разрешени случаи. Хийт потисна тези мисли, доколкото можа и си наложи просто да наблюдава.

Докато караха по моста към Куинс, каза на Руук да не очаква много, че от „Вътрешни разследвания“ са претърсили и апартамента. Мислеше, че ще заварят мебели, но не и документи или нещо подобно. Те щяха да бъдат опаковани и изпратени в отдела, за да ги проучат. Когато той я попита какво ще търси тогава, отговорът ѝ беше:

— Нещо, което те са пропуснали, но аз не бих. Те само го разследваха, аз искам да изчистя името му.

Работеха методично, като Руук следваше примера и инструкциите ѝ. Първо се отбиха в баните. Ченгетата знаят, че хората обикновено крият ценностите си там, но когато отвориха шкафовете, си дадоха сметка, че от „Вътрешни разследвания“ явно са си помислили същото — рафтовете над и под мивките в двете бани бяха голи. В кухнята беше същото. Макар че в килера бяха останали няколко неща, повечето вещи липсваха и без съмнение се намираха в Централното управление.

Втората стая, преустроена в кабинет, също беше опразнена, както предрече Хийт. По лавиците се виждаха празни места от взетите книги и видеокасети. Чекмеджетата на бюрото бяха празни, а по килима още имаше следи от отнесените шкафове с документи.

Не им беше трудно да претърсят спалнята — чаршафите бяха свалени от леглото, а матракът — изправен до стената.

— Не изглежда обещаващо — отбеляза Руук.

— Не изглежда, докато се окаже, че е — отвърна Ники, но и тя усещаше, че усилията им са безплодни. — Виж, аз ще претърся гардероба, ти — скрина. После си тръгваме.

Тя вече плъзгаше закачалките с костюмите по дървения прът, когато Руук каза:

— О, детектив Хийт?

Когато Ники се измъкна от гардероба, най-горното чекмедже на скрина беше отворено.

— Не съм сигурен, че това е важно, но ако е, държа да ви отстъпя честта.

Тя бавно отиде при него, проследявайки погледа му. Това беше чекмеджето с чорапите на капитан Монтроуз. В него имаше около 12 чифта черни и тъмносини чорапи, сгънати по двойки. В дъното се виждаше един-единствен бежов, без другарче. Ники вдигна очи към Руук — и двамата си го мислеха, но никой не смееше да го изрече.

Самотен чорап.

Хийт го взе, а сърцето ѝ биеше до пръсване.

— Вътре има нещо.

— Хайде, че ще се напикая!

Ники разтвори чорапа и надникна в него.

— Картонено е.

Измъкна го — беше визитна картичка. На импресарио.

— На агента на Хорст Мюлер е.

Когато я обърна, гърлото ѝ се сви и тя успя да потисне неволния си хлип. Покри очите си с ръка и се извърна, подавайки картичката на Руук. На гърба ѝ пишеше: „Ники, само бъди внимателна“.

[1] Куха форма от папие–маше, пълна с бонбони, която участниците с вързани очи удрят с бухалки, докато се спуска. — Бел.прев. ↑

[2] Access Hollywood & Entertainment Tonight — кратки новинарски емисии за живота на звездите, излъчвани всяка вечер в САЩ. — Бел.прев. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТ

В девет на другата сутрин, когато Хийт и Руук се изкачиха по стълбите от метрото до 18-та улица, от Челси се спусна мъгла от скреж, която обви квартала в искрящ, бодлив студ. Пресякоха 7-ма и потеглиха на запад, към офиса на агента и се вляха в пъстра тълпа от измъчени млади творци и начеващи танцьори, които спокойно можеха да участват във видео серенада, възпяваща цупенето. Когато стигнаха до 8-ма улица, Руук каза, че вече е спрял да брои сините барети.

Когато се изкачиха до третия етаж и влязоха в офиса на агенцията за таланти „Ела насам“, Фил Подемски ядеше овесена каша на бюрото си. Докато събаряше старите вестници и списания от дивана, за да им направи място да седнат, той оглеждаше Ники и веднага каза, че определено може да измисли нещо за нея, предвид фигурата и външността ѝ.

— Ще трябва да се съблечете, разбира се. Не пред мен, аз не се занимавам с глупости. Имам предвид по време на танца.

— Задължена съм ви за предложението — отвърна Хийт, — но не сме дошли за това.

— О... — Подемски огледа преценяващо Руук и подръпна рижия си мустак. — Добре, защо не, може да ви изтипосаме с камшик и наметало. Ще ви наречем Били Боб Хубавеца. Може също да опитаме с научна фантастика. Малко ми приличате на оня, дето обикаля из космоса и всички лудеят по него.

— Малкъм Рейнълдс? — попита Руук.

— Кой? Не, мисля си, че може да ви сложим каска и кожени панталони без задник и да ви наречем... Гъз Светлинна година.

Когато Ники се намеси и каза, че са дошли да говорят за Хорст Мюлер, Подемски завря пластмасовата лъжичка обратно в чашата и се намръщи.

— Да не сте ченгета?

Ники избегна откровената лъжа, като отвърна:

— Вече сте разговаряли с един от хората ми, детектив Раймър.

Този отговор явно го удовлетвори и тя продължи. Още не беше сигурна какво точно търси, но капитан Монтроуз се беше постарал да ѝ остави посмъртна улика, която води до агенцията на Подемски. Освен това ѝ беше казал да внимава, макар че по нейна преценка агентът беше по-скоро колоритен, отколкото опасен — симпатичен хитряга, излязъл направо от „Дани Роуз от Бродуей“^[1].

Ники му каза, че е била с клиента му в деня, когато са го простреляли, но че Хорст не ѝ е съдействал.

— Имате ли представа защо не иска да говори с нас?

— Знам ли го това хлапе. Не е същият, откакто гаджето му почина. Танцът му като Ханс Руното ми носеше страшни пари, обаче след като приятелчето му Алън умря, той се ската и не ми каза къде се мести.

Раймър вече ѝ беше казал тези неща, така че Ники смяташе да разпитва за мъртвия любовник, тъй като смъртта му явно обясняваше действията на Мюлер. Тя отвори тефтера си.

— Разкажете ми за приятеля му. Алън чий?

— Баркли. Симпатичен човек. По-възрастен от Хорст, към петдесетгодишен. В добра форма беше, но със сивкав тен и тъмни сенки около очите, като пациент в старчески дом.

— Или клиент на магазин за здравословна храна — обади се Руук, а Ники косо го стрелна. — Добре де, кажи ми, че не съм прав.

Тя отново се обърна към Подемски.

— Имал е сърдечни проблеми, нали?

— Да, така ритна топа. Голяма трагедия. — Агентът разбърка изстиналите овесени ядки и поклати глава. — Така и не получих демото, което ми обеща за агенцията.

— С реклама ли се занимаваше?

— А, не. Оператор беше. — Фил вдигна отбранително ръце. — Видеограф, извинявам се.

— И какво снимаше, г-н Подемски?

— Реалки. Гледали ли сте „Отмъщение на каданс“?

Руук наостри уши.

— Страхотно предаване!

Ники обаче сви рамене — не го беше чувала.

— Не сте ли го гледали? Страхотно е! Всяка седмица има нов прецакан — било от гадже, било в автосервиза. Измислят отмъщение

със скрита камера за гадината и после я карат да го гледа пред публика, която крещи „Отмъщение-е-е!“

— Явно много съм загубила — каза тя. — Този Алън Баркли снимаше ли и други неща? Порно или садо-мазо?

Малко вероятно беше, но тя бе длъжна да попита предвид началото на случая.

— Порно?! Изключено, главата си залагам.

— Защо сте толкова сигурен?

— Прекалено религиозен беше. Католик. Все се опитваше да накара Хорст да се откаже от стриптийза, да влезе в правия път и да кандидатства в някоя академия по изкуствата. Искаше да ми бръкне в джоба, неговата мама, да почива в мир. Дори прати пастора си, за да се опита да го покръсти.

Руук избъбри въпроса преди Ники:

— Знаете ли кой е пасторът на Алън Баркли?

— Естествено. Онзи, дето го убиха. Даваха го по новините в деня, след като се запознахме.

Хийт и Руук се спогледаха и тя попита:

— Къде се запознахте?

— Тук, сутринта преди да го убият. Чакаше ме отпред, когато дойдох да отключая. Каза, че Хорст Мюлер му определил среща в девет, така че го пуснах, но не спрях да се чудя как се очаква да забавлявам свещеник. Хорст обаче дойде доста бързо. Естествено, попитах го къде изчезна, но той каза, че нямало значение — беше много нервен, да не кажа уплашен. После с отца излязоха. Оттогава не съм виждал Хорст, обаче чух, че го простреляли.

Хийт бързо си припомни събитията от миналата седмица и попита:

— Защо не казахте за това на детектив Раймър, когато ви разпита?

— Е, не ми се сърдете — просто правех каквото ми заръча другото ченге. Нареди да не казвам на никого.

Сърцето на Хийт заби учестено.

— Кое ченге ви каза това, г-н Подемски?

— И той беше детектив. Оня, дето се самоуби.

— Капитан Монтроуз?

— Монтроуз, точно така. — Подемски извади визитката на капитана от мърлявата купчина на бюрото си. — Появи се около два часа след като Хорст духна с отеца. Искаше да знае къде са отишли и дали са ми оставили да пазя или да скрия нещо.

— Каза ли ви за какво става дума? Пари, някакъв предмет? — попита Руук.

Подемски поклати глава.

— Каза само да му се обадя, ако още някой дойде да пита и на никого да не казвам. Дори на другите ченгета.

— Идвал ли е още някой? — попита Руук.

— Не.

— Може ли да ви попитам защо казахте на мен? — поинтересува се Ники.

— Защото току-що загреях, че сте полицайката от онова списание. На вас ако не мога да се доверя, на кого?

* * *

Руук изскочи на тротоара, готов за бой.

— Сега вече го спипахме! Казвам ти, Ник, тоя немец е затънал до умлаута^[2]!

— Откъде знаеш?

— Стига, де! Мюлер се е карал с Граф в стриптийз клуба, отвел го е сутринта, когато е бил убит, побягнал е от теб... Ако искаш да знаеш защо се е покрил и е напуснал работа, ще те насоча към теорията на г-н Джордж Майкъл за гузните крака и ритъма.

— Руук, спомни си последователността на събитията и ми обясни следното. Мюлер си е тръгнал от агенцията с отец Граф след девет сутринта. Как тогава пасторът се е отбил при „Хустиция а Гуарда“ жив и здрав, само час и половина по-късно?

Руук смени скоростите, сякаш нищо не се беше случило.

— Да. Критична мисъл, това е добре. Имаш ли други идеи?

— Не, имам въпрос. Искам да знам какво може да притежава един стриптийзър, което да представлява интерес за Монтроуз и

заради което бяха убити толкова хора. Искам пак да говоря с Хорст Мюлер.

— Страхотно, да тръгваме.

— Още не.

— Абсолютно — каза Руук, сръчно завъртайки се на 180 градуса.

— Защо не?

— Защото той не си показва картите. Искам да го предизвикам, но трябва да отида в момент, в който той ще реши, че знам повече от него — обясни Хийт. — Така че да постъпим умно и да се възползваме от помощта, оказана ни от Монтроуз. Неслучайно ни отведе при онзи агент, сигурно за да ни насочи към любовника на немца, операторът. Да видим какво можем да разберем за Алън Баркли.

Руук извика такси и докато пътуваха към „Джемстар Студиос“ в Куинс, където снимаха „Отмъщение на каданс“, Хийт позвъни на г-жа Борели в жилището на пастора. Тя потвърди, че Баркли е бил енорияш в „Богородица на невинните“ и допълни, че преди две седмици отец Граф е оглавил църковната служба на погребението му.

— Значи са се познавали добре? Приятели ли бяха?

— Не бих ги нарекла точно приятели — отвърна жената. — Алън преживяваше някаква морална криза и отецът го съветваше. През последните дни от живота на бедния г-н Баркли обстановката в кабинета на отец Джери доста се нажежи.

— Чухте ли за какво спореха, г-жо Б.?

— Боя се, че не, детективе. Може да съм любопитна, но не шпионирам.

* * *

Хийт каза на охраната, че с Руук ще изчакат продуцента във фойайето, най-вече за да не се налага да покаже значката си. Ако — както твърдеше огромният постер на стената — „От отмъщението боли“, същото чувства и едно ченге, което няма значка. Брадатият мъж по дънки и спортно сако, който излезе да ги посрещне, се представи като Джим Стийл. Отговаряше за физическата страна на продукцията, включително наемането на оператори. Попита дали съседите са се

оплакали от шума и видимо се отпусна, когато му отговориха отрицателно.

— Искам само да ви задам няколко въпроса за един ваш бивш служител, Алън Баркли.

Стийл затвори очи за миг и каза, че целият екип още го оплаква.

— Ако живееш порядъчно и извадиш късмет, може и да ти се случи да работиш с човек като Алън. Прекрасна личност, много щедър и артистичен с камерата. Истински професионалист.

— Името му изникна във връзка със случай, който разследваме и ми е нужна информация за него — каза Ники.

— Няма много за казване. Работим заедно, откакто го наех да снима „Не забравяй да се наведеш“.

— Страхотно предаване! — каза Руук, продуцентът го изгледа недоверчиво и продължи:

— Стана през 2005-та. Алън беше толкова талантлив, че когато започнахме да снимаме „Отмъщение“, го прехвърлих тук.

— Ами преди това? — попита Хийт. — Работил ли е в други предавания?

— Не, всъщност поех известен риск, като го наех, защото преди това беше снимал новини.

— За националните канали или за местните? — попита Руук.

— Нито едното, нито другото. Снимаше на свободна практика за една от компаниите, които продават кадри на новинарски предавания, които искат да спестят пари. Нали разбирате, не могат да си позволят да пращат хора, които да дебнат нощем, за да заснемат катастрофите и обирите, така че купуват клипове, когато им трябват.

— Знаете ли за кого е работел Алън Баркли? — попита Ники.

— За „Готъм Аутсорс“. — Мобилният телефон на Стийл избръмча и той погледна екрана. — Вижте, трябва да се връщам. Успях ли да ви бъда от полза?

— Разбира се, благодаря — отвърна тя.

Преди да си тръгне, продуцентът каза:

— Може ли да ви задам един въпрос? С колегите ви не си ли сверявате записките?

— Не съм сигурна какво имате предвид.

— Един друг следовател дойде преди седмица и ми зададе същите въпроси.

* * *

Помощник-мениджърът на „Готъм Аутсорс“ имаше киселото излъчване на диспечер в таксиметрова компания. Щом ги видя, той откъсна очи от монитора си, завъртя се с нежелание към тях и каза, надвиквайки шума от пет-шест скенера:

— Вече говорих с един друг костюмар, беше преди седмица или десет дни.

— Капитан Монтроуз, нали?

— Да, оня, дето си пръсна главата.

На Хийт ѝ се прииска да го зашлеви така, че слушалките да се загнездят в миниатюрното му мозъче. Руук усети раздразнението ѝ (или може би го споделяше) и се намеси.

— Разкажете и на нас, ще ви отнеме минута и половина. Алън Баркли колко време работи за вас?

— Започна през 2001-ва. След 11 септември удвоихме персонала и той беше сред наетите.

— Доволен ли бяхте от него? — попита Ники, засега пренебрегвайки гнева си.

— Бях, докато престанах да бъда.

— Помогнете ми малко.

— Беше най-добрият ми оператор — страшни кадри, трудолюбив, не се боеше да снима отблизо. И после просто си вдигна гълъбите. Адюс. Дори не се обади, за да каже, че напуска или да ми целуне румения задник. Просто спря да идва. — Той стисна зъби. — Фотографи на свободна практика. Амеби, на един хромозом са от папараците.

Хийт нямаше търпение да се отдалечи от този грубиян, но имаше още един въпрос.

— Помните ли датата, на която напусна така внезапно?

Той разпери ръце и посочи десетките радиостанции и телевизори около себе си.

— Да ви приличам на човек, ще си който помни датата?

— Опитайте — подкани го Руук.

— Ти не си ченге — присмя му се мъжът. — Не и с тоя лъскав часовник. Не можеш да ме принудиш.

Руук мина покрай Ники, отскубна слушалките от главата му и завъртя стола му така, че почти опря нос в неговия.

— Ало, Рупърт Мърдок, колко ще ти струва, ако звънна да се оплача от мерките за безопасност при вас и някой общински инспектор попречи на камионетките ти да обикалят за нощ или две? — Той направи пауза. — Така си и мислех. — После записа номера си и го напъха в джобчето на ризата му.

— Започвай да си припомняш.

* * *

Когато се събуди от дрямката си, Хорст Мюлер ахна, Руук се беше навел над болничното му легло и държеше огромна спринцовка пред лицето му.

— Не се тревожете, хер Мюлер — тихо каза той, макар че не се помести. — Няма да ви нараня. Виждате ли обаче колко лесно би било някой друг да ви убие, докато спите?

Руук леко раздвижи спринцовката напред-назад, а Мюлер я проследи с очи, големи и ококорени като на Червения котак^[3].

— В болница сте, има толкова много начини. Чувал съм за наемни убийци, които се обличат като санитарии и инжектират отрова в системите на жертвите си. — Мюлер посегна към бутона за повикване, а Руук се усмихна и го вдигна с другата си ръка. — За да живеете, натиснете 1.

По лицето на Хорст проблесна пот. Хийт потупа Руук по рамото и каза:

— Мисля, че те разбра.

— Вярно, да не се оливаме.

— Какво се опитвате да постигнете? — попита Мюлер.

Ники дръпна един стол до леглото му.

— Да ви покажем, че ако не ни помогнете да хванем онзи, от когото толкова се боите, не мога да ви защитя от него. Никой не може. Никога и никъде няма да бъдете в безопасност. — Тя го изчака да премисли чутото. — Така че имате избор. Да ги изчакате да се появят или да ми помогнете да ги хвана, преди да ви спипат.

Очите на Мюлер се плъзнаха от Хийт към Руук, който стоеше зад гърба ѝ. Той вдигна спринцовката и му намигна.

— Добре — въздъхна немецът. — Много добре.

Ники извади тефтера си и каза:

— Кой стреля по вас?

— Не знам, истината ви казвам.

— Хората, които ви изтезаваха ли бяха?

Той присви устни.

— Не видях кой стреля по мен, а другите носеха скиорски маски.

— Колко бяха?

— Двама. Двама мъже.

— Защо, Хорст? За какво става дума?

— Не знам кои са, но искат едно нещо. Мислят си, че е у мен, но не е, честно ви казвам.

Тя се вгледа в умоляващите му очи и му повярва. Засега.

— Да поговорим за онова, което искат. — Той се затвори в себе си и Хийт реши да го подбутне. — Има нещо общо с приятеля ви, нали? С Алън?

Когато видя рязката промяна в изражението му, тя се зарадва, че изчакаха и дойдоха при него чак след като си бяха направили домашното.

— Ја, точно така.

— И какво е то, Хорст?

Той се поколеба ѝ Ники му помогна. Искаше да продължат, докато още е в настроение да говори и освен това си даваше сметка, че се възстановява от раната си и скоро ще се измори.

— Пари ли е?

Той поклати отрицателно глава.

— Но е нещо ценно.

Мюлер кимна, а после поклати глава всеки път, когато Ники изчиташе нещо от списъка си — бижута, картини, наркотици. Накрая тя стигна там, където искаше.

— Видеозапис е, нали?

Той се раздвижи и Хийт разбра, че е права. Логично беше да сметне, че някой от записите на оператора се е оказал ценен за някого заради съдържанието си.

— Кажете какво има на записа, Хорст.

— Повярвайте ми, не зная. Алън не искаше да ми каже по причини, които вече са очевидни. Каза, че би било твърде опасно за мен, ако разбере. Затова го пази в тайна толкова години. Каза, че има хора, които биха го убили, за да го получат. И сега...

Устата му пресъхна и Ники му подаде чашата, за да отпие със сламката.

— Убиха ли Алън, така ли умря той?

— Не, имаше слабо сърце. Още от раждането си. Преди няколко седмици получи криза и трябваше да влезе в болницата.

Ники си записа нещо.

— Имаше ли причина за тази криза?

На лицето му изплува... какво? Хийт го беше виждала много пъти по време на разпит. Примирение.

— Ще ме принудите да ви кажа всичко, нали? — Тя просто зачака и Мюлер затвори очи, а после отново ги отвори. — Добре. Да, един полицаи дойде да го разпита. Името му е Монтроуз.

Ники си отбеляза, че той говори в сегашно време.

— За какво го разпита?

— За записа. Някак си беше стигнал до Алън след всичките тези години. Представяте ли си? Каза, че говорил с някакъв охранител, който го видял в нощта, когато го заснел. Той отрече и го изгони, но Алън, бедният ми Алън така се изплаши! Беше толкова разстроен. Легнахме си и след половин час трябваше да позвъня на 911 заради сърцето му. Беше много зле, в болницата го изповядаха.

— Отец Граф ли?

Той кимна.

— Тогава той призна, че е скрил записа. Свещеникът обаче каза „Не, не, Алън, трябва да се пречистиш, като признаеш пред полицията“. Алън обаче отказа. Знам, че спориха за това много пъти, след като той излезе от болницата. Сигурно свещеникът се е обадил на полицаия, за да го попита дали може да му предаде нещо от името на Алън, но приятелят ми отказа да даде записа. Както и да освободи отец Граф от... как се наричаше... Църковният закон, който принуждава един свещеник да пази изповедите в тайна, каквото и да става. На смъртното си легло след втория инфаркт обаче Алън ми каза да дам видеото на пастора.

— Отец Граф защo не го е предал на Монтроуз? — зачуди се Руук.

— Такъв беше планът, но първо трябваше да му го дам. Няколко дни се колебах, защото и аз бях уплашен. Накрая се видяхме в офиса на агента ми, дадох му го и реших, че всичко е свършило.

Ники най-сетне разбра защo отец Граф и Монтроуз бяха говорили по телефона и защo капитанът бе претърсил дома на свещеника. След като той му беше казал, че ще получи записа в офиса на Подемски, и Монтроуз го търсеше като всички останали.

— Къде отиде отец Граф сутринта, след като му дадохте записа?

— Това не зная. Беше ме обзела параноя и се скрих, нали разбирате?

— Въпреки това те са ви открили, нали? — каза Руук.

— Допуснах грешката да се върна в апартамента, в който живеехме с Алън. Мислех, че след като записа вече го няма, мога да рискувам. Там имаше негови снимки, които исках да си взема. Толкова ми липсва. — Ники му предложи още вода, но той махна с ръка. — Те ме чакаха.

— Това ли са мъжете, които ви нападнаха?

Тя му показва снимките на Торес и Стелджес.

— Не съм сигурен, и двамата бяха със скиорски маски. Усилиха уредбата и ме вързаха за леглото. Измъчваха ме с метална електрическа пръчка, която пареше. Разберете ме, болката беше ужасна. Ужасна.

— Хорст? Как успяхте да се измъкнете?

— Когато ме оставиха, за да се обадят на някого от съседната стая, се измъкнах от ремъците. Разбирате ли, в Хамбург бях асистент на един фокусник. Излязох през прозореца, спуснах се по противопожарната стълба и хукнах да се спасявам.

— Защо са спрели с изтезанията, за да се обадят по телефона?

Тя затвори тефтера и се втренчи в него. Той явно се почувства неудобно и каза:

— Електричеството... не съм изпитвал нещо по-ужасно в живота си. Виждате, че още имам белези.

Хорст продължаваше да изтъква болката. Ники знаеше защo и не го съдеше, но нямаше да го изрече вместо него и зачака.

— Ужасно много болеше, разбирате ли. — Очите му се напълниха със сълзи и той подсмръкна. — Толкова съжалявам, но аз... аз им казах. Казах им, че дадох записа... на отец Граф.

И немецът се разплака от срам.

* * *

Докато пътуваха към Трибека, Хийт и Руук мълчаха, дълбоко замислени. На половината път той каза:

— Убийството на отец Граф му тежи на съвестта. Това е голямо бреме.

— Мъчно ми е за него. Наистина, Руук, който знае какво бихме сторили ние при тези обстоятелства.

Продължиха да пътуват в мълчание. Една пресечка по-нататък телефонът на Ники иззвъня.

— Роули — каза тя, след като погледна дисплея. — Ало, Роулз, какво става?

— Едно-две неща, които ще ти се видят интересни. Първо, обади се твоят човек, Диуейн. От Съдебна медицина в момента източват и претърсват резервоара. Очоа ги наглежда.

— Чудесно. Да се надяваме, че куршумът е вътре.

— А сега — още една голяма новина. В свободното си време, когато не бях твърде зает да си подреждам бюро, проучих финансите на отец Граф.

„Боже — каза си Ники — обожавам да работя с Роуч.“

— Познай какво изскочи. Помниш ли оная папка в компютъра му, „Ема“? Открих, че е имал обща сметка с някоя си Ема Карол. В момента в нея има няколкостотин долара, но през последната година сумата е достигала двадесет, дори тридесет бона.

— Роулз, страхотен си. Или поне ще бъдеш, ако си открил адреса на Ема Карол.

Роули ѝ го даде и щом затвори, Ники се наведе към шофьора на таксито.

— Променяме плана, ако нямате нищо против. Закарайте ни на ъгъла на Парк авеню и 66-та.

Ако човек огледа покривите на съседните постройките от високите етажи на всяка сграда в Манхатън, задължително ще види по някоя стая със стъклен таван. Ема Карол ги посрещна в своята и Ники беше удивена — там беше невероятно светло и топло въпреки минусовите температури навън. Слънцето обаче не успяваше да разведри лицето на жената. Ема Карол беше доста привлекателна по начин, който някои хора биха нарекли „хищен“, но кожата около очите ѝ беше подута, а самите те — помръкнали от лекарства или отчаяние, а може би и двете.

— Още страдам — каза им тя, щом се настаниха. — Отец Джери беше чудесен свещеник и прекрасен мъж.

— Близки ли бяхте?

Хийт я огледа и се зачуди дали тук не е намесен някой забранен романс, но не можа да разбере, което обикновено значеше, че отговорът е отрицателен. Тя много се гордееше с усета си за такива неща.

— Да, но не по този начин, моля ви. С отца се борехме за човешките права и социалната справедливост, споделяхме общи идеали — обясни тя и отпи от нещо, което се изстудяваше в кофа с лед на масичката. — Защо да си разваляме удоволствието с нещо вулгарно?

— Разбирам, че сте споделяли и обща банкова сметка, в която често е имало доста пари — каза Ники.

— Разбира се. Аз съм не само дарител, но и касиер на сметката ни за помощи за организациите в защита на човешките права, на които толкова държахме.

— А именно „Хустиция а Гуарда“? — попита Руук.

Ема Карол за пръв път се пооживи.

— О, да! Много се радвам, че сте чували за тях.

— Не ги познаваме много добре — каза той и заради Хийт добави: — Отношенията ни се базират на електронна поща.

Ники пренебрегна подозренията на Руук за Пабло Гусман и попита:

— Значи вие набирахте средствата и оперирахте със сметката, така ли?

— Така започнахме, но напоследък се занимавам не толкова с административна работа, колкото с набирането на дарители. Вече почти не използвам сметката, насочвам ги направо към „Хустиция“. Там явно им е приятно, а отговорникът им за капитала е много чаровен мъж.

Ники отвори тефтера си.

— Може ли да попитам за името му?

— Разбира се. Алехандро Мартинес. Искате ли да ви го продиктувам?

— Не — каза Хийт. — Записах го.

[1] Комедиен филм, със сценарист, режисьор и изпълнител на главната роля Уди Алън — Бел.прев. ↑

[2] От немското umlaut — двете точки над гласна буква — Бел.прев. ↑

[3] Червеният котак (Чешърският котарак) е герой от книгата на английския писател Луис Карол „Алиса в Страната на чудесата“ — Бел.ред. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТ

Руук подсили първата си чаша кафе за деня с доза еспreso и каза:

— Майко, сигурна ли си, че си готова за това?

— Да се правя на богата дама от хайлайфа ли? „Готова“ не е точната дума, по-скоро съм родена за това.

Ники свали от дъската снимката на Алехандро Мартинес и каза:

— Помисли си, Маргарет, това е човекът, с когото ще се срещнеш. Известен пласьор на наркотици, който е лежал в затвора. Твърди, че се е променил, но прекарва пари от дрога през една църква. Може би дори е поръчал да изтезават и убият свещеник.

— Каква благородна брадичка! — каза Маргарет Руук. — Ако си мислите, че ще пропусна възможността да се огледам в тези очи, много се лъжете.

Когато Руук предложи Ема Карол да организира фиктивна среща с Мартинес, Хийт много хареса идеята — така можеха да му пуснат малко пари за стръв и да ги проследят до крайната им точка. Когато си даде сметка, че шпионинът ще бъде майка му, бяха набрали твърде много инерция, а и Ема вече му се беше обадила.

— Не е късно да се откажеш — увери я Ники. — Ако нещо те тревожи, не бъди горда.

— Най-голямата ми грижа е коя богата дама да изиграя, репертоарът ми не е малък. Може би Елса Шрейдър от „Звукът на музиката“?

— Онази, която фон Трап остави заради Мария? — попита Руук.

— О... — Маргарет направи кисела физиономия. — Твърде много мъже съм изгубила заради детегледачката, за да го изтърпя отново. Сетих се — Вира Симпсън от „Приятелчето ми Джоуи“. — Тя разгледа повторно снимката. — Не, няма да я хареса, твърде е навъсена. Да видим... А! Това е. Мюриъл Юбанкс от „Мръсни негодници“. Един измамник я прелъсти. Идеално.

— Каквото решиш, майко, но ти ще го прелъстваш.

— И още как.

— С това — довърши Руук и постави на масата чанта „Луи Вюитон“. — Вътре има десет хиляди долара от хонорара ми за филма по статията за Чечня. С Ники цяла нощ записвахме серийните номера, така че не бъркай вътре. Никакви бакшиши!

— Джеймисън, твърдо си решил да развалиш удоволствието на майка си, нали?

* * *

Колата под наем ги откара един час по-рано, за да намерят място за паркиране близо до „Касис“ на Кълъмбъс авеню. Хийт и Руук избраха това заведение, защото беше малко и тихо и по-лесно щяха да чуват от колата.

— Как ще действаме? — попита Маргарет от задната седалка. — По телевизията шпионинът винаги носи микрофон.

— Та-да-а! — обяви Руук. — Виж какво ти купих от новите ми приятели в шпионския магазин.

Той ѝ подаде мобилен телефон.

— Какво? Скъпи, надявах се на микрофон!

— Толкова е старомодно. Това бебче има страхотен филтър за шум и усилва звука, така че просто го сложи на стола до себе си и ще чуваме всичко. Освен това има GPS. Най-добре ще е да не се налага да проследявам къде си, но ако се наложи, искам да мога.

— Одобрявам — уведоми го Ники с британски акцент. — Много разумно от твоя страна.

— И представа си нямаш — увери я той и връчи мобилен телефон и на нея. — Откакто хакнаха пощата ми, се притеснявам и за телефоните ни, така че докато пазарувах за мама, взех и за нас. Вече синхронизирах GPS-ите и въведох номерата ни.

Хийт натисна един бутон, телефонът на Руук иззвъня и той каза:

— Ало?

— Смахнат — заяви тя и затвори.

* * *

Седнали в колата, двамата наблюдаваха как г-жа Руук се настанява на масата до прозореца, както и бяха казали. Седна на вътрешното място, както й поръча Ники, за да могат да наблюдават Мартинес от тротоара и да виждат ясно ръцете му.

— Нека ви кажа едно — каза им тя по телефона, — това разположение може да ви устройва, но на мен ми е ветровито.

Руук се увери, че звукът на неговия е изключен и каза:

— Актьори.

Докато мълчаливо чакаха пласъорът на наркотици да се появи, телефонът на Ники избръмча и Руук каза:

— Сигурна ли си, че искаш да използваш стария, вместо онзи, който ти дадох?

— От ФБР е, мисля, че може да вдигна.

Познатата й в Куонтико първо се извини за закъснението.

— Отне ми известно време да проуча Серджо Торес, защото се натъкнах на стена и трябваше да получа разрешение — обясни тя и Хийт усети, че адреналинът й се вдига. — Тъй като става дума за теб, не се отказах и накрая ми го дадох. Досието на твоя човек е засекретено, защото е бил под прикритие.

— Серджо Торес е бил ченге?! — повтори Ники, а Руук спря да барабани с пръсти по волана и рязко се обърна към нея.

— Точно така — каза аналитката. — Досието, което си видяла, е било истинско, част от легендата, изградена около него, за да го приемат сериозно на улицата.

— С коя агенция е работил?

— Отдел „Наркотици“, 41-во управление. Това е в...

— Бронкс — довърши Хийт. — Познато ми е.

Точно тогава тя видя елегантната фигура на Алехандро Мартинес, който вървеше към тях по тротоара. Бързо благодари на приятелката си, затвори и сграбчи Руук.

— Хайде да се натискаме!

Дръпна го към себе си, двамата страстно се целунаха и тя рязко се дръпна.

— Не исках да ме познае.

— Аз не се оплаквам.

Видяха как той целува ръка на Маргарет и сяда, а Руук каза:

— Правилно ли чух, че човекът ледена шушулка всъщност е бил кука?

Разговорът в ресторанта все още се въртеше около незначителни неща, така че Хийт бързо му каза какво е научила. После добави:

— Ей, ей, това не ми харесва.

Мартинес точно казваше, че предпочита да се преместят на маса в дъното. Не обичал да седи до прозореца.

— Да я изкараме оттам — каза Хийт.

— Не! — възрази Руук. Никога не го беше виждала толкова стреснат. — Не познаваш майка ми. Ако се намеся, докато е в центъра на вниманието, ще платя скъпо и прескъпо.

Маргарет беше наясно със замисъла и сама реши проблема, при това без да излиза от образа си.

— О, но вие не разбирате... Обикновено сядам тук, така че и да виждам, и да ме виждат. Особено с вас, г-н Мартинес.

— Добре тогава — отвърна приятният глас, — но само ако ме наричате Алехандро.

— Означава Аликзандър, нали? Много обичам това име. Имам син, второто му име е Аликзандър.

Ники хвърли насмешлив поглед към Руук.

— Права си, Ники, да я изкараме оттам.

— Не, не — възрази Хийт. — Научавам какво ли не.

Ранният обяд на Маргарет и Алехандро продължи като всяка първа среща — преливаше от повърхностни брътвежи и престорен интерес към тривиалните разкази на другия.

— Открай време ми е странно да слушам личните разговори на майка ми с мъже — каза Руук и веднага даде заден ход. — Не, че го правя. Правех.

Той смени темата.

— Мислех си, че новината, че Торес е бил ченге в 41-во управление, е съвсем логична.

— Това ще бъде интересно.

— Изслушай ме — каза той. — После може да различиш хипотезата ми.

Тя му направи знак да продължи, имитирайки водещ на телевизионна игра, и той го направи.

— Едно — кой още е работил в този отдел? Стелдженс. Две — кой е бил убит в онзи район — Хъдълстън. Три — кой е бил най-големият наркопласьор там по онова време? Кавалерът на мама. Господинът, чиито пари от УБН бяха на тавана на отец Граф. Така че, да, Ники Хийт, според мен има връзка.

Ники му се усмихна.

— Ще съжалявам за това, но продължавай. Накъде води тази връзка?

— Мирише ми на пръстен за подкупи в Бронкс, свързан с търговията с дрога. Според мен пласьорите са надхитрили системата и са започнали да плащат на корумпирани ченгета с парите на УБН, за да не се налага да бъркат в собствения си джоб. Бих казал, че е доста елегантно. Чакай малко.

Той се заслуша в разговора в „Касис“ — Маргарет разказваше на Мартинес как влязла да се къпе гола във фонтана в „Линкълн Сентър“, а той се смееше.

— Да беше го направила през нощта — отбеляза Руук.

— Теорията ти не е пълен абсурд, Руук, но Граф как се вписва в нея? А „Хустиция а Гуарда“? Или не се вписват?

— Помислих и за тях, и за него. Помниш ли, че познатият ми в Колумбия, Ти-Рекс, каза, че Пабло Гусман от „Хустиция“ е получил пратка преди три седмици? Какво толкова тайно има в нея? Може би наркотици? Ако позволиш да цитирам Чарли Шийн, „Добрутро“. И си мисля, че... Гусман е перял парите от дрогата чрез отец Граф, който невинно си е мислел, че получава дарения за каузата. Само че е открил, че парите са мръсни и тогава са го убили.

Ники се замисли, втренчена в пространството.

— Добре. Тогава защо Мартинес ще се занимава с хора като Ема Карол и Маргарет Руук?

— Съвсем просто е — отвърна Руук. — Първо, така получава повече пари за подкупи и второ, поддържа фасадата си. Сигурно точно тя е попречила на отец Граф да го проучи по-издълбоко.

— Докато...?

Руук се намръщи, мъчейки се да измисли отговор. Внезапно лицето му се проясни.

— Докато е разбрал за видеозаписа. На бас, че е това. Сигурен съм, че толкова го искат, защото разкрива заговора с подкупите в 41-во.

— Възможно е — съгласи се тя.

— Но не си убедена.

— Убедена съм, че имаме теория. При това не лоша, което ти е за сефте. Само че все още се нуждаем от нещо конкретно. Не мога да отида в Централното управление и да им разправам небивалици. Особено предвид дисциплинарния ми статут.

— И какво ще правим? — попита той.

— Смятам, че в момента го правим. Чакаме пари, които да проследим.

* * *

След порция миди с пържени картофи и салата с бекон, които Маргарет обяви за перфектни, тя плати сметката. През бинокъла си Хийт забеляза, че Мартинес дори не се преструва, че иска той да се погрижи. След като келнерът отнесе чека, разговорът неловко замря, което означаваше, че скоро ще стане дума за бизнес. Алехандро Мартинес не беше срамежлив и не се бави много.

— Ема ми каза, че сте готова да подкрепите каузата ни.

— О, да, със сигурност. Силно ли вярвате в нея?

— Разбира се. Аз самият не съм колумбиец, но както е казал великият Чарлз Дикенс, „Благотворителността започва у дома, а справедливостта — у съседите“.

Руук се обърна към Хийт.

— Това е от затворническата библиотека.

— Само че и справедливостта, като всички други значими неща, си има цена — продължи Мартинес. — Тя изисква средства. Носите парите, нали?

Щом излязоха на тротоара пред „Касис“, Ники каза:

— Много умно — майка ти се сети да стане и Мартинес трябваше да се обърне с гръб към нас, за да я гледа.

— Повярвай ми, след 30 години на Бродуей майка ми отлично се е научила да засенчва другия.

Мартинес взе чантата „Луи Вюитон“ от Маргарет, наведе се да ѝ целуне ръка и двамата се разделиха. Тя тръгна на юг, както се бяха разбрали, а Мартинес праметна дръжката през рамо и тръгна в обратна

посока. Ники вдигна палец към г-жа Руук, докато минаваше край тях — представи си, че казва „Завеса!“

Бяха решили да наемат кола, за да могат да го проследят. Ако вземеше метрото, щяха да се разделят, само че мъж като Алехандро Мартинес се чувстваше уязвим до прозореца, така че бе малко вероятно да се възползва от градския транспорт. На 72-ра улица се качи в черната кола, която го чакаше, и те я последваха.

Беше малко преди обяд — имаше достатъчно движение, за да се скрият в него, но не толкова, че да затрудни преследването. Докато приближаваха 112-та улица, шофьорът на Мартинес многократно даде десен мигач, предупреждавайки, че ще завие на изток. Руук изостана, преди да го последва и оставяше по няколко коли пред себе си чак докато стигнаха Първо авеню в Спаниш Харлем. Когато шофьорът рязко зави по булевард „Марин“ и спря между магазина за волани и погребалното бюро, Руук подмина черния „Линкълн“, за да не го забележат. На следващата пресечка спря и погледна в страничното огледало. Ники разкопча колана си и коленичи на седалката, за да наблюдава през задното стъкло и видя как Мартинес притича по тротоара и влезе в офиса на „Хустиция а Гуарда“ с чантата.

Точно пред такерията^[1] се отвори място и Руук паркира — оттам тротоарът се виждаше отлично и от двете огледала. Докато гледаха и чакаха, телефонът му избръмча.

— Сигурен ли си, че искаш да използваш този опетнен телефон, вместо новия? — подразни го Ники.

— Млъквай.

— Ти млъквай.

— Ало? Да?

Руук потърси химикалка, Хийт му подаде своята заедно с тефтера си и Руук записа една дата — 31 май 2004 г.

— Слушайте, благодаря ви, аз... — започна той, после се взря в телефона. — Задник. Затвори ми.

— Да не е приятелчето ти от „Готъм Аутсорс“?

Руук кимна и тя каза:

— Ха. Аз пък си мислех, че се харесахте.

И двамата надзърнаха в огледалата — нямаше и следа от Мартинес, въпреки че колата му все още беше запалена.

— На 31 май 2004-та е бил Денят на загиналите във войните — каза Руук. — Г-н Усмивко каза, че Алън Баркли напуснал в навечерието на празника, когато всички станции намаляват броя на операторите и в „Готъм Аутсорс“ са най-заети.

— Същия ден е било открито тялото на Хъдълстън в онова БМВ — отбеляза Хийт.

— Ето какво се опитвам да си обясня — каза Руук, погледна отново в огледалото и продължи: — Изгарянията с ТЕНС по Хъдълстън. Когато са мъчили Хорст Мюлер и отец Граф, са се опитвали да ги принудят да им предадат записа. Защо са изтезавали и Хъдълстън младши?

Хийт сви рамене.

— Може би и той е имал нещо общо с него.

— Харесва ми — каза Руук. — Бил е холивудско чадло, може с Алън Баркли да са заснели някакво тайно видео, за да натопят корумпираните ченгета.

Когато Ники поклати колебливо глава, той добави:

— Не е било, за да вършат общественополезна дейност. Просто за да ги изнудят. За да получат по-добра цена за продукта чрез шантаж.

— Никой не може да шантажира такива хора.

— Така мисля и аз. Смятам, че малкият е разбрал това по трудния начин, а междувременно операторът му е изпаднал от радара заедно със записа — за застраховка в случай че го разкрият.

— Започвам да се тревожа — заяви Хийт. — Или теориите ти стават все по-добри, или от работата с теб започва да ми хлопа дъската.

Той събра длани и задиша като Дарт Вейдър.

— Ники... премини към тъмната страна...

Тя извади телефона си и докато ровеше из адресника, попита:

— Доколко си сигурен, че няма да изпуснеш Мартинес от очи?

— Ей, ония десет бона са мои! Съвсем сигурен съм.

— А смяташ ли, че ще устоиш на изкушението да се забъркаш в нещо и ще ми се обадиш, когато тръгне нанякъде?

— Защо, ти какво ще правиш?

— Ще действам на принципа „Разделяй и владей“.

Тя откри номера, който търсеше и натисна „Набери“.

— Ало, Петър? Ники е, как си?

Докато слушаше как старото ѝ гадже се радва, че го е потърсила, тя не изпускаше огледалото от очи. В един момент хвърли поглед към Руук и забеляза в неговите страх и презрение. Откакто се запозна с бившия ѝ приятел от колежа, с когото бяха живели заедно, той едва успяваше да овладее ревността си. Въпреки че Ники категорично отхвърли опита на Петър да възстанови отношенията им, Ники виждаше, че зеленото чудовище не е напуснало Руук.

— Слушай, Пет — каза тя, — искам да те помоля за една услуга. През 2004–2005 си работил за клюкарските списания на свободна практика, нали? Ако днес те заведе на обяд и те разпитам за Джийн Хъдълстън младши, ще можеш ли да ми снесеш някои мръсотийки?

Когато тя затвори, Руук каза:

— Този хърватски нехранимайко нищо не знае за Джийн Хъдълстън младши. Просто иска да обядва с теб.

Щом Ники излезе от колата, той добави:

— Ще се почувстваш ли по-сигурна, ако си извикам придружител? Може да звънна на Там Шфайда.

Когато тръгна към метрото, Ники още се хилеше.

* * *

90 минути по-късно Руук още дебнеше в Спаниш Харлем, когато телефонът му избръмча.

— Някакво движение? — попита Хийт.

— Не, шофьорът дори изключи двигателя. Много бързо обядвахте.

— Получих каквото ми трябва, а Петър имаше работна среща.

Старият ѝ приятел продуцираше сегменти в „По-късно“ — едно от многото вечерни предавания с гости знаменитости, които се конкурираха за вниманието на хората, страдащи от безсъние след Дейв, Джей и Джими^[2].

— Това е добре — каза той.

— Руук, толкова си прозрачен. Дори не попита какво съм научила, просто ти олекна, че веднага се е върнал на работа.

— Добре, добре — кажи ми какво ти каза.

— Нещо, което обяснява какво общо има Хъдълстън.

— Слушам те.

— Нужно ми е още едно парченце от мозайката и за да го получа, трябва да се отбия за малко извън града.

— Сега ли?

— Ако не беше спешно, не бих отишла. Затова бог е измислил отрядите, за да можем да си делим задълженията. Сега ти си моят отряд, Руук — би ли стоял там, докато се върна по-късно следобед? Ще взема метрото и очаквам да се прибера до четири, четири и половина.

Той направи пауза.

— Разбира се. Но къде отиваш? Само не казвай в Дисниленд.

— В Осининг — отвърна Хийт.

— Какво ще търсиш в затвора в Осининг?

— Не какво, Руук, а кого.

* * *

В жабката имаше малка синя торбичка за боклук и Руук изчисляваше колко урина би събрала. Като си представи как клечи над нея и се опитва да избегне последиците от евентуално преливане, той се изкиска, което само увеличи натиска върху пикочния му мехур. „Ето какво им е на мъжете на средна възраст в оная реклама. Изпускат най-интересното на стадиона, защото трябва да търчат към кенефа“, помисли си той. Започваше сериозно да се замисля дали да не изтича до такерията, когато забеляза движение в огледалото за обратно виждане.

Мартинес излезе от сградата, в която се помещаваше „Хустиция а Гуарда“, придружен от мъж със зеленикаво яке и брада ала Че Гевара, който носеше чантата с парите. Руук си спомняше лицето му от дъската с подробности в апартамента си — това беше Пабло Гусман.

Също както преди той ги следваше отдалеч, стараяйки се да не го забележат, въпреки че шофьорът им явно не се интересуваше от нищо, освен от собствената си кола. След като направи няколко завоя и тръгна на юг по Второ авеню, той включи мигача и пресече 106-та, а Руук намали и зачака на ъгъла, тъй като те бяха спрели на сред улицата. Гусман се появи без чантата и влезе в една аптека. Руук позвъни на

Ники и когато гласовата й поща се включи веднага, ѝ остави съобщение. Когато затвори, Пабло Гусман тъкмо излизаше с рецепта в ръка. Влезе през задната врата на черния „Линкълн“, без да се оглежда и пътуването продължи.

Руук продължи след тях по Второ авеню, докато шофьорът зави надясно по 85-та, която накрая ги отведе до тунел под Сентръл Парк, много подобен на онзи, в който преди няколко дни бяха устроили засада на Ники. Щом излязоха от другата страна, Руук едва не ги изгуби на „Кълъмбъс“, когато таксито, което използваше за прикритие, неочаквано спря да вземе клиент. Той изви волана и го заобиколи, като успя да ги догони на червения светофар на „Амстердам“. Светлината се смени, но колата не тръгна. Вместо това Мартинес и Гусман се измъкнаха и влязоха в някакъв бар. Гусман носеше черно кожено куфарче. Черният автомобил потегли, а Руук спря на ъгъла срещу кръчмата.

Беше запознат с „Месинговият харпун“ по няколко причини. Първо, това бе един от легендарните писателски барове в стария Манхатън. През изминалите десетилетия накувасени с алкохол гении — от Хемингуей и Чийвър до О’Хара и Ексли — бяха белязали плотовете в „Харпуна“ с отпечатыци от чашите си. Освен това барът беше един от малкото оцелели по време на Сухия режим благодарение на тайните си входи и подземните си тунели. Те вече отдавна не функционираха, но по онова време бяха служили както за вкарването на алкохол, така и за извеждането на пияниците на няколко пресечки от бара. Руук знаеше за него и по друга причина — името му се мъдреше на дъската у тях, изписано с прегледни печатни букви. Именно там бе обичал да ходи отец Джери Граф. Руук се замисли за деветдесетте минути от последния ден на пастора, за които нямаха информация — от момента, в който бе получил записа от Хорст Мюлер до появяването му пиян в централата на „Хустиция а Гуарда“. Не беше трудно да си представи къде ги е прекарал.

Руук се питаше какво да предприеме сега. Пикочният му мехур му даде отговора. Докато вървеше към вратата, той си каза, че нито Гусман, нито Мартинес са го виждали, така че шансовете да го разпознаят не са големи. Освен ако изчакаше твърде дълго и влезеше с мокри панталони, нямаше да привлече вниманието им. От друга страна, това беше „Месинговият харпун“ и мокрите панталони

сигурно бяха част от дрескода. При всички положения беше в безопасност.

Минаваше четири часът и в заведението имаше само шестима клиенти. Когато влезе, и шестимата се обърнаха да го погледнат. Двамата, които беше последвал, не се виждаха.

— Какво да ви сипя? — попита барманът.

— „Джеймисън“ — отвърна Руук, видял бутилката на горния рафт, под малкото светилище в чест на отец Граф. На снимката той се смееше, самата тя беше в рамка, украсена с пурпурна лента, а пред нея, върху зелена кадифена възглавничка, бе поставена стъклена чаша с името му. Руук остави пари на тезгяха и каза, че веднага се връща.

Когато влезе в мъжката тоалетна, не видя крака в кабинките и с облекчение си свърши работата, докато четеше табелата над писоара: „Пиши пиан, редактирай трезвен. Ърнест Хемингуей.“

Тогава чу гласа, който бе слушал цяла сутрин в ресторанта. Алехандро Мартинес се смееше и шегуваше с някого. Руук се закопча, но не пусна водата и вместо това обиколи помещението, за да чуе от коя стена се чуват гласовете. Те обаче се чуваха не през стената, а през пода.

След като се измъкна от мъжката тоалетна, Руук огледа бара и видя, че на мястото му го чака чаша „Джеймисън“. Като че никой не се интересуваше от това къде е. Той се върна в коридора, мина покрай офиса на управителя и се натъкна на тухлена стена. Като всеки уважаващ себе си писател беше чел митовете и легендите, така че се прилепи към нея, опипвайки я с върховете на пръстите си като касоразбивач. Както можеше да се очаква, една от тухлите беше леко обезцветена, а по ръбовете ѝ се виждаха следи от мърляви пръсти.

Хрумна му да се обади на Ники, но някой идваше — може би отиваше в тоалетната, а може би при управителя. Руук стисна тухлата между палеца и показалеца си и я дръпна. Стената се плъзна встрани — зад нея имаше отворена врата. През нея нахлу хладен въздух, който миришеше на плесен и застояла бира. Той се промъкна през вратата, затвори я и едва успя да различи дървеното стълбище в мрака. Тръгна по него на пръсти, като стъпваше близо до стената, за да намали скърцането. На долната площадка спря и се заслуша, а после го заслепи светлината на фенерчетата. Някой го сграбчи за сакото и го завъртя към стената.

— Изгуби ли се, приятелче?

Беше Мартинес, който миришеше на парфюма на майка му.

— Напълно — опита се да се засмее той. — И вие ли търсите мъжката тоалетна?

— Какво си мислите, че правите, дявол да ви вземе? — чу се глас, за който той реши, че е на Гусман. Руук присви очи.

— Ще намалите ли малко осветлението, ще ми извади очите.

— Изключете ги — каза трети глас и фенерчетата се отместиха. Той чу изщракването на ключ и лампите светнаха. Руук все още се опитваше да се нагоди, когато третият мъж изникна пред него като привидение. Беше го виждал по новините и на кориците на книгите му. Насред импровизиран апартамент в мазето между старите бурета и щайги стоеше колумбийският писател изгнаник Фаустино Велес Аранго.

— Знаете кой съм, личи си по погледа ви — каза той.

— Не, съжалявам. Само се опитвам да си върна зрението, след като приятелите ви ми прегледаха очите — каза той и тръгна на заден ход към стълбите. — Явно ви развалям купона, така че няма да ви притеснявам повече.

Гусман го хвана за раменете, блъсна го в един стар хладилник и го претърси.

— Не е въоръжен — обяви той.

— Кой сте вие и защо дойдохте тук? — попита Алехандро Мартинес.

— Истината ли да ви кажа? Добре, тази сутрин майка ми ви даде десетте хиляди долара в онова куфарче. Мои са и си ги искам обратно.

— Алехандро, нима той те е проследил?!

Пабло Гусман тревожно се огледа, сякаш натрапникът беше довел взвод нинджи.

Руук може би допускаше сериозна тактическа грешка, но реши, че писателят има най-много власт в групата и реши да наблюдава него. После рискува да каже:

— Спокойно, няма никой. Дойдох сам.

Гусман взе портфейла му и извади шофьорската му книжка.

— Джеймисън А. Руук.

— А. като Аликзандър — каза той с надеждата, че Алехандро Мартинес ще повярва, че е тръгнал след парите.

— Хубаво име.

Руук обаче наблюдаваше Фаустино Велес Аранго, чиито дебели вежди се бяха склени над мрачно втренчените му очи. Когато тръгна към него, Руук се стегна, очаквайки удар.

Изгнаникът спря на сантиметри от него и каза:

— Вие ли сте Джеймисън Руук, писателят?

Той предпазливо кимна, а Велес Аранго вдигна ръце, сграбчи десницата му и доволно я разтърси.

— Чел съм всичко, което сте писали някога.

Той се обърна към другарите си и каза:

— Това е един от най-добрите живи писатели документалисти. За мен е чест.

— Благодаря ви. Това, че вие го казвате, за мен е... Особено ми хареса думата „живи“, защото възнамерявам да остана в това състояние още известно време.

Атмосферата моментално се промени. Велес Аранго му направи знак да седне, придърпа си един стол и се настани до него. Останалите двама не изглеждаха напълно убедени и останаха на крака, но сякаш се бяха поотпуснали.

— Трябва да ви кажа, г-н Руук, че е нужен голям кураж, за да представите всички гледни точки така, както го правите вие, а после да се справите с опасните пречки пред публикуването на истината в медиите.

— Явно говорите за статията ми за рождения ден на Мик Джагър.

Велес Аранго се разсмя и каза:

— Мислех си по-скоро за материалите ви за Чечня и миньорите в Апалачите, но да, този за Мик в Портофино беше чудесен. Извинете ме за миг.

Писателят взе от масата малкото шишенце, което стоеше до рецептата от аптеката, извади едно хапче и докато отпиваше глътка вода, Руук прочете етикета. „Адефовир дипивоксил“, лекарството, което бяха открили в шкафчето на отец Граф. Вече знаеха за кого е било всъщност — явно пасторът купуваше лекарствата на Велес Аранго вместо него.

— Поредният бонус, когато гостуващ на правителството в затвора — каза той, докато затваряше шишенцето. — Един затворник

ме поряза с нож и хванах хепатит Б.

— Сигурно е ужасно да живеете като Салман Рушди.

— Надявам се и аз да пиша толкова добре и да живея толкова дълго.

— Как се озовахте тук?

Пабло Гусман демонстративно се прокашля.

— Фаустино, ако е репортер...

— Г-н Руук е повече от репортер, той е журналист. Което значи, че може да му се има доверие. Мога ли да бъда сигурен, че няма да разкриете тайните ми, ако ви ги разкажа, как беше думата, неофициално?

Руук премисли въпроса.

— Разбира се, няма да ги публикувам.

— Пабло и неговите герои от „Хустиция а Гуарда“ ме спасиха от сигурна смърт. В затвора станах мишена на наемен убиец — човекът с ножа. Наеха и други. Както знаете, в случай като моя, спасяването изисква сложна логистика и немалко пари. Сеньор Мартинес, който наистина се е променил, събра пари тук, в Ню Йорк, за да подпомогне организациите за защита на човешките права в Колумбия и за да ми осигури безопасен преход дотук, за да започна славното си изгнаничество.

Той се изкиска и посочи към мазето, в което живееше.

— Кога пристигнахте?

— Преди три седмици. В Ню Джързи, след като заминах в дървен сандък от Пристанище Буенавентура, били ли сте там?

Руук кимна и си спомни за сведенията, получени от Ти-Рекс в Колумбия, че оттам е тръгнала тайна пратка за Гусман. В нея обаче нямаше експлозив, а писател!

— Животът ми в това мазе може да ви изглежда ужасен, но е рай в сравнение с онзи, който оставих зад себе си. Освен това ми помагат благородни нюйоркчани като пастора и енорияшите от една ваша църква.

Той откопча яката на ризата си и извади голям медальон на тънка метална верижка.

— Това е свети Кристофър, покровителят на пътешествениците. Миналия понеделник един прекрасен човек, свещеник, който подкрепяше каузата ни, дойде само за да ми го даде.

Лицето му се изопна, на челото му се появиха бръчки.

— Разбрах, че бедният човек е умрял, но какъв мил жест, не мислите ли?

— Отец Граф ви го е дал в понеделник? — попита Руук. Знаеше, че това е твърде скоро след срещата му с Хорст Мюлер.

— Si. Отецът ми го даде. Каза, че е най-подходящият медальон за някой, който се укрива.

Руук не каза нищо. Само си повтори мислено тези думи, докато наблюдаваше как бижутото се поклаща на верижката си. Телефонът му избръмча и го стресна — беше Хийт.

— Може ли да вдигна? Приятелката ми е и знам, че е важно. Вижте, няма да ѝ кажа къде съм.

Мартинес и Гусман поклатиха отрицателно глави, но Велес Аранго се наложи.

— Добре, но на спийкър.

Руук вдигна точно преди да се включи гласовата поща.

— Ей, привет — каза той.

— Доста се забави. Къде си?

Мартинес направи крачка към него.

— Първо ти — отвърна Руук и той се отдръпна малко.

— В „Гранд Сентръл“, опитвам се да хвана такси. В Осининг мина страхотно, Руук. Направо невероятно.

Той се боеше, че заради напрежението ще каже каквото не трябва и докато подбираше думите си, тя каза:

— Руук, добре ли си?

— Да, просто нямам търпение да говорим. Но нека да е лично.

— Да, ще бъдеш направо смаян. Да дойда ли при теб? Още ли следваш парите си? — Чу се шумолене и тя раздражено изохка. — Ей, какво...

После Ники започна да пици, а телефонът ѝ изключи.

[1] От испански, *taquería* — закусвалня, в което сервират такос — Бел.прев. ↑

[2] Дейв Летерман, Джей Лено и Джими Кимъл, водещи на късни предавания — Бел.прев. ↑

ОСЕМНАДЕСЕТ

Руук скочи на крака и отчаяно се опита да я набере отново. Телефонът на Хийт дълго звъня, а той тръгна към стълбите, но Гусман го спря.

— Недейте, трябва да вървя!

Тогава се включи гласовата й поща.

— Ники, аз съм, обади ми се! Кажи ми какво става възможно най-бързо!

— Ники...

Пабло Гусман повтори името, замисли се и се обърна към Мартинес.

— Знаех си, че гласът ѝ ми е познат. Това е полицайката, която ме привика.

— Мен също — отвърна той и застана до Гусман. Руук се опита да ги заобиколи, но Мартинес опря широката си длан на гърдите му и го спря.

— Трябва да ѝ помогна, моля ви!

— Какво беше това за Осининг? — попита Мартинес, който бе излежал присъдата си там.

От момента, в който с изненада откри, че парите му водят до писателя дисидент, Руук си даваше сметка, че теорията за прането на пари от подкупи се разпада пред очите му. Тъй като никой в мазето не го беше заплашил с оръжие, нито дори Мартинес, той се видя принуден да рискува.

— Добре, вижте — каза той, обръщайки се най-вече към Фаустино Велес Аранго, който мълчаливо наблюдаваше от мястото си. — Приятелката ми е ченге и разследва убийство, което според мен няма нищо общо с когото и да е от вас.

— Убийството на отец Граф ли? — попита Гусман.

Руук премисли и кимна. Другият подръпна гъстата си брада и каза нещо на Велес Аранго на испански. Руук не разбираше всички

думи, но тонът му преливаше от емоции. Изгнаникът сериозно кимна няколко пъти и когато разговорът им приключи, Руук умолително каза:

— Животът ѝ може да е в опасност. Не вярвам, че точно вие, сеньор Велес Аранго, бихте държали писател в плен против волята му.

Той стана и отиде при Руук.

— Знам, че отец Граф не просто ми даде своя свещен медальон — Пабло казва, че убиецът му е отнел живота на светец, посветен на нашата кауза.

После по сериозното му лице се плъзна сянка от усмивка.

— Освен това прочетох статията ви за тази Ники Хийт, разбира се. Вървете — каза той и посочи към стълбите. — Направете каквото е нужно, за да я спасите.

Руук тръгна, но Мартинес отново го спря.

— Фаустино, той ще те издаде.

Писателят огледа журналиста и каза:

— Не, няма.

Руук хукна към стълбите, но се сети нещо и се обърна към Велес Аранго:

— Може ли още една услуга?

— Que^[1]?

— Нужна ми е всякаква помощ. Дали може да ми заемете медальона със свети Кристофър?

Велес Аранго посегна към бижута и го стисна.

— За мен той е безценен.

— Знаете ли какво — предложи Руук. — Задръжете моите десет хиляди, така ще сме квит.

* * *

Ники Хийт хукна по Вандербилт авеню, провирайки се между пешеходците, които вървяха срещу нея на път към станция „Гранд Сентръл“. Хвърли поглед през рамо и го видя — приближаваше, а черната му скиорска маска стряскаше минувачите, които спираха, за да се обърнат след мъжа, който ги разблъскваше, за да мине. Онези, които не бяха смаяни, се оглеждаха за ченгета или за да проверят дали някой не снима филм.

Стана толкова бързо — тъй като бързаше да хване такси, Ники използва тайното си оръжие в този квартал и не застана на опашката на 42-ра улица. Тя беше отлично място, ако търсиш нови приятели, защото напредваше бавно. Вместо това зачака на „Вандербилт“, до клуб „Йейл“ — там слизаха много хора и беше лесно да си хванеш празно такси в движение.

Докато говореше с Руук и броеше стотинки за шофьора, мъжът я изненада в гръб. Хийт не видя откъде се появи, само долови движението, отразено в опръскания със сол прозорец на таксито. Преди да се обърне, едната му ръка й взе телефона, а другата я стисна за рамото. Изненадата за миг я извади от равновесие, но бойният й рефлекс надделя и тя се завъртя, използвайки инерцията, когато я беше сграбчил, за да забие рамото си в него и да го блъсне в светофара до входа на клуба. Той се просна по задник на тротоара, посегна към палтото си и Ники побягна.

Няколко пресечки по на север той започна да я настига и Хийт пресече „Вандербилт“. На пътя рискуваше да се изложи на куршумите му, така че се затича на зигзаг, за да му попречи да се прицели добре. Искаше да завие при 45-та улица и да се вмъкне във фоайето на „Мет Лайф“, където охраната щеше да й помогне. Освен това станция „Гранд Сентръл“ беше пълна с ченгета и служители от „Вътрешна безопасност“.

Тогава обаче се случи най-хубавото — пред знака „Стоп“ на 45-та спря полицейска кола.

— Ей! — извика тя. — 10-13!

Това означаваше „Полицай се нуждае от помощ“. Прозорецът на шофьора беше спуснат и когато Ники се намираше на десет метра от колата, той се обърна с лице към нея.

— Хийт, влизай!

Беше Дзверът. Тя се зачуди да не би все още да я охранява, но това бе малко вероятно. Просто късмет, може би? Едва ли, това не беше неговият район. Когато стигна до колата, тя би спирачките, забелязала пистолета в скута му, който сочеше право към нея.

— Влизай — повтори той.

Хийт изчисляваше шансовете да не я улучи, ако се шмугне зад задницата на колата, когато зад нея изникна ръка в черна ръкавица и притисна кърпа към носа и устата й.

Ники усети сладък вкус и припадна.

* * *

Роули се върна на телефона и съобщи на Руук, че няколко души са се обадили на 911, за да съобщят, че мъж със скиорска маска преследва жена в близост до станция „Гранд Сентръл“. В момента Очоа разгласяваше по радиостанцията, че жената е Ники Хийт и Роули смяташе, че докато Руук стигне до мястото, околните улици ще бъдат пълни с полицейски коли.

В превод това означаваше, че няма да постигне кой знае какво, ако отиде, но тъй като там я беше чул за последно, той продължи надолу по „Бродуей“. Докато чакаше на светофара при „Кълъмбъс Съркъл“, сърцето му заблъска, когато сравни преследвача със скиорската маска с мъжете, които бяха подредили Хорст Мюлер в апартамента му. Преживяваше обаждането на Ники отново и отново — вълнението й заради онова, което беше открила и внезапната атака, при която сигурно бяха отнели или строшили телефона й.

Руук прегледа последните си обаждания — дали напук, дали по навик, Ники му се беше обадила от стария си телефон. Което означаваше, че онзи, който й беше дал, може би все още е у нея. Зачуди се така ли е и дали го е включила, след което извади своя и започна да се чуди как, по дяволите, да включи GPS-а.

* * *

Когато се свести, слепоочията й туптяха, чувстваше се така, сякаш е под вода. Главата сякаш бе твърде тежка за врата й, освен това не усещаше ръцете и краката си.

— Идва на себе си — чу се глас, който сякаш идваше от друго измерение. Хийт се опита да отвори очи и светлината от ярките флуоресцентни тръби над главата й ги прободеше така жестоко, че тя веднага ги затвори отново.

Какво бе зърнала през този кратък миг? Намираще се в индустриално помещение, може би работилница или склад. От

неравните стени стърчаха болтове, виждаха се метални рафтове, пълни с кутии и... инструменти, и някакви резервни части. Още един поглед би ѝ разкрил повече, но не и ако пак трябваше да се взира в проклетите лампи. Опитва се да се обърне, но не може, така че извърна глава в страни и надникна отново. Подпрян на една пейка, все още с униформа, Харви се беше привел напред и я наблюдаваше. Носеше сини гумени ръкавици. Смуцаващата картина предизвика известен прилив на адреналин и мъглата в главата ѝ отчасти се вдигна. Тя спусна клепачи и мислено сгълча сама себе си, че не е прозряла по-рано факта, че Дзверът не я следва, за да я защити, а за да я държи под око. Харви се беше спотайвал точно пред очите ѝ. Ники си спомни как му занесе вафлите на г-жа Борели и стомахът ѝ се сви.

Из стаята се движеше още някой. С огромно усилие Ники извъртя очи и разпозна якето на мъжа, който я беше сграбчил на „Вандербилт“. И той носеше сини ръкавици, но не и маската си, което беше още по-тревожно — означаваше, че вече му е все едно че Ники може да го разпознае. Обърна се, дойде при нея и наведе лице към нейното.

— Ехо, Хийт, събуждай се вече — каза Дъч Ван Мийтър.

Тя се опита да се извърне, но не може и си даде сметка защо. Не беше от хлороформа — и на ръцете, и на краката ѝ имаше белезници. Хийт с мъка вдигна глава — бяха я оковали върху чифт кръстосани дъски, импровизирана версия на кръста на свети Андрю.

— Точно така — кимна Ван Мийтър, забелязал, че е осъзнала къде се намира. — И понеже си такъв печен детектив, сигурно сама знаеш какво следва.

Чу се изщракване, после — тихо жужене. Тя обърна глава към Дъч, който държеше заоблена стоманена палка с размера на изкуствен пенис. Върху пластмасовата ѝ дръжка имаше бутон, а от нея излизаха два кабела, единият червен, а другият — черен.

— Голяма ирония, знаеш ли? Тия неща са измислени, за да облекчават болката. Гледай сега.

Тя трепна и извърна глава, очаквайки шока, но когато той допря уреда до ръката ѝ, кожата ѝ почти не изтръпна, а мускулът се сви съвсем леко.

— Едва ли е нужно да ти казвам какво още може това чудо.

Дъч отдръпна палката и я изключи.

— И така, по кой начин ще се разберем, по лесния или по трудния? — Ники не отвърна. — Добре, да видим. Първо по лесния. Къде е записът?

Тя се обърна с лице към него.

— Това е лесно — не знам.

Ван Мийтър кимна и каза на Дзвера:

— Никога не ни улесняват, а, Харв?

— Детектив Хийт, един съвет — обади се Харви. — Кажете му, за да се свърши по-бързо.

— Прав е. С болка или без болка, ти избираш.

— Казах ти истината, не зная.

— Да видим така ли е.

Дъч седна на един работен стол с колелца и включи палката.

Жуженето започна отново, този път — малко по-силно.

— Ще започнем полека, за да ти дадем възможност да се вразумиш.

Той докосна ръката ѝ на същото място, само че този път вибрацията беше по-силна. Лакътят ѝ се сви въпреки волята ѝ и не се отпусна, преди Дъч да отдръпне уреда.

— Сега беше на ниска степен — уведоми я той. — Хрумна ли ти нещо ново?

— О, да — каза тя. — Сетих се за Сентръл Парк, когато Харви така удобно ме изтърва. Кой караше джипа?

— Дейв Инграм — отвърна Дзверът от другия край на стаята. — Петнадесет години в „Спешни услуги“, страхотен стрелец, а ти го очисти с късметлийски изстрел.

Дъч завъртя стола си към него.

— Дейв прояви несръчност.

— Подцени ме — каза Хийт и хвърли бунтарски поглед на Ван Мийтър.

— Е, аз не съм, затова играчката ми има толкова много настройки.

Той завъртя копчето и жуженето се усили. Хийт се опита да пренебрегне ужасяващия звук и втренчи мрачен поглед в Дъч.

— Какво е заснел Алън Баркли? Какво има на записа и струва ли си да убивате всички заради него?

Детектив Ван Мийтър се изкиска.

— Няма да говорим ние, а ти.

Очите ѝ се стрелнаха към палката, която сега беше на сантиметри от лицето ѝ.

— Харви — попита Дъч, — всички ли проговарят накрая?

— Всички.

— Да — кимна Дъч. — Всички до един. Немецът предаде свещеника. Свещеникът предаде Монтроуз. — Той млъкна за малко. — Монтроуз... него няхаме възможност да го амбицираме. Реши да се прави на герой, така че му приложих обратна дискриминация^[2]. Точно тук.

Той рязко пхна върха на палката под брадичката на Ники и електричеството я разтресе неконтролируемо, а челюстта ѝ така се стегна, че зъбите ѝ заскърцаха. Също толкова рязко Дъч отдръпна уреда.

Хийт отчаяно си пое въздух и усети, че ѝ се повдига. Солта от собствената ѝ пот пареше на очите ѝ.

Когато отново можеше да говори, тя каза:

— Вие сте били, нали? Направили сте нещо на момчето на Хъдълстън. Вие сте го убили.

Ники вдиша дълбоко — имаше чувството, че се дави.

— Това е заснел Баркли, нали?

— Ники Хийт, следовател до последно. Вързана си, изтезваваме те, но ти задаваш въпросите. — Дъч размаха палката пред очите ѝ и каза: — Аз имам един-единствен. Знам какво има на записа, интересува ме само едно. Къде е?

* * *

Руук знаеше, че е безполезно, но ѝ остави още едно съобщение. Докато натискаше бутона с червената слушалка, си даде сметка, че вероятно задоволява собствената си нужда от контакт, въпреки че отсреща няма никой. „Не“, каза си той. „Ако ѝ оставя съобщение, може би ще оцелее, за да го чуе.“

На ъгъла на 12-то авеню и 59-та улица остави колата. Паркира я на най-близкото място, което успя да намери и въпреки табелата, че зад него има гараж, му беше все едно че може да го глобят. Имаше си

други грижи. Макар че GPS-ът в телефона му работеше, проблемът беше, че връщаше приблизително местоположение в радиус около километър. Руук застана на ъгъла, където магистрала „Уестсайд“ се издига над 12-то авеню, втренчи се в точицата на дигиталната карта и се завъртя в кръг. Доколкото можеше да прецени, телефонът на Ники се намираше в една от четири възможни сгради — в склада за бои, във фабриката за табели, в една безименна тухлена сграда, която приличаше на частен склад или от другата страна на магистралата, в градското пристанище за отпадъци на река Хъдсън.

От нощното небе се посипа ситна градушка и Руук вдигна яката си. Започна търсенето, като обходи трите сгради от тази страна на улицата. След това щеше да пресече, за да стигне до кея.

* * *

— Обясни ми нещо — каза Хийт. Гърлото ѝ дереше и когато прекара език по зъбите си, усети назъбеното крайче на един кътник. — Простреля Стелджес, за да му затвориш устата, нали?

Ван Мийтър зае насмешливо-невинна поза.

— Глупости. Направих го, за да ти спася живота, Хийт.

— Да, след като го прати да заложил бомба в апартамента ми. Откъде взе C-4?

Дзверът отвори уста, но Ван Мийтър го пресече.

— Млъкни, Харви, достатъчно.

— Експлозив от армейски клас не се намира лесно, дори да си ченге — продължи тя. — Кой стои зад това? Някоя важна клечка? Не е ченге, но има влияние, нали? Някой от кметството? Или от правителството?

— Свърши ли? — попита Дъч. — Защото е време да потанцуваме. Къде е записът?

Той завъртя червеното копче с формата на сълза по часовниковата стрелка и ушите на Ники се изпълниха с пронизително жужене, сякаш ѝ се гневяха всички пчели на света. Застанал зад Дъч, Харви им обърна гръб — не искаше да гледа. Под този ъгъл Хийт ясно видя драскотината на празния калъф за белезници, закачен на кръста му.

— Последна възможност — обяви Ван Мийтър, изчака малко, после плъзна стола си към кръста на Ники, скривайки се от поглед и тя усети, че разкопчава блузата ѝ.

Внезапно светлината угасна и жуженето секна.

— По дяволите, Харви, нали каза, че имало достатъчно напрежение за тая проклетия! Какво стана?

— Откъде да знам. Би трябвало да има, но сградата е стара, всичко се случва. Ще трябва да намерим бушоните.

През стъклата на тавана се процеждаше светлина от града, обсипвайки помещението с блед лунен блясък. Ван Мийтър спря на вратата и каза:

— Не си тръгвай.

После двамата с Дзвера излязоха.

Ники опъна белезниците около китките си, но от това те само се забиха в кожата ѝ. Почина си, опитвайки се да потисне паниката, когато вратата отново се отвори. Тя вдигна глава и видя детектив Фелър. Той също не носеше скиорска маска.

— Партньорът ти се отказа и си тръгна — каза Хийт.

Фелър опря пръст на устните си и прошепна:

— Прекъснах тока, за да ги изкарам от тук.

Той освободи единия ѝ глезен, а после и другия. Когато дойде да отключи белезниците на китките ѝ, тя видя пистолета на колана му.

— Можеш ли да вървиш? — попита Фелър.

— Мисля, че да — прошепна тя и седна. — Взели са ми обувките.

— Карай боса — каза той и тръгна към вратата. Подаде глава навън, огледа се и ѝ направи знак да го последва. Тръгна пред нея и когато Ники излезе на дъжда, веднага си даде сметка къде е. Сградата, в която я бяха вкарали, голяма горе-долу колкото товарен вагон, беше работилница на края на пристанището за отпадъци на река Хъдсън. Работното време беше свършило и нямаше никакви коли, с изключение на патрулката на Харви и таксито на Ван Мийтър. Фелър посочи към другата страна на кея и ръцете му изобразиха волан.

Движеха се толкова бързо, колкото можеха да си позволят, без да вдигат шум. Ники, която пресече ледения цимент боса, вървеше потихо. След 50 метра внезапно спряха — точно пред тях, от една от бараките по пристана, се разнесоха гласове.

— Въпреки това опитай пак! — раздразнено излая Ван Мийтър отвътре. Вратата се откряна, Фелър дръпна Хийт за ръката, двамата притичаха по кея и се скриха зад един контейнер за боклук.

— Това е трафопостът — прошепна той на ухото ѝ. — Никога няма да отстранят повредата.

Фелър проточи врат и прецени разстоянието до колата си, която беше на другия край на пристана.

— Повиках подкрепления, така че сигурно е най-добре да клечим тук, докато дойдат.

И двамата се обърнаха към 12-то авеню с надеждата да зърнат червени и бели светлини, но колегите им още ги нямаше.

— Извинявай, че те обвиних, че си с тях — прошепна тя. — Реших, че с Ван Мийтър сте дупе и гащи.

— Бяхме, но от „Вътрешни разследвания“ му вдигнаха мерника и ме помолиха да го следя. Кофти е да постъпиш така с партньор, обаче...

Той повдигна рамене.

— Аз нямам оплаквания — отвърна тя. — Как ме откри?

— Бях в съда, когато чух съобщението, че те гонят при „Гранд Сентръл“. Набрах Дъч, но той не вдигна. Не бях сигурен, но си казах „Защо пък не“ и проследих транспондера на таксито му дотук.

— „Защо пък не“ — усмихна се Ники.

Точно тогава вратата към работилницата се отвори с трясък и Ван Мийтър кресна:

— Харв! Избягала е!

Фелър изруга, а Дзверът се показа от трафопоста и извика:

— Как?

— На кого му пука?! Веднага почвай да я търсиш!

Фенерчето на Харви се плъзна по околните сгради, а Дъч нареди:

— Провери оная кофа за боклук!

Фелър пхна ключовете за колата си в ръката на Ники.

— Бягай! — каза ѝ той, изскочи иззад контейнера и се хвърли към Харви с насочен пистолет. Хийт хукна и чу два изстрела. Надзърна през рамо — Фелър беше на земята. Харви го освети с фенерчето, после снопът светлина се вдигна и я откри. Той стреля и на метър пред нея изригна гейзер от мръсна киша.

В този момент моторът на таксито изрева, Ван Мийтър го изкара на заден ход и подгони Ники по кея. Нямаше начин да го надбяга и тя отчаяно се огледа, търсейки пролука между сградите, в която да се шмугне и да скочи в реката. Подсиленият от полицията двигател изръмжа — колата се приближаваше, а гумите ѝ свистяха, разпръсквайки ледената помия, от която стъпалата ѝ бяха изтръпнали.

Вместо на зигзаг, Ники рискува и хукна по права линия, позволявайки му да набере скорост и да забрави колко е хлъзгаво. Дробовете ѝ горяха, но тя тичаше с всички сили към боклукчийските камиони, паркирани в редица пред хангара за разтоварване. Тя чакаше и чакаше, без да сменя посоката, а фаровете се приближаваха, обливайки гърба ѝ с гореща светлина. Щом видя сянката си върху първия камион, Хийт се хвърли надясно, плъзгайки се по леда, който покриваше цимента като дебела пързалка.

Зад нея Дъч Ван Мийтър налага стръвта, удари спирачките и изви волана, но смесицата от лед и дъжд по кея превърна таксито в хидроплан. Без сцепление дясната му половина се плъзна встрани и с все сила го блъсна в боклукчийската кола, при пълна скорост. Ники се изправи и го видя да лежи отпуснат върху въздушната възглавница.

Изтрещя изстрел и куршумът удари калника на таксито. Хийт искаше да вземе пистолета на Дъч, но Дзверът приближаваше и следващият път може би нямаше да я пропусне. Ники се затича към отворената врата на хангара, където изсипваха отпадъците и се прикри зад двуметровите бали, складирани там.

Когато чу, че Харви спира до вратата, тя приклезна и надникна между купчините пресован боклук. Беше изключил фенерчето си, за да не се издаде, но от Уест Сайд идваше достатъчно светлина и Ники го видя как присвива очи, щом докосна натъртеното място на гърдите си. Когато свали ръката си, тя различи дупката в якето му, точно под значката, където защитната жилетка бе спряла куршума на Фелър.

Точно когато Хийт отново обмисляше плана си да се гмурне в реката, Дзверът я заобиколи отляво и случайно или умишлено препречи пътя ѝ към откритата част на хангара, където товареха боклука на лодки до сметищата. Ники запълзя надясно, мина през пролуката между балите и се отправи към края на редицата, където имаше малка работна маса.

„Инструменти“, помисли си тя. Прецени разстоянието до масата — рискуваше да се изложи на изстрелите му, но това беше за предпочитане в сравнение с възможността да се превърне в мишена за упражнения. Хийт тъкмо се канеше предпазливо да излезе от скривалището си, когато долови дишането му, моментално приклекна между балите и застина.

Харви също притихна. Къде беше, по дяволите?

На рафта над масата, между календарите с красавици и очуканите чаши за кафе, имаше някаква купа — награда от общината или може би от синдикатите. Ники се втренчи в нея и зачака. Както можеше да се очаква, след няколко секунди в месинговата повърхност се отрази движение. Тъмносинята униформа приближаваше към мястото, където се беше свила.

Ключовете на Фелър още бяха в ръката ѝ. Като внимаваше да не издрънчат, Хийт сви пръсти в юмрук, така че двата ключа да се подават между кокалчетата ѝ. Не беше като Върколака от Х-мен, но трябваше да се справи и така.

Търпение, трябваше както винаги да прояви търпение. Ченгето се присламчи на пръсти до отвора, където се криеше, но допусна грешката да я търси на нивото на очите си. Хийт се беше снишила напълно и когато застана пред нея, тя подскочи, заби ключовете в лявата му буза и посегна към оръжието му с дясната си ръка. Той извика от изненада и болка, Ники изви китката му нагоре и пистолетът гръмна, а куршумът се заби в една от балите боклук зад гърба ѝ.

Хийт отново го удари в лицето с ключовете и се опита да му изтръгне пистолета, но Харви го стискаше силно и когато на третия опит успя да му го избие, той изхвърча с дрънчене на пода. Ники се наведе да го вземе, но Харви я нападна откъм гърба. Тя се извъртя и използва инерцията му срещу него, блъскайки гърба му в масата, после три пъти заби лакът в натъртеното място под значката му. Той виеше при всеки удар, но накрая удари главата ѝ с длан и я запрати към стената, където рамото ѝ се удари в стъклен капак и го строши. Хийт надникна в противопожарната кутия и извади брадвата.

Харви отново се беше изправил с пистолет в ръка. Ники бързо замахна и тъй като знаеше, че той носи защитна жилетка, се прицели в ръката с оръжието... и я отсече при лакътя. Той се сгърчи на пода, като стенеше и кървеше. Изтощена, Ники изпусна брадвата и се огледа,

търсейки нещо, което да използва за турникет. После чу движение до себе си, завъртя се и вдигна ръце.

Някой се хвърли към нея и тя се приготви за удара, но в същия момент чу изстрела и осъзна, че мъжът, който я блъска встрани, е Руук. И двамата се приземиха на пода до Харви, Хийт сграбчи падналото му оръжие, стана и пусна два куршума в челото на Дъч Ван Мийтър, който стоеше на вратата, вдигнал димящия си „Смит & Уесън“.

Ники остави пистолета и прегърна Руук, който не помръдваше в ръцете ѝ.

— Не знам как ме откри, Руук, но улучи момента доста точно.

Той обаче не отговори.

— Руук?

Сърцето на Ники спря и тя се изчерви от тревога. Разтърси го, но той не реагира, а когато го обърна, сложи главата му в скута си и докосна бузата му, по ръката ѝ остана кръв — неговата. Тя разкъса ризата му като обезумяла, търсейки рана и веднага я намери — червенееше се точно под ребрата му.

Сирените приближаваха.

Ники преглътна сълзите си, коленичи над него, притисна раната с една ръка и погали лицето му с другата.

— Дръж се, Руук, чуваш ли ме? Идва помощ, дръж се. Моля те!

Сирените спряха отвън и хангарът се изпълни с пулсиращи светлини.

— Насам! — изкрещя Ники. — Бързо, ще го изпусна!

Изречена, мисълта смаза Хийт и тя изхлипа, наблюдавайки как лицето му губи цвят.

Парамедиците се втурнаха към нея и го поеха, а тя замаяно се отдръпна и захълца, покрила уста с окървавената си длан. Докато наблюдаваше как разрязват ризата му, тя трепереше от глава до пети. Едва тогава забеляза нещо, което никога не беше виждала около шията на Руук. Голям медальон със свети Кристофър.

[1] От испански — „Какво?“ — Бел.прев. ↑

[2] Форма на дискриминация срещу членове на превъзхождащата или преобладаващата обществена група в полза на малцинствена или исторически непривилигиrowана група с цел изравняване на шансовете за реализация. — Бел.прев. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТ

— Очакват ви.

Ники разсеяно се взираше в нищото. Точно това ѝ трябваше — една-единствена нищо незначеща точка из постерите и бележките на информационния бюлетин срещу мястото ѝ в коридора на „Полис Плаза“ 1. Асистентката застана пред нея, видя подутите ѝ очи и внимателно ѝ се усмихна. Симпатия. Само това не, стига толкова. През последните 12 безсънни часа беше изтърпяла достатъчно симпатия и не знаеше кое е по-лошо — съчувствените лица или утешителните думи.

Въпреки това Хийт стана и върна добронамерената усмивка на младата жена. После отново издигна защитната стена около емоциите си. Ако се замислеше за Руук, нямаше да може да ги овладее.

— Готова съм — каза тя, асистентката ѝ отвори вратата, Ники си пое дълбоко дъх и пристъпи напред.

Малко стаи биха могли да изглеждат по-ледени и плашещи от конферентната зала на десетия етаж на „Полис Плаза“ 1 тази сутрин. Последния път, когато влезе тук, присъстваха само тя и Зак Хамнър, плюс чаровната двойка от „Вътрешни разследвания“, конфискувала значката и оръжието ѝ. Това само по себе си беше достатъчно смразяващо, но сега Хийт щеше да се изправи пред цяла стая заместник-комисари, началници и администратори, които да я гледат под лупа. Още щом влезе, те престанаха да разговарят помежду си, за да я огледат преценяващо от главата до петите.

Зак я чакаше до вратата и я отведе до празния стол начело на масата. Докато минаваше край обветрените лица на големите клечки в Нюйоркската полиция, Филис Ярбъро приятелски ѝ намигна. Хийт кимна на заместник-комисаря и зае мястото си.

Тод Аткинс, заместник-комисарят по юридическите въпроси, седеше срещу нея на противоположния край на масата. Щом Чукът седна на съгъваемия стол зад шефа си, Аткинс внимателно каза:

— Благодаря ви, че дойдохте. Осъзнавам, че моментът е ужасен за вас и искам да знаете, че сте в мислите ни.

Ники отблъсна поредната вълна смазваща скръб и успя да каже с най-професионалния си тон:

— Благодаря, сър.

— Поискахме да дойдете, за да вземем мерки веднага — продължи адвокатът на Централното управление. — Комисарят също щеше да дойде, но в момента е на среща в Капитолия и ние сметнахме, че е важно да поправим грешката, която допуснахме по отношение на вашия статут.

Той продължи и докато описваше гафа им с неясен, умишлено усложнен език, Ники усети, че попада в калейдоскопа, който я беше погълнал при замъка „Белведере“, след като я нападнаха. Гледаше Аткинс в очите, но около него се въртяха най-различни картини. Руук, отпуснат в ръцете ѝ след изстрела... Монтроуз, който ругае разпечатките с данни за работата му... Бледото лице на Руук... Ван Мийтър, който проверява пулса на Стелджес в автоморгата... Кръвта на Руук в умивалника, когато най-сетне бе измила ръцете си... Дъската с подробностите за убийството на Граф, която капитан Айрънс изтри толкова небрежно, оставяйки само размазани следи от червения ѝ маркер...

Заключителния тон на Аткинс я върна в настоящето.

— Прибързахме в заключенията си — каза той, — за което ви поднасяме искрените си извинения.

— Приемам ги, сър — каза тя и добави: — И ги оценявам.

Каменните лица наоколо се поотпуснаха, някои дори ѝ се усмихнаха.

— Решихме веднага да ви върнем на работа, детектив Хийт — продължи Аткинс. — Трябва също да спомена, че от началото до края имаште ревностен защитник сред нас, но това не е тайна.

— Не е, защото тя не ни позволи да го забравим — разсмя се началникът на „Личен състав“, което разведри атмосферата.

— И така — каза Аткинс, — давам думата на заместник-комисаря по технологическото развитие. Филис?

Щастливо усмихната, седналата в средата на дългата махагонова маса, Филис Ярбъро се наведе напред и наклони глава, за да вижда по-добре Ники.

— Детектив Хийт... Приятно е отново да ви наричат така, нали? Е, не свиквайте с това. За мен е чест и привилегия да ви съобщя, че от днес не само отново сте следовател, но ще получите златна нашивка и чин лейтенант в Нюйоркската полиция.

Сърцето на Ники запрепуска в гърдите ѝ, а Филис изчака аплодисментите да утихнат.

— Поздравления. Искам да добавя следното — не се съмняваме, че това е едва първото стъпало от изкачването ви в Централното управление.

Ръкоплясканията се усилиха, чуха се дори няколко „Точно така, точно така“. Накрая всички замлъкнаха и обърнаха глави към Ники — очевидно беше неин ред.

Хийт стана.

— Нека повторя онова, което казах на устния си изпит преди няколко дни. Работата в Нюйоркската полиция за мен е не просто работа, а целта на живота ми. Ако съм професионалист, това е именно защото я приемам толкова лично. Затова с удоволствие приемам възстановяването си в длъжност и ви изказвам своите благодарности.

Надигнаха се аплодисменти, но тя ги спря, като вдигна ръка.

— По същата причина с уважение отказвам повишението в чин лейтенант.

Всеобщата реакция би могла да се опише като „удивление“, но думата не беше достатъчно силна. Сериозните, закоравели ченгета с безизразни физиономии, които седяха пред нея, бяха смаяни. Особено Филис Ярбъро, която тръсна неразбиращо глава и се огледа с надеждата останалите да ѝ помогнат да разбере какво става.

— За да не ви се сторя неблагодарна — повярвайте ми, изпитвам искрена признателност, — нека ви помогна да разберете решението ми, като се върна към онова, което казах преди малко. Това е моят живот. Постъпих в Нюйоркската полиция, за да помагам на хората, станали жертва на престъпление. С течение на времето обикнах работата си още повече заради приятелството ми с най-добрите ченгета в света и гордостта, която изпитвам, че работя с тях. Работата е там, че процесът, през който минах, докато получа това повишение, както и някои неща, които научих през изминалите седмици, ми помогнаха да осъзная, че тръгна ли нагоре, ще се отдалеча от улицата. От причината, поради която станах полицаи. Администраторите

вършат важна работа, но мен не ме вълнуват статистическите данни, графиците и всичко останало. Вълнува ме онова, за което съм родена — да се боря с престъпността. Там, навън. Благодаря ви за доверието и за това, че ме изслушахте.

Ники огледа лицата около масата едно по едно и в повечето от тях прочете разбиране — те отлично знаеха за какво говори. Може и да не смятаха да го кажат, но се възхищаваха на куража ѝ. В интерес на истината, имаше и няколко души, които едва успяха да прикрият досадата си.

— Е? — попита тя. — Наистина ли отново съм ченге?

Заместник-комисар Аткинс каза:

— Мисля, че говоря от името на всички — не очаквахме тази среща да протече така, но да, детектив Хийт, вие отново сте полицаи.

Той направи знак на Зак Хамнър и хлебарката политикан, която толкова грубо бе отнела работата ѝ, дойде при нея и ѝ връчи собствените ѝ значка и оръжие, като се хилеше, сякаш бяха личен подарък от него.

Ники посегна към палтото си, извади празния кобур и го вдигна, за да го видят всички.

— Надеждата никога не ме напусна.

Няколко души се изкикотиха, а след като сложи значката и пистолета на обичайните им места на кръста си, детектив Хийт каза:

— А сега, когато отново съм полицаи под клетва, бих искала да извърша един арест.

ДВАДЕСЕТ

Отначало всички решиха, че Хийт се шегува. Може би това беше продължението на забележката ѝ за празния кобур. Един по един обаче те оцениха сериозното ѝ изражение и Ники получи цялото внимание на хората, пред които стоеше.

— Убийството на отец Граф бе случай с много усложнения. Няма да ви ги изброявам, можете да прочетете доклада ми, но най-голямото препятствие, с което се сблъскахме, беше необикновено силната съпротива на Централното управление.

Зак Хамнър се наведе напред в опит да прошепне нещо на шефа си, но Аткинс махна с ръка, за да го пропъди. Чукът се отпусна назад и се намръщи на Ники, която му върна жеста и се въси, докато той отклони поглед и се втренчи в папките на скута си.

— Открих улики, които постепенно ме наведоха на мисълта, че убийството на свещеника е било свързано с подкупи от наркотици в 41-во управление. Тази теория е напълно реалистична — всички знаете кои са петимата, които не само се опитаха да ме убият в Сентръл Парк, когато започнах да дълбая, но са замесени и в убийствата на Граф и Монтроуз...

Тя спря, за да позволи на думата „убийство“ да окаже своето влияние и продължи:

— ... както и в стрелбата по Хорст Мюлер. Серджо Торес, Тъкър Стелджес, Карл „Дъч“ Ван Мийтър, Харви Балънс и Дейв Инграм — изброи Хийт, свивайки пръстите си, — в даден момент всеки от тях е служил в 41-во. Ключът към моята теория за подкупите от дрога бяха парите от УБН, открити на тавана на пастора. Само че сгреших. — Тя направи пауза. — Оказа се, че те са били дарение за една организация за защита на човешките права, с която е работел свещеникът, и нямат нищо общо със случая. Тогава каква беше връзката с корумпираните ченгета? Ако не са били наркотици, тогава какво? Става дума за друг вид конспирация, която за жалост стига чак до горните етажи на тази сграда.

Отоплението се включи и съскането на вентилатора измести спусналото се мълчание.

— Да се върнем на капитан Монтроуз — каза тя. — През 2004-та той е разследвал смъртта на сина на известен актьор, Джийн Хъдълстън. Когато била приписана на убийство при продажба на наркотици, той не повярвал и наскоро започнал да проучва всичко отначало, съвсем сам. — Ники се обърна към Хамнър. — Ти знаеш всичко по въпроса, нали, Зак? Приятелчетата ти от „Вътрешни разследвания“ казаха ли ти, че души наоколо, когато решиха да го проверят?

— Монтроуз привлече вниманието на „Вътрешни разследвания“ с несвойственото си поведение, разследването им беше напълно в реда на нещата — каза Хамнър, сякаш ставаше дума за нещо отегчително тривиално.

— Очевидно не е привлякъл само тяхното внимание — каза Ники и отново се обърна към останалите. — Не можах да получа файловете по случая Хъдълстън, но имам познат в развлекателната индустрия — обясни тя, имайки предвид Петър. — Той разполага с вътрешна информация и ми сподели най-различни тайни слухове за онзи младеж. Най-удивителният от тях е, че две години преди убийството Джийн Хъдълстън младши е бил в Бермуда за пролетната ваканция. И че е едно от момчетата, изнасилили дъщеря ти, Филис.

Ярбъро ахна и покри устата си с ръце, а очите ѝ плувнаха в сълзи.

— Детектив Хийт — обади се Аткинс. — Имам чувството, че прекалявате.

— Съжалявам сър, но няма лесен начин да го кажа.

— Но това са клюки! — възрази началник „Личен състав“ и подаде кърпичка на Филис.

— Които лично потвърдих — отвърна Хийт.

Заместник-комисар Аткинс каза:

— Продължете.

— Джереми Дру, който признава, че е нападнал и убил Ейми Ярбъро, е екстрадиран през 2002-ра и излежава доживотна присъда в затвора „Синг Синг“, където го посетих вчера. Той потвърди онова, което чух от информатора си — че семейство Хъдълетън са платили няколко милиона долара на родителите му, които били инвалиди, за да

го убедят да скрие, че в груповото изнасилване на плажа е участвал и Джийн Хъдълстън младши.

— Защо го е казал на вас? — попита заместник-комисарят по юридическите въпроси.

— Родителите му са починали, а той е станал силно религиозен. Това беше първата му възможност да успокои съвестта си. Между другото, проверих в митницата — паспортът на Хъдълстън потвърждава, че бил в Бермуда и че е напуснал острова с първия сутрешен полет след откриването на трупа на Ейми. Знаеш ли, Филис, дори след като разбрах, че Джереми Дру не е бил сам с дъщеря ти онази нощ, не исках да повярвам, че ти стоиш зад всичко това. Само че онзи круиз, на който се беше записал Монтроуз, не ми излизаше от главата. Мъж в траур да отиде на пътешествие за необвързани, при това докато кариерата му е в опасност и провежда тайно разследване? Обадох се на агентката и разбрах, че пътуването е било до Бермуда.

Докато най-добрите умове в Нюйоркската полиция обмисляха мотива, Филис Ярбъро заговори и ги стресна.

— Ники... — започна тя и поклати разочаровано глава. Гласът ѝ беше дрезгав и хаплив. — Не мога да повярвам, че си способна на такова нещо. Нима се опитваш да ме превърнеш в жертва втори път заради някаква таблоидна конспиративна теория?

— Съжалявам за загубата на дъщеря ти, знаеш това, но това вече не е теория. Късчето кожа под нокътя на отец Граф е от калъфа за белезници на Харви Балънс, а парченцето от копче, открито на местопрестъплението, е от една от ризите му. Харви е в болницата и говори — за теб и за парите, които си предложила на пет ченгета през 2004-та, за да се погрижат за Хъдълстън.

— Детектив Хийт, стига — каза Ярбъро, опитвайки се да възстанови спокойствието и резервираността си и да се постави в позицията на съдия, а не на обвиняем. — Нека престанем с всичко това, моля ви. Знаете, че престъпниците са готови да кажат какво ли не, за да сключат сделка. Това са слухове и спекулации. Какво стана с онази Ники Хийт, която работи само с доказателства?

— Доказателства — повтори Хийт, отиде до вратата и леко почука, а в стаята влязоха Лъвел и Делонгпри. Докато следователите от „Вътрешни разследвания“ заобикаляха масата на път към големия телевизор с плосък екран на стената, Ники мъчително преглътна при

ужасния спомен за парамедиците, които разрязаха ризата на Руук, разкривайки медальон със свети Кристофър, който не беше виждала преди. След това тя изслуша последното му съобщение, в което я умоляваше да му се обади, защото записът е у него. Ники го запази — това бяха последните му думи, преди да го прострелят. После разгледа бижутото, което не беше просто висулка, а медальон с капаче, в който бе скрита черна micro SD карта с размера на нокът.

Лъвел настрои DVD плейъра, изправи се и зачака.

— Нека ви опиша контекста — продължи Хийт. — Денят на загиналите във войните, 2004-та година. Алън Баркли, професионален оператор, който снима видеоматериали за новините, решава да последва Джийн Хъдълстън младши, който току-що е излязъл от нощен клуб в Касапския окръг. Хъдълстън току-що е излязъл от клиника за наркомани — за пореден път — и Баркли го проследява до Бронкс с надеждата да заснеме как лошото момче си купува дрога. И той, и Хъдълстън са се забъркали в нещо далеч по-сериозно. Гледайте.

Лъвел включи плейъра, а Делонгпри изгаси лампите.

Камерата беше в движение още в началото на записа. Първо изникна контролно табло, после кадърът се разми, докато операторът излизаше от колата, без да престава да снима, и пресече някаква тъмна улица. Това са кадрите, които редакторите изрязват от „Ченгета“.

Една пресечка по-нататък лещата се насочи към скривалище зад ниска стена. Операторът подпря камерата на най-горната тухла и образът се изчисти, а после премина в едър план, заковавайки се върху кола, паркирана на десет метра разстояние, пред един склад. Под оранжевата светлина на натриевите лампи Хийт лесно различи Серджо Торес, който наближи БМВ-то и се заприказва с Хъдълстън. Говореха тихо и нищо не се разбираше, но разговорът им беше небрежен — Хъдълстън явно се познаваше с Торес. Внезапно всичко се промени.

От двете страни на улицата светнаха фарове, две полицейски коли нахлуха с рев, заклешиха БМВ-то и биха спирачките, а гумите им изсвириха. Едната беше патрулка, а другата — Форд „Краун Виктория“. Хъдълстън кресна на Торес да бяга, но той не го направи. Вместо това сграбчи хлапака, повали го по лице върху капака на

неговото БМВ и му сложи белезници. В този момент от патрулката излезе Дзверът, а от форда — Ван Мийтър, придружен от Стелджес.

Никой не бързаше, а атмосферата беше заплашителна, сякаш го бяха планирали. Вълнуваше се само Хъдълстън, който веднага започна да мрънка:

— О-о, стига, не ме арестувайте — татко ще ме убие! Имате ли представа кой е баща ми?

— Я да млъкваш — чу се гласът на Стелджес точно преди да го ритне в задника, както се беше навел над колата. Хъдълстън започна да псува, но те не му обърнаха внимание. Хванаха го за белезниците и го повлякоха към склада.

Наглостта на привилегирования за миг се превърна в страх. Хъдълстън се паникьоса.

— Ей, вие какво...? Закарайте ме направо в затвора тогава... Какво правите?

Той се опита да избяга, но четирите ченгета с лекота го удържаха. Камерата се раздвижи, за да последва групата и когато кадърът отново се стабилизира, те приближаваха склада и изрисуваната с графити табела с името на фирмата за униформи под наем, която го бе стопанисвала навремето. Вратата се отвори отвътре и някакъв мъж я задържа, докато влязат. Ники не го позна, но реши, че това е петият — Инграм, шофьорът на джипа, когото бе убила в тунела.

Щом той затвори вратата, Баркли продължи да снима, но настъпи затишие. Хийт използва паузата, за да огледа помещението — всички бяха като хипнотизирани, не издаваха нито звук. Само Филис Ярбъро не гледаше, навела глава към скута си.

Писъците на Хъдълстън изпълниха нощта, стряскайки всички в стаята. Те се раздвижиха и неволно се приведоха към екрана. Посвоему този индустриален склад, чиято нощна самота бе разкъсана от плач и писъци, им се стори дори по-зловещ от изтезанията, които не можеха да видят, но всеки от тях бе чувал за ТЕНС и знаеше какво става с хлапето. Няколкото минути изтезания с електричество, които се наложи да изслушат, сигурно се бяха сторили безкрайни на виещата жертва.

В зловещата тишина, след като всичко приключи, в далечината излая куче. Вратата се отвори и ченгетата изнесоха хлипащия Хъдълстън, който безсилно куцаше. Държаха го под мишниците и

пръстите на краката му се влачеха по земята. Ван Мийтър се откъсна от глутницата и каза нещо по радиостанцията. Думите му не се чуваха, но накрая някой му се сопна. След няколко секунди се появи втори сребрист форд... а от него излезе Филис Ярбъро.

Дотогава вече го бяха вкарали в колата му, Торес дори закопча колана, без да сваля ръкавиците си. После отстъпи, за да й направи място и тя застана пред Хъдълстън, който я умоляваше:

— Моля ви, помогнете ми, моля ви...

— Знаеш ли коя съм аз? — попита тя.

Момчето я погледна и внезапно се паникьоса.

— О, мамка му, о, не...

— Добре, значи знаеш.

Той се разплака, задави се, продължи да я умолява и когато думите му преминаха в тихи хлипове, тя каза:

— Отнеси този миг в Ада, гнусен кучи сине.

Тя отстъпи в страни, а Серджо Торес затръшна вратата и двамата се присъединиха към останалите.

— Убийте го — каза Филис Ярбъро.

Стелджес отвори лявата врата и се наведе навътре. Скоро от колоните бумтеше „Американски идиот“ на Грийн Дей. Малко след това вътрешността на колата светна за части от секундата, а стъклото от страната на шофьора се пръсна.

Някой свали камерата от стената и образът заподскача. След това напълно се размаза, докато Баркли бавно отстъпваше от скривалището си на заден ход. Кракът му обаче закачи някаква бутилка, която издрънча и се търкулна, а едно от ченгетата извика:

— Там има някой!

Баркли не се поколеба и хукна нагоре по улицата, а образът се тресеше, сякаш той бягаше от земетресение. В далечината гласовете им се сляха:

— Улицата... камера... стой!

Но Алън Баркли не спря. В последния кадър камерата полетя към седалката на колата му и се претърколи на пода. После гумите изсвистяха и операторът избяга. Онази нощ се беше измъкнал с тайната, която щеше да крие с години, до деня, когато капитан Монтроуз отново обиколи местопрестъплението, а един стар пазач му разказа за мъжа, когото видял да тича с камера в ръце.

Когато лампите светнаха, Филис Ярбъро се взираше в Хийт.

— Ето го доказателството, заместник-комисар Ярбъро. Доказателството, че сте изчакали две години, докато нещата се успокоят, за да си отмъстите. Доказателството, че сте подкупили онези ченгета и през всичките тези години заедно сте укривали станалото. Това е само предположение, но смятам, че освен това сте се възползвали от задълженията си на технически гуру, за да наблюдавате дали по случая има развитие. Разбрали сте, че Монтроуз отново го проучва и че аз съм изтеглила файла на Хъдълстън. Хакнахте електронната поща на Джеймисън Руук и писахте на онази репортерка, за да ме отстранят, когато се оказах твърде близо до истината... след като вашите момчета не успяха да ме убият. — Хийт повдигна рамене. — Тази част няма нужда от доказателства. Знаете ли, не съм забравила, че когато се запознахме, си говорихме за отмъщението и справедливостта. Помните ли, че ми казахте, че сте си уредили сметките? Мисля, току-що потвърдихме това.

— Бъди проклета.

За Филис Ярбъро в стаята като че нямаше никой друг освен нея и Ники. Възмущението бе отнесло всичко друго, оставяйки единствено болката и дълбоката, все още отворена десетгодишна рана. Лицето ѝ беше спокойно, но по бузите ѝ струяха сълзи.

— Точно ти би трябвало най-добре да знаеш какво е да си жертва, Ники.

Хийт усети собствената си болка, която не я напускаше ден след ден.

— Знам, Филис — тихо каза тя. — Точно затова те пращам в затвора.

* * *

За пръв път от седмица насам блестящото изгряващо слънце стопли Манхатън, озарявайки ослепително синьото небе. Лъчите му се отразяваха в хиляди значки, от които гърдите, които ги носеха, обърнати към катедралата на Пето авеню, искряха като безценно

съкровище, изпъстрено с диаманти. Пазителите на реда от Нюйоркската полиция, пристанищната служба и целия щат стояха рамо до рамо, изпълвайки и тротоара, и улицата, толкова многобройни, че скриваха и паветата, и прозорците, и стените.

Когато на стълбите се появи детектив Ники Хийт, понесла предния ъгъл на ковчега, пред „Сейнт Джон“ не се виждаше нищо друго освен море от сини униформи и бели ръкавици, вдигнати за салют. Една самотна гайда поде първите тържествени, но и щастливи тонове на „О, благодат!“ и скоро към нея се присъединиха останалите гайди и тъпани на Изумруденото общество.

Единственото нещо, което ѝ липсваше тази сутрин, беше Джеймисън Руук. Докато наблюдаваше величественото зрелище, Ники можеше само да си представя как би го уловил и обезсмъртил за вечни времена.

Тя и останалите, които носеха ковчега, включително Роули, Очоа и Еди Хоторн, слязоха бавно, понесли падналия командир под традиционния флаг на бели и зелени ивици. Щом го оставиха в катафалката, Хийт, Роули, Очоа и Хоторн пресякоха улицата, за да се присъединят към останалите следователи, облечени в бежови шинели. Ники избра мястото до Фелър, който на инат бе станал от инвалидната количка в знак на респект.

Кметът, комисарят и останалите големи клечки слязоха на тротоара и останаха неподвижни — някои отдадоха чест, а други сложиха ръце на сърцата си, за да почетат останките на капитан Монтроуз на погребалната церемония с почести, издействана от Ники.

След заключителния куплет на „О, благодат!“ елитната мотоциклетна бригада оформи ескорт пред катафалката, а оркестърът се нареди в две колони зад нея. Барабаните започнаха приглушено да отброяват мрачния си ритъм, мотоциклетите бавно потеглиха, а катафалката ги последва.

Тогава Ники ги чу — дрезгавото бръмчене първо напомняше на гайдите, но постепенно се усили толкова, че циментовите каньони на града се разтресоха и всички насочиха погледи нагоре, където четири полицейски хеликоптера се издигнаха над Пето авеню, заемайки формация „изчезнал човек“.

Щом изчезнаха, тя отново се съсредоточи върху катафалката и поздрави своя капитан, ментор и приятел. Докато минаваше покрай

важните гости, комисарят хвана погледа ѝ и одобрително ѝ кимна. Поне така ѝ се стори през мъглата от сълзи.

* * *

Първото, което направи Хийт, когато влезе в стаята на Руук в реанимацията, беше да провери екрана за сърдечната дейност. Окуражена от равномерния ритъм, тя застана до леглото и взе ръката му. Стисна я леко и зачака, но усети единствено топлината му. И това беше нещо. Наведе се внимателно над дихателните тръби и го целуна по челото, което ѝ се стори сухо. Очите му бяха затворени, но когато клепките му потрепнаха, тя отново взе ръката му в своята. Нищо. Явно един от двамата им сънуваше.

Изтощена след края на деня, тя придърпа пластмасовия стол до леглото, седна и зажумя, за да си почине. Час по-късно се събуди, стресната от вибрациите на мобилния си телефон. Беше есемес от Очоа, който току-що беше получил потвърждение от балистичната експертиза, че куршумът, изваден от водния резервоар, е на Монтроуз, от резервния му пълнител. Ники го поздрави и докато натискаше „Изпрати“, в стаята влезе сестрата, за да зареди системата с разтвор. Тръгна си, но се върна само миг по-късно. Остави на таблата кутийка портокалов сок и една вафла за Ники и отново излезе.

Хийт остана още час, като просто наблюдаваше как се надигат и спадат гърдите му, благодарна за чудото и напълно сигурна, че той никога няма да престане да я подиграва за това. Ако оживееше.

Изяде закуската си, докато гледаше новините в 11, а после изключи звука на телевизора. Бяха съобщили, че вече в цял Манхатън има парно и тя можеше най-сетне да се прибере в апартамента си. Ники се замисли за леглото си... и за ваната, която я очакваше. Стана и взе палтото си, но не го облече. Вместо това извади от джоба му книга с меки корици и отново седна.

— Готов ли сте за малко интелектуална стимулация, г-н Руук? — попита Хийт, като вдигна очи към него, а после отново ги наведе към корицата. — „Замъкът на нейния вечен копнеж“, от Виктория Сейнт Клеър. Харесва ми това заглавие.

Тя разтвори романа и започна да чете на глас:

— Лейди Кейт Сакет безнадежно се взираше от прозореца на каретата си, която се клатушкеше по калния неравен път, опасващ фамилните ѝ владения в Северните земи. Когато вдигна очи към мрачния силует на замъка, построен сред остриите скали, един младеж на кон се изравни с прозореца ѝ. Беше привлекателен по начин, който ѝ подсказа, че би очаровал по-наивна жена само за да се забавлява, а после да изчезне. „Добро утро, милейди“, поздрави я той. „В опасни гори навлизате. Ще позволите ли да ви придружа?“

Хийт нежно вплете пръсти в тези на Руук, отново се вгледа в дишането му и продължи, щастлива да му чете вечно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.